

Maa ▼

Hae

Maa: Japani

Aoyama Gakuin University, Tokyo, 07.09.2018 – 31.01.2019

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 07.09.2018 – 31.01.2019

Vaihto-ohjelma: Tiedekunnan/yksikön vaihtosop.

Yliopisto: Aoyama Gakuin University

Vietin syksyn 2018 Aoyama Gakuin yliopistossa Shibuyan kampuksella. Yliopistolla on myös kampus puolentoista tunnin junamatkan päässä Shibuyasta, mutta kauppatieteiden ja politiikan tutkimuksen kurssit opetetaan Shibuyan kampuksella. Vaihto-opiskelija saa itse valita kummalle kampuksella haluaa tulla sijoitetuksi. Opintoja voi ottaa myös molemmilta kampuksilta mutta välimatkan vuoksi se voi olla haastavaa.

Esijärjestelyt Suomessa

Tokioon ei tarvitse mitään erityisiä rokotteita, mutta on hyvä tarkistaa, että perusrokotukset kuten jäykkäkouristus, kurkkumätä ja hepatiitti A ja B ovat voimassa. En nähnyt tarvetta YTHS:n Japaniin suosittlemalle Japanin aivokuume rokotteelle, sillä tartuntariski erityisesti maaseudun ulkopuolella on hyvin pieni. Tokion kaltaisessa suurkaupungissa taudit leviävät helposti, joten esimerkiksi influenssarokotteen ottamisesta voi olla hyötyä. Vaihtoon lähtijän on täytettävä myös terveydentilalomake, mitä varten on käytävä YTHS:n vastaanotolla. Lisäksi Aoyama Gakuin vaati ottamaan keuhkokuvat, jotka opiskelijan on kustannettava itse.

Japanin viisumin käsittelyaika on noin 5 työpäivää. Suurlähetystö käsittelee ensin sellaisten henkilöiden hakemukset, joiden lähtöpäivä on tulossa pian. Viisumihakemuksen voi lähettää postitse mutta viisumi on haettava henkilökohtaisesti passin kanssa. Viisumilla pystyy yleensä oleskella maassa vielä pari kuukautta varsinaisen opiskelun päättymisen jälkeen.

Kohdemaahan saapuminen

Saavuin Naritan lentokentällä, josta otin paikallisjunan Tokioon. Vaihtoehtona on myös kalliimpi mutta nopeampi Sky Line -juna. Itse asuntonsa hankkineet joutuvat yleensä vierailta vuokrasopimuksen asunnonvälitysyrityksen toimistolla sen aukioloaikoina ennen kuin pääsevät muuttamaan asuntoon.

Yliopiston orientoivat luennot alkoivat viikon ennen kurssien alkua. Ensimmäisen viikon ajalla valitaan kurssit, joita on vielä mahdollista lisätä tai jättää kesken seuraavien viikkojen aikana. Edellisen vuoden kurssiluettelo on nähtävissä yliopiston sivuilta. Orientaatiokurssin alussa järjestetään myös japanin kielen taitotasokoe. Japanin kielen opinnot aloittavien opiskelijoiden ei tarvitse osallistua kokeeseen vaan heidät sijoitetaan automaattisesti ensimmäiselle tasolle. Opiskelijaviisumilla Japaniin saapuvien opiskelijoiden on ilmoitettava paikalliselle kaupungintalolle kahden viikon aikana maahantulostaan. Kaupungintalolla on yleensä myös englanninkielinen virkailija. Ensimmäisten viikkojen aikana avasin myös japanilaisen pankkitilin, hankin opiskelija-alennuksella olevan junakortin ja hankin kuntosali jäsenyyden yliopiston kuntosalille.

Asuminen

Yliopistolla on oma asuntola, mutta se sijaitsee noin 20 minuutin metromatkan ja 15 minuutin kävelymatkan päässä yliopistolta. Asuntolan vuokra oli suhteellisen kallis, joten päätin hankkia asuntoni itse. Kuulin kuitenkin muilta vaihtareilta valitusta etenkin asuntolan ruuasta, joka kuului pakollisena asuntolan vuokraan. Moni asuntolan valinnut olisikin ollut valmis etsimään itse asuntonsa, mikäli se olisi ollut vielä mahdollista. Yliopiston asuntolassa vahvuutena on lähinnä helppous, kun taas itse asuntonsa hankkiva joutuu hoitamaan kaiken itsenäisesti ilman yliopiston tai asuntolakavereiden apua.

Itse asuin tunnin matkan (metro+kävely) päässä yliopistolta sijaitsevassa share house'ssa 30 muun asukkaan kanssa. Minulla oli oma huone, mutta jaoin kämpäkavereideni kanssa suihkut, wc:t, keittiön, kirjastohuoneen ja leffahuoneen. Vastaavia majoituksia on saatavilla Tokiossa runsaasti, mutta asuntojen laatu ja hinnat vaihtelevat suurestikin. Valitsin oman asuntoni sillä perusteella, että siellä oli paljon japanilaisia asukkaita ja asunnon laatu oli erinomainen. Vuokran hinta oli 620 yeniä kuukaudessa ja metrokortti maksoi noin 3000 yeniä kuukaudessa asunnon ja yliopiston välille. Lisäksi vuokrasuhteen aluksi täytyi maksaa vakuutusmaksu, josta vain osan sai takaisin vaikka asunto olisikin ollut kunnossa. Vastaavia asuntoja on toki mahdollista löytää halvemmallakin tai lähempää yliopistoa mutta useimmissa kimppekämpissä huonekavereina on vain ulkomaalaisia asukkaita ja yhteiset tilat ovat pienet. Kimppekämppeä kannattaa etsiä esimerkiksi Tokyo Shared House'n ja Sakura House'n verkkosivujen kautta.

Tokion hintataso on korkeammalla kuin muualla Japanissa erityisesti mitä tulee yksiöihin ja kimppekämppeihin. Hintataso yleisesti on lähellä Suomen hintaluokkaa. Osa ravintoloista on selvästi Suomea edullisempia, mutta tietyt asiat ovat jopa hintavampia kuin Suomessa (esim. hedelmät, sipulit ja kasvikset, kasvisproteiinit, petivaatteet). Kasvissyöjänä oleminen on Japanissa hankalaa, mutta tarvittaessa itse kokkaamalla sekin onnistuu. Yliopiston ruokalassa ruokaa on saatavilla 300-500 yenillä ja valikoima on suurta vaikkakaan kasvisruokaa ei ole tarjolla. Ruokalassa on myös mikroja ja kuumavesiautomaatteja, joiden avulla voi lämmittää itse kokkaamansa tai marketista ostamansa ruuan. Suur-Tokion alueelta löytyy kaksi IKEA:a ja sadan yenin kauppoja (Daiso), joista kannattaa metsästää itselleen tarvittavat käyttötavarat edullisesti.

Opiskelu

Aoyama Gakuin yliopistolla on laaja valikoima sekä englanninkielisiä että japaninkielisiä kursseja. Maisteritason kurssit ovat kuitenkin kaikki japaniksi. Toisaalta Tampereen yliopiston maisteriopiskelija voi opiskella myös vain kandidaattitason kursseja, mikäli ilmoittautuu

Aoyamaan kandidaattitason opiskelijana, kuten itse tein. Opiskelin International Politics, Economics and Communication -tiedekunnan kandidaattitason kursseja. Kurssit olivat pääosin laadukkaita vaikkakin vaatimustaso oli alhaisempi kuin Tampereen yliopiston kursseilla. Kurssit olivat vuorovaikutteisia, mutta muuten opiskelumetodit vaihtelivat kurseittain. Kotitehtäviä kursseille oli vain vähän vaikkakin osalle kursseista annettiin viikoittain luettavia artikkeleita. Japanilaiset opiskelijat kuitenkin harvoin lukivat viikkoartikkeleita. Välillä Japanissa yllätti myös opetushenkilökunnan alhainen tietotekniikkaosaaminen.

Japanin kielen opinnot on jaettu seitsemälle eri taitotasolle. Oppitunteja jokaisella tasolla on viisi kertaa viikossa ja lisäksi on mahdollista ottaa kaikille yhteinen Japanin kulttuurin kurssi. Oppitunnit ovat tavallisesti päivällä ja voivat siten mennä päällekkäin muiden kurssien kanssa. Japanin kielen tunnit oli jaettu eri osa-alueisiin (lukeminen, kirjoittaminen, puhuminen, kielioppi, kanjit) mutta käytännössä kaikkia osa-alueita harjoiteltiin lähes joka tunnilla, joten tuntien jakaminen osa-alueisiin oli enemmänkin nimellistä. Suurimmalla osalla tunneista oli viikottain sana-, kanji- tai kielioppikokeita, sekä jonkinlaisia kotiläksyjä mutta tekemistä olisi minusta saanut olla enemmänkin, mikäli kieltä haluaa todella oppia. Opettajat eivät myöskään aina kerro selvästi, mitä seuraavalle viikolle tai lopputenttiin on opetettava, mutta suurempia ongelmia tästä ei seurannut. Pääosin olinkin tyytyväinen japanin kielen opintoihini, vaikka parannettavaakin olisi.

Kielenoppiminen on kiinni myös paljon siitä, kuinka aktiivisesti kieltä vapaa-ajalla käyttää. Yliopistolla on tarjolla kerran viikossa järjestettävä Japanese chat room, jossa puhutaan japania muiden vaihtareiden kanssa japanilaisen keskustelunjohtajan johdolla. Chat room on jaettu kolmeen tasoon: beginner, intermediate ja advanced. Aloittelijatason keskustelut olivat mielestäni turhan yksinkertaisia, lähinnä vastaamista parilla sanalla keskustelunjohtajien kysymyksiin. Suurimman osan kielitaidostani saavutin kertaamalla japanin kielen kursseilla käytyjä asioita vapaa-ajallani ja keskustelemalla japanilaisten kämppekavereideni kanssa. Vain japania puhuva ystävä on kielenoppimisessa korvaamaton!

Opintojen ulkopuolinen toiminta

Yliopistolla on runsaasti erilaisia harrastekerhoja, joista moneen myös vaihtarit voivat liittyä. Tietoa kerhoista voi kysyä yliopiston student center'stä mutta tämä täytyy hoitaa japaniksi. Tarvittaessa voi tuki kääntyä oman tutorin tai google kääntäjän apuun. Useat kerhot ovat kuitenkin hyvin tavoitteellisia, joten aiempi kokemus lajin harrastamisesta voi olla välttämätöntä. Lingwave kerho järjestää tapahtumia ja bileitä vaihtareille ja kansainvälistymisestä kiinnostuneille japanilaisille opiskelijoille. Ulkomaalaisille opiskelijoille tapahtumat ovat ilmaisia ja kielenä toimii englanti. Yliopiston kansainvälinen keskus järjesti myös päiväreissuja Tokion lähelle, mutta itse en osallistunut niihin kertaakaan, sillä en kokenut niitä erityisen mielenkiintoisiksi. Tokiossa ja sen lähialueilla kuitenkin riittää tehtävää ja harrastemahdollisuuksia, joten aika tuskin käy pitkäksi, jos vain rahaa ja innostusta riittää.

Vaihto-opiskelijoiden on myös mahdollista työskennellä Japanissa, mikäli ovat hankkineet maahan saapuessaan työskentelyluvan. Vaihtarit työskentelevät usein englanninkielen opettajina, mutta myös kahviloista ja ravintoloista voi saada töitä vähäiselläkin kielitaidolla. Hello-Sensei.com on suosituin englannin kielen opettajia välittävä sivusto. Aoyama Gakuin yliopisto hakee myös lukukauden alussa vaihto-opiskelijoita vetämään englanninkielistä chat room'ia japanilaisille opiskelijoille pientä palkkaa vastaan.

Muuta huomioitavaa

Ulkomaalaisena koin lääkäriin tai terveydenhoitajan vastaanotolle pääsemisen haastavaksi. Englanninkieliset sairaalat ja lääkärit ovat usein kiireisiä kun taas japaninkieliset sairaalat ja klinikat eivät aina ota ulkomaalaisia elleivät he puhu sujuvaa japania. Japanilainen ystävä voi siten olla korvaamaton sairaustapausten sattuessa.

Yhteenveto

Voin lämpimästi suositella Aoyama Gakuin yliopistoa kaikille sinne aikoville. Aoyaman vahvuuksina ovat keskeinen sijainti, loputtomat harraste- ja vapaa-ajanviettomahdollisuudet, kansainvälisyys sekä laaja englanninkielinen kurssivalikoima politiikan tutkimuksessa, kauppatieteissä ja monissa muissa aineissa. Kurssit ovat Japanin mittakaavassa laadukkaita ja professorit usein oman alansa kärkiluokkaa. Aoyama sopii hyvin opiskelijalle, joka haluaa opiskella sekä japanin kieltä että täydentää pääaineensa tai sivuaineensa opintoja. Suurimmaksi miinuspuoleksi koin rahanmenon. Tokio vastaa noin Suomen hintatasoa, mutta vapaa-ajanviettomahdollisuuksien vuoksi rahaa menee usein huomaamattakin ellei pidä itse tarkasti kirjaa menoistaan. Tokiossa ja maan sisällä liikkuminen on myös suhteellisen kallista.

Akita International University, Akita, 02.04.2018 – 27.07.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Akita

Vaihtoaika: 02.04.2018 – 27.07.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Akita International University

2.4.-27.7.2018

Akita International University, Japan

Kahdenvälinen vaihto-ohjelma

Hakuprosessi oli melkoista byrokratiaa. Piti täyttää muun muassa terveystietolomake, johon tarvitsi tiedon omasta veriryhmästä. Jos olisin voinut, olisin käynyt luovuttamassa verta, mutta jouduin sen sijaan käymään yksityisellä terveysasemalla testauttamassa sen. YTHS ei suostunut kokeita ottamaan, sillä vaihtojaksoni ei ollut pakollinen vaan vapaaehtoinen. Tuberkuloosia ei tarvinnut onneksi testauttaa. Otin lisämatkavakuutuksen varmuuden vuoksi, vaikka sain myös jonkun vakuutuksen koulun kautta. Minulla oli vaikeuksia lentolippujen kanssa, sillä ostin ne liian myöhään. En saanut lippuja kuin vasta siten, että saavun 2.4. Akitaan, jolloin en päässyt ensimmäiselle orientaatiopäivälle. Aluksi vaihtoyliopisto suhtautui hyvin nihkeästi tähän myöhäiseen tulopäivään, mutta vaihtokoordinaattori sai selvitettyä asian kohdeyliopiston kanssa. Suosittelen menemään jo aiemmin Japaniin, jotta tottuu paremmin aikaeroon ennen kuin kurssit alkavat. Opiskelija viisumin pitäisi saada jo hyvissä ajoin ja se on jo voimassa maaliskuun alusta, joten on ihan hyvin mahdollista sen puolesta jo saapua aikasemmin Japaniin. Japanin kielen kurssia ei ollut tarjolla kummassakaan yliopistossa tai ammattikorkeakoulussa Tampereella, joten osallistuin Työväenopiston järjestämälle kurssille. Kurssin tahti oli turhan hidas minulle, mutta toisaalta oli kurssin

käymisestä vähän hyötyä japanin kielen kannalta, sillä, vaikka vaihtoyliopiston japanin kielen kurssi JPL101 on alkeistason kurssi, tahti oli melko nopea, joten oli ihan hyvä olla vähän pohjaa alla. Vaihtoyliopiston nettisivuilta sai aika hyvin ja selkeästi tietoa vaihdosta ja kurssitarjonnasta.

Akita International University sijaitsee melko kaukana Akitan keskustasta, mutta kampusalueella on riittävästi opiskelija asuntoja kaikille, joten ei tarvitse huolehtia asunnon etsimisestä. Hakuprosessin aikana hakija valitsee huonevaihtoehdoista, missä haluaa asua vaihdon aikana. Halvimmat vaihtoehdot ovat Komachi ja University Village/Themed Houses. Komachissa asuu vain kansainvälisiä opiskelijoita ja ensimmäisen vuoden opiskelijoita. Molemmissa asuntoloissa jaetaan huone toisen opiskelijan kanssa. En asunut University Villagessa, mutta mitä niissä asunnoissa kävin, ne eivät näyttäneet kovinkaan hyväkuntoisilta. En suosittelen valitsemaan niitä, jos on herkkä pölylle tai huonolle sisäilmalle. Itse asuin kalleimmassa, mutta parhaimmassa kunnossa olevassa, Sakura Villagessa. Minulla oli oma huone, mutta jaoin asunnon kahden japanilaisen opiskelijan kanssa. He olivat vanhempia opiskelijoita joten he olivat melko kiireisiä eikä varsinkaan toisen kanssa tullut juteltua niin paljoa. Jos siis haluaa varmasti tutustua japanilaiseen opiskelijaan kannattaa valita Komachi tai Global Village. Global Village -asunnot olivat myös melko hyväkuntoisia. Jos pitää kokkaamisesta, Sakura Villagessa on paras keittiö. Toki Komachissa on yleinen keittiö, mutta sähköstä pitää maksaa erikseen. Jos on laiska eikä kokkaaminen ole mieluisaa, kannattaa ostaa Meal Plan -kortti ruokalaan. Siitä saa lisätietoa orientaatioviikkojen aikana. Itse kokkasin ruokaa, sillä ruokalan aukioloajat eivät sopineet yhteen klubien harjoitusten kanssa.

Opiskelu-elämä eroaa melko paljon opiskelusta Tampereen yliopistossa. Ainejärjestöjen sijaan on erilaisia klubeja/kerhoja. Kerhoja on ihan laidasta laitaan eri uheilulajeista perinteisiin japanilaisiin taidemuotoihin. Ensimmäisten viikkojen aikana kerhot järjestävät kokeilu kertoja, joihin voi osallistua ja päättää sen jälkeen mihin kerhoon sitoutuu. Kurssien valinnassa suosittelen kuuntelemaan ohjaajia ja välttää ottamasta liikaa kursseja. Itse innostuin ottamaan kuusi kurssia 17 opintopisteen edestä. Kurssien aikana ei tuntunut, että työtä olisi niin paljoa, mutta lopussa kun minulla oli 5 esseetä, kaksi esitelmää ja yksi loppupotentti, tuntui siltä kuin olisi ihan liikaa tehtävää. Minimimäärä opintopisteitä, mitä pitää suorittaa, on 12 ja maksimimäärä 18. Etenkin, jos haluaa matkustella paljon, kannattaa ottaa vähemmän kursseja. Matkustelu onnistuu ihan hyvin opintojen aikana, mutta kannattaa ottaa huomioon paluulippua miettiessä Akitassa järjestettävän Kanto festivaalin ajankohta, joka on elokuun alussa. Myös melko lähellä Akitaa sijaitsevista Aomorissa ja Sendaissa on elokuussa festivaalit, joihin osallistumista kannattaa miettiä. Jos jää matkustelemaan Japaniin opintojen jälkeen kannattaa ottaa huomioon opiskelijaviisumin voimassaoloaika, joka päättyy 2 viikkoa opintojen jälkeen.

Akita International University (AIU) on nimensä mukaisesti todella kansainvälinen. Opiskelijoita oli kaikkialta maailmasta. Kaikki kurssit olivat englanniksi, joten englannin kielentaitoa pääsee hyvin harjoittelemaan ja käyttämään.

Doshisha University, Kyoto, 29.03.2018 – 15.08.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Kyoto

Vaihtoaika: 29.03.2018 – 15.08.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Doshisha University

I went to exchange for the spring semester in Doshisha University in Kyoto, Japan. I studied in the Center of Global Education (CGE) programme. It was pretty lucky that both my boyfriend and I got the place in Doshisha University. Before I consulted with the coordinators in the international office, they told that there were either only one or no place in Doshisha remain, since this was the second half year of the contract with them. But surprisingly, both of us had applied for Doshisha successfully.

I got the certificate of eligibility pretty late together with the decision of dormitory. The certificate of eligibility is required for student visa apply. Due to there are usually a lot of things to prepare before half year living in a new country, applying visa in hurry was not really pleasant.

The course started in April, but we noticed that there was a placement test at 20th of March. Both of us had booked a ticket to Germany from March 25th until 27th. So, we wrote an email to Doshisha University and asked if we could skip the placement test since we didn't have any knowledge about Japanese language at all. After several days, they replied to UTA international office (instead of us) and said that by the schedule, we could not come later than 20th, but they could still arrange another place test on 30th, we should come before. It was not easy to negotiate to make Japanese people break their rules. So, it would be better to arrive on time as they required.

We arrived on the 29th of March and in the next day we had the placement test. We met another France girl also just came a day before in the test. Before the test started, we discussed with the teacher again that our Japanese language levels were completely zero, but the teacher who hosted the test still required us to follow the schedule and gave us many pages of test paper. She then said the test would last for 1 hour and 20 minutes. But all the three of us only used one minute to fill in our names and submitted with empty paper.

About the arrival, since we had arrived late, we had to arrange everything by ourselves. I arrived in the Kansai airport at about 2pm and met there with my boyfriend. Then we took limousine bus which drove about 2 hours from the airport to the Kyoto station. On the bus, we called to the Doshisha international office by their requirement. Finally, we arrived Imadegawa campus at about 5 pm. We were in a big hurry because the office might close at any time. Thankfully, Ms. Mori was waiting for us, then we got the dorm key from her. After leaving the office, I finally could feel relaxing a bit and to look around this new place, new country. I was surprised to see that there were some pink pedals quite sparsely distributed on the branches. Was this sakura (the cherry blossom)? Just after a few days, those pink pedals had already occupied the whole tree. This was surely and impressively beautiful scene I have ever seen!

About the dorm, I lived in Kizuna House. It was located north to the school and about 15 min by walk to campus. When I applied for dormitory, I first chose Richard house, but I received the offer from Kizuna House. I felt that Kizuna house was not a bad choice since it was the easiest one. The environment around was quiet, which was surrounded by residential buildings. There was a beautiful shrine next to it. There was a close, hidden restaurant called '淡海' nearby. Kizuna house was a 3-layer old building, there were about 6-8 rooms on each layer. There was one common kitchen and 4 shared shower rooms in the whole building. The furniture inside room was simple but more or less enough, including a desk, a chair, a bed, a shelf, an air conditioner, a fridge and a lamp. The rent was about 300 euro per month (all was included). Additionally, I rent 'futon' from school, since it was convenient but quite expensive for one semester. By the way, I highly recommended to have a bike in Kyoto. It would allow you to explicitly explore every corner in this city!

After settled down, we managed to pay rent bills, open bank account, apply Japanese insurance, learn online shopping, bought sim card and deal with other practical things with the help of a Hong Kong friend whom we had luckily met in Japan. Because, Japanese people really didn't speak too much English, but thankfully that he knew English, Japanese and even Chinese very well.

I studied in the Center of Global Education (CGE) program. I chose two classes, one was Japanese language basic, the other was Advanced II which was about education system in Japan and the Britain. I liked both classes very much.

I highly recommended Advanced II. This course was taught by professor Aspinall, he knew well about Japan and England. His lecture had an open atmosphere which is different from most of the other Japanese classes. The topic was not only limited to the education in Japan and the Britain but also we discussed about other countries. I felt I knew about Japanese culture more from different angles after his class.

Japanese language class was also interesting, I felt Japanese was easy and beautiful language to learn. Japanese would definitely be on my list of the next language to learn. The classes was usually funny, our teacher Takagishi sensei invited Japanese volunteers (ボランティア romaji: borantia) to help teaching. At the end of the semester, she arranged tea ceremony for us all. But you could not be absent for more than 5 times of this class.

Besides studying, there are quite a lot of school activities. Japanese students were very friendly and curious to exchange students. I recommend to attend activities organized by CIAS, this was a really English friendly club and it organized language corner during lunch time and other traditional activities often. There were many other English friendly clubs. But at the beginning, We didn't know about them, my boyfriend and I joined one activity organized by culture communication association (sounds international). But surprisingly, we were the only foreigners on the activity. We were invited to one of the local students place for dinner. It was worth to try to at least see a real Japanese student living environment. But it was quite painful for us, since we didn't know Japanese and they didn't speak that much English either. A few students who can speak English felt shy to talk with us.

At the beginning of the spring semester, clubs recruited new students and they marketed in campus from morning to the evening for 3 days. Those were the most noisy days in Doshisha. I was attracted by hip-hop dance and decided to attend a club called Soul to Soul. Attending this club cost 8000 yen, we asked if we could pay less since we were only here for one semester and they agreed. We signed contract and paid money with putting inside to envelopes. Then they asked stamp for contracts, but both of us didn't have stamp. It was funny that we had to put fingerprint instead. Although dancing was taught in Japanese, but body language was usually enough. We performed in campus at the end of the semester. This was also one of the best memories during my exchange.

At the last, thanks to the University of Tampere that I could have this unforgettable exchange. Japan was definitely a great destination for exchange and travel. It was such an unique country with long history and distinctive culture. The only regret was that I should prepared more Japanese language knowledges before leaving, this would be very helpful to better understand their culture. I definitely agree that I become more international thinking after the exchange. So, apply and go, all the stories will be more understandable when you actually experienced it.

Doshisha University, Kyoto, 29.03.2018 – 10.08.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Kyoto

Vaihtoaika: 29.03.2018 – 10.08.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Doshisha University

I spent one semester on exchange at the Doshisha University in Kyoto in spring 2018. It was my third exchange from University of Tampere after Beijing and Hong Kong, so the whole idea was far not new. However, I wanted to experience Japan which is somewhat culturally similar to China, yet very different. Japan seems popular exchange destination amongst Finnish students, and me with my previous exchanges was certainly not the primary candidate. The international coordinator was, however, supportive and encouraging. Anyway, magic happened and I got the place.

Semester dates are somewhat unusual in Japan. Spring semester starts in April and ends in July-August. Yet this gave me an extra time to prepare both financially and in terms of getting to know the country “on the shore”, in Tampere. Thanks to the international coordinator again, I got acquainted with Japanese students who came to study here and attended Japan-related student events. It was a good experience, we even went to a Christmas trip organised by one of those Japanese students.

The first bureaucracy followed shortly after the nomination, i.e. in the beginning of October. I had to prove finances for Japan immigration already at that time. So if you are going to apply for the spring semester exchange, be ready to have the necessary amount of money on your account at about this time. Another weird requirement was X-ray picture that should have been delivered to the university. The experience shows, however, that a mere doctor certificate is enough.

At the time of application one can also choose preferable dorm and apply for JASSO scholarship (never heard anyone from a developed country had got it though). Males could choose out of two dorms, female students had a broader choice. I ended up in Dorm Kamogawa which is 10 min by walk or 5 min by bicycle from the university (bicycle is almost the must in Kyoto). The rent was about 260 euro per month including electricity, water, internet. Dorms were separated: a female student could not enter the male dorm and vice versa. In practice, I often saw girls in my dorm after the caretaker's working hours were over (about 16.30). After finishing with those application papers, one can sit back and relax until December at least.

In December, a confirmation letter came together with lots of guide papers. At that point, I even knew my room number in the dorm. However, I could not apply for the visa yet, because the required Certificate of Eligibility was going to arrive later, closer to leaving. But it was already safe to buy tickets. When choosing air tickets, I considered dates published on the Doshisha website. It clearly said the semester starts in April. Therefore, arrival on April, 2nd seemed reasonable, although it meant missing some of the orientation activities. To make sure, I dropped a message to Doshisha University.

What happened next, was a “preview” of what was going to follow later, during the whole exchange. I did not get any reply. Instead, Doshisha complained to the home university. Coordinators in Japan refused to discuss with me even when I called them by phone. The problem was the Japanese language placement test, that everyone had to attend. No matter I had never ever studied Japanese in my entire life, I still had to attend it and there was no way around. As a consequence, I must arrive in Kyoto three weeks before the start of studies.

Upon arrival, the test was like a joke. We were handed out papers with Japanese characters that we were even unable to read. In a few minutes, handed them back, and the test was over. Some minutes later the teacher announced us our level, which was beginner's. Well done.

Actually, arriving early made sense considering the number of necessary things to do. Firstly, one has to register at the ward office and apply for the compulsory medical insurance. The latter works like that: if you have to recourse for the medical help, you only pay 30% of incurred fees. The Japanese government covers the rest. I decided to not rely on this, and bought OP Eurooppalainen travel insurance in Finland, which covered trips up to 6 months.

Another thing was opening a local bank account for transferring money from Finland. Japan is largely a cash society and credit cards are seldom accepted. Withdrawing cash in ATMs from a Finnish bank card was too expensive. Thus, I needed a better solution. TransferWise proved to be the best option: the money I transferred were there the next day, and the fee was just a few euros. For that, you would need a local bank account. Japan Post Bank is the easiest one for a foreigner. Some little paperwork, and the account is ready on the same day. You will get the first transfer for free if you sign up with this referral link: transferwise.com/u/denism173

Getting a sim card was a bit tricky. The ones for tourists cost around 30€ per month and provided very little data, which was not an option. Getting a local's one was difficult: some were not available for short-term stayers at all, other ones required a Japanese credit card. To save time for future exchange students, I can just tell the name of the right one: OCN Mobile One. Costs 8€ per month for 3 Gb of data. Can cancel it any time without penalties.

Regarding the choice of courses, the idea was to take only Japanese language classes. And I successfully enrolled to them on time. At the end of the enrolment period, I got an email from Doshisha that I had to come to the office the following day early morning to give explanations. It turned out that every exchange student had to take at least 7 courses (Japanese courses count as 3), furthermore it is required by law. Because the enrolment had already closed, I could only take leftover classes that had free places. Needless to say, all the most interesting courses were already full. I ended up adding Introduction to Computer Science (although I study this on the Master's level) and similar stuff. The local coordinator explained though: "You can add them temporarily and drop afterwards during two designated days in May". But then I got sick and stayed in bed during those days. Although I got a paper from doctor, Doshisha did not consider it a good reason for missing the deadline. I faced the choice: either go to irrelevant classes or get "F" grades onto the transcript. I hesitated a bit, but decided that precious and limited time in Japan is more important. In fact, the unattended courses did not appear on the transcript at all.

Actually, not all of those "forced" courses were irrelevant. There was one called "Advanced seminar 2". I would have never paid attention to it if I was not forced to add it. Apparently, other exchange students did not notice it either, as there were only 4 participants in it. The seminar was about education systems in Japan and England, and it was taught by a British professor. I also decided to attend the Financial System in Japan course taught by a Japanese professor from a business background. That was more authentic Japanese schooling experience: lots of assignments and quantity preferred over quality. To illustrate the latter point, the professor was not satisfied with my presentation because it only had two slides, although I spoke on the topic for the required period of time. Other students simply reading contents of their numerous slides were alright. The lectures were very interesting though.

Therefore, it is important to follow all the deadlines and requirements as precisely as possible. The system seemed not flexible at all. Even if something did not make any logical sense, the rule was still followed no matter what. Apart from that, the school apparently perceived students as kids who were unable to make independent decisions and needed to be controlled always. You've got to accept that: it is their culture. Worth mentioning that teachers were over concerned about absences. The first time I informed them about missing one class because of a trip, the teacher express so much stress about it that I decided to stay silent next time and tell afterwards. The plan did not work either: I got an "urgent" email from the international office. It said the teacher was so much worried about me not showing up during the class that she even reported the case to the international office. Because she was afraid something might have happened to me.

In addition to studies, one could join different student clubs. The choice was abundant: from anime lovers to professional-level sports activities. Some clubs were more foreign-friendly than the others. Some clubs demanded high entry fees and own equipment (e.g. windsurfing), but you can at least attend their trial activities in April for free. I joined DESA (Doshisha Exchange Students Association). They organised many interesting things, including real Japanese tea ceremony. I also joined the dance club Soul2Soul which cost me around 30€ and I learned a hip-hop dance there. We performed it on stage in the end of June.

Kyoto has a lot to offer and it is best explored by bicycle. Public transportation is slow and expensive. Opposite to that, the city is relatively flat and perfectly suitable for cycling. Second-hand bicycles can be bought in shops near the campus and cost typically 70€ to 90€. You can return it either back to the shop or to someone else at the end of exchange. Keep the certificate of ownership as it may be required when selling your bike.

Outside of Kyoto, the easiest place to go is Osaka. It takes about 40 min by train from the nearest to the campus Demachiyana station and costs less than 500 yen. Nara and Kobe are the must in Kansai area. Going there is a bit more expensive, but still reasonable. However, going outside of the region is pricy. Tokyo by the bullet train is nearly 100€ one way! The experience showed though that there were always affordable options. For example, night buses. In July, a special Seishun 18 ticket is available. It gives unlimited rides on local trains for 5 days. After all, there is budget airline called Peach flying from Kansai airport.

I travelled to Tokyo, Kyushu (amazing ferry Osaka to Kitakyushu!), Okinawa, climbed Mt. Fuji, had one week in South Korea. At times, we rented a car and the cheapest place to do so was the travel agency in Doshisha. For driving in Japan, one has to have the International Driving Permit (IDP). It is obtainable from Autoliitto in Finland and can be applied for entirely by post. A regular Finnish driving license does not work in Japan.

Food is generally cheap. A full dish in the university canteen was 300-400 yen. A bowl of ramen outside typically was 700-800 yen. There were many 24-hour Japanese fast-food places like Matsuya, Sukiya, Yoshinoya. They serve mostly rice dishes for as low as 500 yen. Buying food in supermarkets and cooking oneself is, in contrary, more expensive. Fruits and vegetables were especially costly.

4 months flew by in a moment and the time to leave approached. I had weighty luggage and generally did not like to travel by airplane, so I opted out for a ferry. There was one going first to South Korea and then continuing to Russia (DBS Eastern Dream). That was my final choice, although initially I planned to go through Sakhalin island. Before leaving, one should inform

the ward office and cancel the state insurance. You can tell them the exit date, and they will make your insurance card valid until that day (i.e. will not terminate it immediately). Doshisha insisted on returning the student card to the office before leaving Kyoto which seemed unnecessary because it had the validity date printed on it anyway. Already outside of Japan, I found out the student card was still in my wallet (oops!), but no consequences followed. The immigration officer also let me keep the residence permit card (this is common, as far as I know from other students).

The transcript arrived in Finland close to the end of September, and transferring credits to my degree did not raise any problems (although still in progress). I got three papers: certificate of attending the exchange program, the academic transcript, and a plain paper (i.e. without signatures or stamps) with the complete list of courses. The F-grade courses were only indicated on this plain paper.

Although, again, it was my third exchange, its importance for my future life could not be underrated. Exactly in Japan, the ability to cope with many requirements and deadlines at once develops so much. It was also the hardest exchange in terms of logistics (arranging trips to/from/during exchange) and the most expensive place out of those three. The cultural experience I got there has helped me tremendously in understanding East Asia better. It supported my learning of Chinese language in an unusual way. Chinese characters loaned centuries ago by Japanese came from the ancient language. Learning them helped, in a way, to establish links between modern and ancient Chinese and see how characters evolved over time. Of course, one can read about it in a book, but seeing traditional characters daily is kind of another level of immersion. I also got many new friends. My best friend in Kyoto was from Hong Kong. When visiting Tokyo, I met up with my Japanese classmate from the Beijing exchange. I also got acquainted with Japanese students who studied my native language and with whom I am going to meet again soon in Saint-Petersburg.

Thanks to the University of Tampere for making it possible.

Doshisha University, Kyoto, 15.09.2017 – 14.09.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Kyoto

Vaihtoaika: 15.09.2017 – 14.09.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Doshisha University

Vaihto oli hyppy tuntemattomaan monella tapaa. Olin opiskellut Japanin kieltä, kulttuuria ja historiaa jo aiemmin, mutta akateemiset mahdollisuudet siihen Suomessa ja yleensä Euroopassa ovat hyvin rajalliset. Ajatus vaihdosta oli jännittävä, mutta se tuntui tarpeelliselta. Doshisha University oli lisäksi kokonaan uusi kohde, jonne aiemmin ei oltu lähetetty opiskelijoita. Samalla minä olisin ensimmäinen, ja siltä kerralta ainoa, joka sinne lähetettäisiin kokonaiseksi vuodeksi.

Vaihdon valmistelu sujui tehokkaasti. Täytettävät paperit olivat helpot ymmärtää ja tarvittavat liitteet saatavilla pienen kaivamisen jälkeen. Google auttoi valitsemaan asuntolapaikkaa, sillä aiemmat vaihtarit olivat blogeihinsa tehneet päivityksiä eri asuntoloista. Pakollinen keuhkokuva osoittautui yllätykseksi, joka muuttui suuttumukseksi, sillä tuoreesti otetusta keuhkokuvasta huolimatta minusta, ja kaikista vuodeksi vaihtoon tulevista, otettiin toiset keuhkokuvat Doshishassa. Kieltäytyminen oli mahdotonta, jos halusi pitää opiskelupaikkansa eikä lähteä maitojunalla kotiin. Lisäksi henkilökunnan puutteellinen englanninkielen taito ei mahdollistanut keskustelua asiasta.

Osakan lentokentältä sooloilin toisen suomalaisen vaihtarin kanssa tiemme Doshishan kampukselle kirjallisin ohjein ja hyvinhän se meni. Sieltä tuutorit opastivat meidät asuntoloihimme. Omani onneksi oli hyvin lähellä kampusta, minkä vuoksi suosittelenkin Richard's housea hyvin lämpimästi. Vaikka vuokra ja sähkö ovat hinnaltaan hieman suolaisemmat kuin muut asuntolapaikat, on Richard's house myös ainoa asuntola jonka huone muistuttaa pientä yksiötä. Oma kylpyhuone ja keittiö, moderni rakennus yleensä sekä alle kymmenen minuutin matka yliopistolle tekevät tästä asuntolasta mielestäni parhaimman vaihtoehdon. Halpa ruokakauppakin on lähellä miniostoskadun sadan jenin kauppaa vastapäätä.

Doshishassa on kaksi linjaa, englannin- ja japaninkielinen. Itse opiskelin englanninkielisellä linjalla, joka tarjosi luentoja koskien kulttuuria ja yhteiskuntaa. Opiskelin myös japania, mikä on linjalla vapaaehtoista. Suosittelen sitä kuitenkin lämpimästi, sillä japanin kielen alkeet ovat mielestäni välttämättömät vaihtovuodelle ja parempi kielitaito taas jo suunnaton etu. Doshishan vaihtaritoimistoissa on molemmissa yksi englantia kiitettävästi osaava henkilö, mutta esimerkiksi kirjastoissa tai kampuksen kahviloissa näin ei ole.

Doshiha on ulkoa mitä kaunein ylipisto, mutta sisältä rakennukset ovat enemmän tai vähemmän rumat. Sama pätee yliopiston tarjoamaan opetukseen. Kurssisisällöt perustuivat kirjojen kritiikittömään ulkoa opetteluun, ja usein kirjat olivat heikkolaatuisia. Oppiminen osoitettiin monivalinta- tai avokysymystenteillä. Tuntien luonne taas oli pääosin hyvin keskusteleva, mutta yleensä keskustelu jäi pintapuoliseksi eikä tuonut mitään lisää kirjojen sisältöihin. Lisäksi keskustelut oltiin välillä järjestetty huonosti, ja japanilaisopiskelijat toisinaan olivat niin arkoja puhumaan englantia, ettei keskusteluista tahtonut tulla mitään. Muutama kurssi tuntui siltä, että ne oli tarkoitettu japanilaisten oppijoiden englannin kielen kohottamiseen ja vaihtareille ei ollut paljoakaan sisältöjä tarjolla.

Pääosin opettajat olivat mukavia, mutta kritiikitön kirjojen luku tuntui paluulta yläasteelle. Opettajien pedagoginen osaaminen vaihteli. Minun on myös mainittava, että yksi opettaja oli kopioinut jakamansa aineiston suoraan Wikipediasta ja käyttäytyi suorastaan törkeästi esitelmää pitäviä oppijoita kohtaan arvostellen heidän aksenttiaan, keskeyttäen ja pakottaen heidät ohittamaan turhana pitämiään osioita.

En voi suositella Doshishaa kellekään, joka haluaa vakavasti opetella Japanin kieltä ja kulttuuria. Kaunis ja kiiltokuvainen yksityinen brändi yliopisto voi näyttää houkuttelevalta, mutta taso on huomattavasti heikompi kuin mitä kuulin esimerkiksi Tokiossa vaihdossa olleelta Tampereen yliopiston opiskelijalta hänen kursseistaan.

Kaupunkina Kioto on kyllä käymisen arvoinen. Selkeä ruutukaava tekee siitä helposti haltuun otettavan, ja ihania kahviloita on enemmän kuin japanilaisissa kaupungeissa keskimäärin. Erinomaisia ravintoloita on myös paljon ja niissä syöminen on edullista, vaikka ruokakaupat

ovatkin hintavia. Nähtävyyksiäkään ei puutu. Harrastusmahdollisuuksia on hyvin, ja itse viihdyinkin Teramachidorilla kiipeilyseinällä erinomaisesti. Doshisha tarjoaa omaa klubitoimintaansa, jota on moneen lähtöön junien fanittamisesta purjelautailuun. Suurin osa klubeista ei hyväksy vaihto-opiskelijoita jäsenikseen, mutta yliopistolla on erillinen lista klubeista, jotka ottavat vaihtareitakin mukaan.

Kulttuurieroja Suomen ja Japanin välillä on paljon, ja suosittelen perehtymään tapakulttuuriin ennen matkaa. Kohteliaisuus ja sulautuminen ryhmään ovat avainasemassa japanilaista mentaliteettia kuvatessa. Jälkimmäinen voi ei-japanilaiselle kuitenkin olla vaikeaa. Toisaalta ulkomaalaisuus tuo mahdollisuuden käyttäytyä vähän oudosti. Tuskin kuitenkaan on tilannetta jota ei nöyrä anteeksipyyntö ja kumarrus edes vähän helpottaisi.

Vaihto-opiskelu kasvatti minua paljon ja tarjosi minulle suuria kokemuksia niin hyvässä kuin pahassa. En koskaan olisi saanut sellaisia, jos olisin jäänyt Suomeen. Tämän vuoksi kannustan ihan jokaista lähtemään vaihtoon, jos se edes vähän houkuttaa. En kuitenkaan suosittelen Doshishaa.

Doshisha University, Kyoto, 07.09.2017 – 31.03.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Kyoto

Vaihtoaika: 07.09.2017 – 31.03.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Doshisha University

Etukäteisjärjestelyt vaihtoa varten sujuivat erittäin jouhevasti. Tampereen yliopiston silloiselta vaihtokoordinaattorilta sai paljon vinkkejä ja neuvoja ihan mihin tahansa mieltä askarruttaviin kysymyksiin, joskus myös kysymyksiin joita ei itse ollut tullut ajatelleeksi. Niin informaation kulku kuin aikataulutkin olivat selkeät. Kaikki tarvittavat dokumentit tulivat myös ajallaan. Ainoa asia, jossa ilmeisesti oli hiukan väärä ohjeistus, oli ?pakollinen keuhkokuva? osana etukäteen tehtävää terveystarkastusta. Muiden maiden (ja myös Helsingin yliopiston) vaihto-oppilaat eivät olleet ottaneet keuhkokuvia, mikä säästi heiltä muutama sata euroa meihin tamperelaisiin verrattuna.

Doshishan kurssitarjonnasta ei ollut tietoa etukäteen, muuta kuin että japanin kielen alkeiden opiskeleminen englanninkielisten kurssien lomassa olisi mahdollista. En osallistunut erillisille kielikursseille ennen lähtöä, sillä tiesin voivani aloittaa opinnot alkeista. En hommanut myöskään erillistä matkavakuutusta, sillä tiesin Japaniin muuttavilla olevan pakollista lain mukaan ottaa paikan päältä kansallinen sairastapauksissa oli hyvä, eli suosittelen lämpimästi sen hankkimista.

Kiotoon saapuessani minua oli vastassa Doshishan tuutori, joka saattoi minut perille asuntolaani. Koska lentoni oli peruuntunut ja saavuin perille vasta puolen yön tienoilla, olin erittäin kiitollinen saamastani avusta. Asuntolani sijaitsi aivan Imperial Palacen vieressä, noin 10 minuutin kävelymatkan tai alle 5 minuutin pyörämatkan päässä kampukselta. Minulla oli oma parvekkeellinen huone, jossa oli myös oma kylpyhuone ja vessa sekä pieni keittiö.

Vuokraa maksoin reilut 37000 jeniä (n.300 euroa) sekä kuukausittain tulevat sähkölaskut (n.40 euroa). Mielestäni asuntola oli erinomainen, vaikkakin kaikista asuntoloista kallein. Läheinen sijainti ja hyvä varustelutaso + siisteys olivat kuitenkin mielestäni sen arvoisia.

Opiskelin Doshishassa CGE (Center for Global Education) -ohjelmassa, joka koostui englanniksi opetettavista japaniaiheisista kursseista. Opiskelin mm. japanilaista arkkitehtuuria, uskontoa, maantietoa ja populaarikulttuuria. Aloitin myös japanin alkeet. Niin opetus- kuin opiskelutyylikin oli hyvin koulumainen suomalaiseen yliopistoon verrattuna. Opiskelu sisälsi paljon yksityiskohtien ulkoa opiskelua, ei niinkään soveltamista tai isojen kokonaisuuksien hallitsemista. Kurssit olivat myös tasoltaan helpompia kuin Suomessa. Kurssien suoritustapoina yhtä esseemuotoista kurssia lukuun ottamatta olivat monivalintakokeet.

En aloittanut mitään uutta harrastusta Kiotossa, vaan jatkoin omia suosikkejani eli joogaa ja juoksua. Yliopiston kautta olisi voinut mennä erilaisiin kerhoihin, mutta ongelmana suurimman osan kanssa oli se, että lukukausi oli syksyllä puolessa välissä, ja silloin uusien jäsenten liittyminen ei ollut enää mahdollista. Kiotossa ja sen lähimaastossa on kuitenkin paljon erilaisia aktiviteettimahdollisuuksia, joten vapaa-ajan viettotavoista ei ole puutetta. Se mikä minut kuitenkin yllätti täysin, oli sää. Jostain syystä en ollut lainkaan varautunut talvea varten tarpeeksi lämpimillä vaatteilla, joten jouduin menemään shoppailureissulle jo lokamarraskuun tienoilla kun ensimmäiset yöpakkaset koittivat. Kannattaa varautua siihen, että vaikka lunta Kiotossa tuleeekin hyvin vähän, tuntuu ilma kylmältä ja tuuliselta ja talvivaatteille on tarvetta.

Elinkustannukset Japanissa olivat mielestäni melko lailla Suomeen verrattavissa. Ruokakaupoissa hedelmät olivat joskus melko kalliita (paitsi paikallisilla toreilla erittäin edullisia!), kun taas ulkona syöminen ja juominen hyvinkin edullista. Puhelinliittymästä maksoin parikymmentä euroa kuukaudessa, nettikaapeli taas sisältyi asuntolan vuokraan. Paikallista opiskelijakorttia kannattaa hyödyntää matkustelussa, sillä sen turvin esimerkiksi bussilippuja saa puoleen hintaan normaalista. Itse matkustelin ympäri Japania lähes joka viikonloppu koko lukukauden ajan, ja jäin vielä loppukokeiden jälkeen matkustelemaan reiluksi kahdeksi kuukaudeksi. Suosittelen näkemään ja kokemaan mahdollisimman paljon, Japani on todella kaunis ja rikas maa! Hokkaidon ja Okinawan väliin mahtuu hyvin paljon mielenkiintoista ?!

Koin vaihtoni Japanissa kaiken kaikkiaan erittäin merkitykselliseksi. Uskon saamieni kokemusten ja kontaktien vievän pitkälle niin opintojen loppuun suorittamisessa kuin tulevaisuuden ja työelämän kannalta. Kiitokset niin Tampereen yliopistolle kuin Doshishallekin tästä ikimuistoisesta mahdollisuudesta!

Doshisha University, Kyoto, 06.09.2017 – 31.03.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Kyoto

Vaihtoaika: 06.09.2017 – 31.03.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Doshisha University

Opiskelen viidettä vuotta luokanopettajaksi ja erikoistun opinnoissani kuvataiteeseen. Keväällä 2017 kyseenalaistin opintosuuntaani ja tulevaisuutta. Ajatus vaihdosta ja aikalisä luokanopettajaopinnoista alkoi kuulostaa houkuttelevalta. Kun sain kuulla, että Kiotossa olisi ensimmäistä kertaa Tampereen yliopiston vaihtokohde, päätin hakea. Olin vaihdossa syyslukukauden 2017 Doshishan yliopistossa, Kiotossa. Päätin hakea kyseiseen vaihtokohteeseen, sillä maana ja kulttuurina Japani on kiinnostanut minua jo pitkään. Kioto kaupunkina on Japanin kulttuurikeskittymä, joten näin vaihdon tukevan myös kiinnostustani taiteeseen. Päätin ottaa riskin ja valita vain yhden hakukohteen ota tai jätä-periaatteella, vaikka vaihtokoordinaattori suositteli toisin. Ympäri Japania on monia eri vaihtokohteita, mutta päätin Kioton olevan ainoa oikea.

Haun ajankohta oli sopiva, sillä kaikenlaisissa etukäteis järjestelyissä kohdeyliopiston kanssa kesti suhteellisen kauan, sillä kaikki tarvittavat asiakirjat tuli muun muassa toimittaa postitse kirjallisina. Itse hakuprosessi jakautui kahteen vaiheeseen, joista ensimmäisessä haettiin Tampereen yliopiston vaihto-opiskelijaksi valitsemaansa hakukohteeseen. Kuten aiemmin mainitsin, itsellä oli vain yksi vaihtoehto, joka huonolla tuurilla olisi tarkoittanut, etten olisi päässyt vaihtoon lainkaan. Jos siis haluaa pelata varman päälle, niin useamman vaihtokohteen valitseminen on suositeltavaa varsinkin suosittujen vaihtokohteiden kohdalla. Hakuprosessin toisessa vaiheessa oli vastassa paperisota kohdeyliopistoon. Paperit itsessään olivat suhteellisen selkeitä ja yksinkertaisia, mutta niiden määrä yllätti. Ehkä yllättävin oli terveystodistus, johon kuului keuhkokuvan ottaminen, jota YTHS ei valitettavasti myönnä. Onneksi sain hoidettua asian kuitenkin julkisella puolella kohtuuhintaan. Toinen mielenkiintoinen oli suosituskirje sekä selvitys vaihdon rahoituksesta, sillä omalla kohdallani opintotukikukaudet oli jo käytetty ja reissu oli yliopiston myöntämää apurahaa lukuunottamatta omakustanteinen. Vaihtokoordinaattori tuki kuitenkin mahtavasti koko hakuprosessin ajan ja piti huolta aikataulujen pitämisestä. Lisäksi olin yhteydessä myös toiseen vaihto-opiskelijaan, joka oli lähdössä samaan vaihtokohteeseen, joka helpotti stressiä suunnattomasti, kun sai repiä hiuksia yhdessä samassa tilanteessa painivan kanssa. .

Kun Doshishan yliopisto näytti vihreää valoa oli aika hommata lentoliput ja suunnitella tarvittavat toimenpiteet asunnon ja tavaroiden säilytyksen osalta. Itse päädyin alivuokraamaan vuokra-asuntoni sekä sijoittamaan omaisuuteni varastoon. Lentolippujen suhteen päätimme lähteä samalla lennolla toisen vaihto-opiskelijan kanssa, jotta matka uuteen maahan sujuisi mukavammin. Lensimme Osakaan, josta jatkoimme bussilla kohti Kiotoa. Muuttaminen yliopiston asuntolaan tuli tapahtua jo muutamaa viikkoa ennen varsinaisten opintojen alkamista, joka etukäteen tuntui hieman kummalliselta. Perillä asioiden oikea laita kuitenkin selvisi nopeasti. Hoidettavia käytännön asioita, kuten kaupungin asukkaaksi ilmoittautumista, vuokran maksua sekä muita muodollisuuksia oli tuhat kaupalla. Yliopisto onneksi järjesti ekskursion paikallisten opiskelijoiden vetäminä edellä mainittujen asioiden hoitamiseksi.

Oma asuntolani sijaitsi Pohjois-Kiotossa, rikkaalla alueella, josta oli matkaa yliopistolle noin 4 kilometriä. Liikun pääasiallisesti pyörällä, joka kulkuvälineenä on erityisen suosittu Kiotossa. Pyöräilijät kulkevat autokaistalla ja liikenteen suunta on Suomesta poiketen vasemmanpuoleinen, joka vaati aluksi hieman totuttelua. Lisäksi käytettyjä pyöriä saa ostettua melkein joka kadunkulmasta. Keskusta-alueella pyöräily on kiellettyä päivisin, mutta Kioton läpi kulkevan Kamogawa-joen varrella pyöräily oli mukavan rauhallista ja leppoisaa. Pyöräilyn ja jalkapatican lisäksi kulkuvaihtoehtona on metro tai bussi, jotka molemmat ovat

hintatasoltaan kohtuullisia Suomeen verrattuna. On mahdollista hankkia myös kuukausikortteja jotka kattavat koko julkisen liikenteen tai tietyn välimatkan, kuten yliopistolta asuntolalle. Japanilaiselle kulttuurille tyypillisesti julkinen liikenne on tehokasta ja toimivaa.

Doshishan yliopistossa vaihto-opiskelijoille on kaksi koulutusohjelmaa, englanninkielinen globaalien kulttuurin ohjelma sekä japanin kielen ja kulttuurin ohjelma. Itse olin englanninkielisessä ohjelmassa, sillä muutaman vuoden japanin opinnot eivät olisi riittäneet alkuunkaan opiskeluun japaniksi. Japanissa yleisesti englannin kielen taito ei ole mikään itsestäänselvyys, varsinkaan Tokion ulkopuolella. Suosittelenkin ainakin Japanin kielen alkeiden opettelua ennen lähtöä. Lisäksi alkeiden opettelu antaa myös paremman kuvan kulttuurista, josta luonnollisesti on myös hyötyä vaihtoa ajatellen. Englanninkielisessä koulutusohjelmassa opettajat olivat pääosin Yhdysvalloista, joka myös näkyi hyvin keskustelevana opetustyylinä. Kaikki kurssit sisälsivät keskustelua kullakin kerralla käsiteltävästä aiheesta. Opetusryhmät koostuivat vaihto-oppilaista sekä japanilaisista oppilaista. Tavoitteena selkeästi oli tuoda esiin eri näkökulmia ja samalla kartuttaa kielitaitoa. Tunnelma oli kursseilla avoin ja rento, joka oli ristiriidassa omiin mielikuviin japanilaisesta koulukulttuurista. Japaninkielinen koulutusohjelma tarjoaa autenttisemmän kuvan perinteisestä japanilaisesta koulukulttuurista. Ehkä pientä esimakua sai japanin kielen tunneilla, jotka pääosin olivat ulkoa opettelua.

Kulttuurieroja Suomen ja Japanin välillä on runsaasti, mutta on myös yhtäläisyyksiä. Molemmille kulttuureille muun muassa luonto on tärkeää. Uskonto ja perinteet on keskeinen ja luonnollinen osa arkea. Toki nykypäivän Japani on hyvin modernisoitunut ja etenkin suurkaupungit monilta osin hyvin länsimaalaisia, mutta silti japanilainen elämäntyyli on edelleen hyvin omalaatuinen. Japanilaiset ovat usein luonteeltaan länsimaalaisin silmin jopa yli-kohteliaita ja mestareita tunteiden peittelyssä, joten tapakulttuuriin perehtyminen ennen matkaan lähtöä on erittäin suotavaa. Itse valmistauduin tyypillisellä tavalla eli katsomalla anime-sarjoja sekä lukemalla erilaisia oppaita.

Parasta vaihdossa Japanissa oli ehdottomasti ruoka, joka oli jonkin verran halvempaa Suomeen verrattuna. Elinkustannukset kokonaisuudessaan vastaavat Suomen hintatasoa. Itse elin omien säästöjen varassa, joka rajoitti hieman harrastusmahdollisuuksia. Harrastan Suomessa aktiivisesti musiikkia ja kuvataiteita. Japanilaiseen koulukulttuuriin kuuluu olennaisena osana klubitoiminta, josta olin ennen reissua innoissani. Orkesteriklubeja Doshishassa oli muun muassa useita, mutta lukukausimaksut olivat joko huikeita tai sitten jäseneksi ei otettu ketään vain yhdeksi lukukaudeksi kilpailujen takia. Korkeisiin maksuihin saattaa vaikuttaa se, että Doshishan yliopisto on Kansain alueen paras yksityinen yliopisto.

Kokonaisuudessaan vaihto oli minulle ensisijaisesti keino kartuttaa kielitaitoa ja tutustua uusiin ihmisiin. Saatavat opintopisteet sijoitan valinnaisiin opintoihin, joten niiden hyväksiluku ei pitäisi olla vaikeaa. Keskityin enemmän luomaan vaihdossa ihmissuhteita kuin matkustamaan, sillä nähtävyydet ei muutu, mutta vaihto-opiskelijat ovat siellä vain kerran. Japanin kulttuuriin olin tutustunut jo aiemmin mutta silti opin päivittäin jotain uutta. Alku on aina haastavaa uuteen kulttuuriin sopeutumisessa. Pitää hyväksyä, että Japanissa länsimaalainen ihminen tulee olemaan aina se ulkopuolinen, gaijijin. Toisaalta tämä ulkopuolisuuden tunne on vapauttavaa, kun ei odoteta tekevän asioita samalla tavalla, mutta taas toisaalta se voi olla yksinäistä, kun ei kuulu joukkoon. Tutustuin matkalla moneen länsimaalaiseen, jotka olivat asuneet Japanissa jo useamman kymmenen vuoden ajan ja

puhuivat Japania kuin natiivi ja he myönsivät saman. Suomeen palattuani iski kokonaisvaltainen ahdistus ja kaipuu takaisin. Olo tuntui jälleen ulkopuoliselta. Puoli vuotta meni aivan liian nopeasti. Olin vasta totuttautunut uuteen kulttuuriin. Jos saisin tehdä toisin, niin olisin vaihdossa koko lukuvuoden.

Fukuoka University, Fukuoka,

04.09.2017 – 31.01.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Fukuoka

Vaihtoaika: 04.09.2017 – 31.01.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Fukuoka University

Etukäteisjärjestelyt Suomessa

Tampereen yliopistolla oli useita vaihtokohteita, joista mietin monia puolia. Monet saattavat tulla toiseen lopputulemaan, mutta itse totesin, että Tokio voi olla parempi vierailu- kuin opiskelukaupunki ihmiselle, jolle Helsingin on liian kiireinen. Mietin Kiotoa pitkään, mutta totesin senkin kohdalla, että Honshun pääsaarella voin matkailla muutenkin. Eteläisimmälle Kyushulle sen sijaan tuskin eksyisin. Fukuokassa vaihto-opiskelijoille tarjotaan intensiivistä japanin kielen ja kulttuurin kokonaisuutta, ja päätinkin keskittyä täysin japanin kielen opiskeluun puolen vuoden vaihtoni ajaksi.

Koska päätin lähteä vaihtoon syksyllä, hakuprosessi alkoi varhain. Tarvittavista papereista kannattaa kysyä hyvissä ajoin, sillä niitä saattaa joutua metsästäämään esimerkiksi pankista moneen kertaan. Itselleni ongelmaksi muodostui opettajan suosituskirje, sillä en ollut opiskellut japania lähes kymmeneen vuoteen, ja hakukriteereissä oli vuoden yliopistotasoinen japanin opiskelu. Repäisin sitten kielikeskuksen japaninkurssista pelkän kokeen ja pyysin tuntemattomalta opettajalta suosituskirjeen. Suosittelen valmistautumaan. Vaikka Japanissa on pakollista kuulua maan sairasvakuutukseen, kannattaa miettiä myös matkavakuutuksen ottamista Suomesta. Vakavasti sairastuessa voi tulla ambulanssilento kyseeseen tai muuten voi joutua lähetetyksi kotimaahan erityishoitoon, mitä ei kukaan tavallinen ihminen ilman vakuutusta maksa. Vakuutuksen ottaminen on kuitenkin hieman hankalaa, sillä vuoden vakuutuskaan ei ole yli 3kk kerrallaan voimassa, ja lisäaika maksaa paljon. Kannattaa hyvissä ajoin kysellä tarjouspyyntöjä kaikilta vakuutusyhtiöiltä.

Lisähaasteena lääkkeitä tuodessa on esimerkiksi Yakkan Shoumei, lääkkeiden maahantuonti-ilmoitus, jota täytyy hakea, mikäli aikoo maahantuoda enemmän kuin kuukauden reseptilääkkeet. Lomakkeen saa kuitenkin netistä, ja prosessi sujuu sähköpostin kautta. Fukuokaan ei lääkärintarkastusta, esimerkiksi keuhkoröntgenkuvaa vaadittu, vaan tarvittavan paperin sai kysymällä YTHSältä. Japanin puolen koordinaattori Yokoyama-sensei on todella ystävällinen ja vastaa kaikkiin kysymyksiin. Hän osaa hyvin englantia.

Asuminen

Asunnon valinta tulee myös hakiessa ajankohtaiseksi, ja itse päätin asuntolan sijaan hankkia oman vuokra-asunnon. Asuntolassa on sosiaalisille ihmisille puolensa, mutta introverttina viihdyin oikein hyvin NSJ Sharehouse -nimisessä jaetussa asumisessa, mistä tietoa voi löytää esimerkiksi Facebookista. Asuntolassa säännöt ovat tiukat, ja siellä suoritetaan mm. huonetarkastuksia mikä olisi itselleni liikaa yksityisyyteen kajoamista. Asuntola ei myöskään ollut olennaisesti lähempänä yliopistoa, kuin oma asuinpaikkani. Monet tapahtumat olivat kuitenkin asuntolalla (niihin sai kuitenkin aina osallistua) ja lähes kaikki muut vaihto-oppilaat asuvat siellä, joten yksin asuminen on suhteellisen yksinäistä.

Fukuoka kaupunkina on melko helppo asua. Siellä on turvallista, siistiä ja ihmiset ovat ilmeisesti muuta Japania rennompia, joten esimerkiksi keigosta ei juuri tarvitse huolehtia. Metron kuukausikortti maksaa opiskelijalle noin 50 euroa, päivälippu vajaa 5 euroa. Itse kuitenkin kävelin yliopistolle, joten en metroa juuri käyttänyt, eli mahdollista käyttöä kannattaa hieman laskeskella. Bussiliikenne ei toimi erityisen hyvin.

Kohdemaahan saapuminen

Tulin itse Fukuokaan Finnairin uudella suoralla yhteydellä, enkä kadu, että maksoin siitä. Finnairin lento kesti vain noin yhdeksän tuntia ja siihen kuuluu kaksi lämmintä ateriala, paljon elokuvia ja ehkä tärkeimpänä mukaan saa kaksi 23 kilon matkalaukkuja. Itse lähdin vaihtoon syksyllä, joten tarvitsin sekä kesävaatteet (syksyllä on noin 30 astetta lämmintä) että talvivaatteet (talvella saattaa mennä nolllaan) Tavaraa kertyi myös matkan aikana yllättävän paljon. Saavuin itse ajoissa elokuun puolella matkaillakseni ennen vaihtoa, joten jouduin itse hoitamaan asiani. Se oli vaikeaa, mutta ei mitenkään mahdotonta. Menin omaan "ward officeeni", ja siellä infon työskentelijä antoi minulle papereita. Netistä ward officeista löytyy suhteellisen paljon tietoa englanniksi, mutta toimistolla englantia ei osattu. Kannattaa varautua google käännejällä! Lentokentältä on järkevää ottaa taksi. Suunniteltuna päivänä saapuneet saivat tuutoreilta apua.

Opiskelu

Vaihtoni ajankohta oli 3. vuoteni syksyllä ja opintoni menivät hieman uusiksi. Suositteaisin itse toista vuotta, sillä palatessani tammikuun lopussa lähes kaikki kurssit ovat jo alkaneet, joten puolen vuoden vaihdossa pitää varautua verkkokurssien ahkeraan tahkoamiseen. Japanin kursseista emme saaneet etukäteen tietoa, ja tulin mielestäni ottaneeksi liian vähän. Peruskursseja on noin 16h viikossa, joiden lisäksi voi ottaa jonkin verran valinnaisia kursseja, jos haluaa lisää opintopisteitä. Meillä oli lisäksi pakollinen teeseremoniakurssi kerran viikossa. Kurseille ei tarvitse itse rekisteröityä, ja puolen vuoden vaihtoon ei tarvitse ostaa mitään oppimateriaalia.

Fukuokan yliopiston kurssit olivat myös melko tehokkaita kielitaidon parantamisessa, vaikka suomalaisittain opetusmenetelmät ovatkin hieman vanhoja (esimerkiksi pieniä kokeita on melkein joka aineesta joka viikko). Opettajista oli jonkin verran vaihtelevia mielipiteitä, mutta itse pidin kaikista, ja he olivat omasta mielestäni rentoja ja suvaitsevia. Japanin kielen taitoni koheni puolessa vuodessa huimasti. Lähtötasoni oli se, että olin ottanut japanin alkeiskurssit 13-vuotiaana, ja sen jälkeen opiskellut melko passiivisesti itsekseni. Kuullun ymmärtämiseni oli kuitenkin jo ennen vaihtoa korkealla tasolla. Lisäksi noin vuosi ennen vaihtoa löysin Self Access Centeristä yliopistolta japanilaisen ystävän yhteystietolappusen kautta. Myös Cultural Conversations -kurssilta kannattaa kysellä japanilaista partneria. Ystävän kanssa käydyt keskustelut kartuttivat minulle sellaisen puhetaidon, että pystyin suhteellisen itsevarmasti

kysymään yksinkertaisia asioita. Tämä teki jokapäiväisestä elämästä ja opiskelustakin todella paljon helpompaa. Alkutestissä päädyin kuitenkin alempaan ryhmään, sillä se keskittyi paljon kanjeihin ja kielioppiin. Kanjeja kannattaa opetella hyvin pari sataa, sillä kurssilla niitä opetellaan (tai kerrataan) n. 30 viikossa, ja lisäksi hankalaakin sanastoa.

Merkityksellisyys

Vaihdollani ei ollut periaatteessa mitään tekemistä opintojeni kanssa (joskin itse näen itseni myös yleisesti kielitieteen opiskelijana), eikä ainakaan suoraa työllistymisenikään (todennäköinen englannin ja ranskan opettaja). Sillä oli kuitenkin äärimmäisen suuri henkilökohtainen merkitys, sillä olin lapsesta asti halunnut Japaniin vaihtoon, ja opiskellut kieltä itsenäisesti. Sillä oli todella suuri merkitys itsevarmuudelle ja aloitekyvyille. Ennen vaihtoa olin ihminen, joka mieluummin menee pysäkin ohi kuin pyytää kuljettajaa pysähtymään, jos nappi on rikki. Vaihdossa jouduin hoitamaan niin paljon asioita aivan itse aivan vieraalla kielellä, että hyödyttömät epävarmuudet karisivat. Mukavuusalueen ulkopuolelle piti mennä joka päivä, mutta toisaalta Japanissa sai myös paljon uskoa ihmisiin, sillä ihmiset olivat suurimmaksi osaksi uskomattoman avuliaita ja kohteliaita.

Muuta mainitsemisen arvoista

Yksi parhaita asioita yliopistolla oli English Plaza. Japanilaisiin on yleisesti ottaen todella vaikea tutustua, sillä Suomen tapaan tuntemattomille ei puhuta ja ystävyyden lämpiäminen on hidasta. Fukuokassa kurssit ovat vaihto-opiskelijoiden kesken, ja English Plazan ulkopuolella en tutustunutkaan japanilaisiin ollenkaan. English Plazassa (tai muiden kielten kokoontumisissa) voi tavata kieliä opiskelevia japanilaisia sekä kielten opettajia, jotka ovat myös oikein tutustumisenarvoisia tyyppejä.

Mikäli tykkää kirpputoreista tai haluaa muuten vain säästää, suosittelen Book off -ketjun käytetyn tavaran kauppoja, erityisesti Bookoff Super Bazaaria, sillä siellä on vaatteita. Bookoffista löytyy myös merkkivaatteita, mangaa, pelejä ja musiikkia, mitkä ovat uutena todella kalliita. Bookoffista musiikkia ja mangaa saa vajaalla eurolla. Mikäli haluaa välttämättä uutta tavaraa, Amazon on Japanissa todella kätevä ja toimittaa aina ovelle, eikä pakettia tarvitse lähteä hakemaan mistään postista.

Suosittelen Fukuokaa, mikäli ei välttämättä halua asua metropolissa. Fukuokassakin on esimerkiksi kymmeniä jättimäisiä ostoskeskuksia, joten kaupunkielämää löytyi aivan tarpeeksi, vaikka keskustaan on kyllä jonkin verran matkaa metrolla. Fukuokan valtti ovat ystävälliset ihmiset ja luonto. Säilyin lisäksi kasvissyöjänä hengissä ennako-oletuksista huolimatta, vaikkei se ongelmatonta ollutkaan. Kampuksella on useita ravintoloita ja kauppoja, joten sen ei kannata antaa estää vaihtoa, vaikka Japani hankala maa kasvissyöjälle onkin.

Daito Bunka University, Tokyo,

01.09.2017 – 01.08.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2017 – 01.08.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Daito Bunka University

Etukäteisjärjestelyt sujuivat Suomessa melko ongelmattomasti, mutta hakuprosessiin kannattaa varata reilusti aikaa. Hakuprosessini alkoi tammikuussa 2017 ja Japaniin lensin elokuun viimeisenä päivänä. Valitsin yliopiston sen perusteella, että se tarjosi vaihto-opiskelijoille kattavasti japanin kielen opintoja sekä Japanin kulttuuriin liittyviä opintoja. Daito Bunkan sijainti oli myös oivallinen esimerkiksi paljon matkustavalle tai Tokioon nopeasti haluavalle. Selvitin kurssitarjonnan etukäteen vaihtoyliopiston englanninkielisiltä verkkosivuilta, jossa kurssit on eritelty selkeästi.

Itse hakeminen oli joko odottelua tai suurien paperimäärien täyttämistä. Hain tammikuussa vaihtoon kotiyliopistoni järjestelmien kautta ja odotin yliopiston päätöstä ainakin kuukauden. Tieto hyväksymisestä tuli helmikuun lopulla, jonka jälkeen "oikea" haku alkoi.

Daitō Bunka vaati useiden lomakkeiden lähettämistä Japaniin perinteisellä postilla. Niihin kuului muun muassa suosituskirje professorilta, terveystodistus ja todistus siitä, että omat tulot riittävät maassa asumiseen. Lomakkeiden täyttäminen oli yllättävän työlästä. Ne piti onneksi lähettää kohdeyliopistoon vasta viimeistään toukokuun puoleenväliin mennessä.

Heinäkuun loppupuolella Daitō Bunkan yliopisto lähetti kirjekuoressa enemmän ohjeita esimerkiksi maahan saapumisesta ja opiskelija-asunnoista. Mukana tuli myös Certificate of Eligibility, jonka avulla pystyin hakemaan opiskelijaviisumia. Japanissa saa oleskella ilman viisumia korkeintaan 90 päivää, joten hain opiskelijaviisumia koko vuodeksi Japanin Suomen suurlähetystöltä.

Viisumia varten suurlähetystölle täytyi postittaa kopio passista ja CoE:stä, täytetty viisumihakemuslomake sekä yksi passikuva. Hakemukseni käsittelyssä kului noin viikko, mutta omien menojeni takia pääsin hakemaan viisumia vasta, kun vaihtoon lähtemiseen oli enää neljä päivää jäljellä.

Virallisten hakupapereiden lisäksi minulle jäi kesän aikana hoidettavaksi muun muassa tarvittavien rokotteiden ottaminen, matkavakuutusten hankkiminen ja apurahan hakeminen. Nämä sujuivat melko helposti ja nopeasti omia menoja aikatauluttamalla.

Olin opiskellut japanin kieltä ennen vaihtoon lähtemistä noin vuoden, eli kielitaitoni oli hyvin alhainen. Kävin nuorempana kansalaisopistossa pari alkeiskurssia, mutta taidot unohtuivat melko nopeasti. Tampereella pääsin opiskelemaan JOO-opintoina Tampereen teknilliseen yliopistoon japanin kieltä, mutta huonoksi onnekseni kurssit päätettiin lopettaa, ennen kuin ehdin edes aloittamaan. Päädyin siis Tampereen työväenopiston alkeiskurssille.

Daito Bunkan yliopisto tarjoaa vaihtareille kursseja japanin kielen taidon mukaan. Ennen vaihtoon lähtöä suoritin J-CAT -kokeen verkossa, joka testasi kuuntelua, lukemista, sanastoa, ja kielioppia. Testissä oli monta kymmentä erilaista monivalintakysymystä, joihin vastaamisessa oli tietty aikaraja. Testin tulosten mukaan oma tasoni oli pre-intermediate, eli pärjäsin kielellä juuri ja juuri arkipäivän tilanteissa.

Mielestäni kannattaa osata vähintään perus hiragana- ja katakana-merkit ja opetella joitakin perusfraaseja, jos Japaniin haluaa lähteä vaihtoon. Nämä helpottavat kielen opiskelua ja arkielämän käynnistämistä huomattavasti. Tietenkin mitä enemmän kieltä etukäteen osaa sen parempi, sillä japanilaiset osaavat hyvin vähän, jos ollenkaan englantia.

Maahan saavuttuani vaihtoyliopisto oli järjestänyt vaihto-opiskelijoille bussikyödin asuntoloihin. Toisin kuin Tampereen yliopiston sivuilla lukee, Daito Bunkan yliopisto ei sijaitse Tokiossa, vaan Saitaman prefektuurissa Takasakan kaupungissa, joka sijaitsee noin tunnin päässä Tokiosta. Lentokentältä matkasimme asuntoloille noin kolme tuntia.

Yliopisto oli järjestänyt vaihto-opiskelijoille henkilökohtaiset vapaaehtoiset, jotka auttoivat arkielämän käynnistämisessä ensimmäisillä viikoilla. He auttoivat papereiden täyttämässä, näyttivät paikkoja ja olivat muutenkin tukena. Ensimmäisinä päivinä meitä oli aina joku kuljettamassa koululle ja ympäri kampusta ja aikaisemmin vaihtoon tulleet opiskelijat auttoivat myös parhaansa mukaan.

Asuin syyslukukauden Higashimatsuyamassa Green House –nimisessä tyttöjen asuntolassa, jonka kaksi kerrosta jaoin 15 muun tytön kanssa. Jokaisella oli oma tilava huone, jossa oli perushuonekalut. Kerroksen kesken jaoin verrat, suihkut, pyykinpesukoneet, keittiön ja oleskelutilan. Asuntola sijaitsi noin 12 minuutin kävelymatkan päässä juna-asemasta ja supermarketiin käveli noin 10 minuuttia. Lähikauppoja oli myös lähempänä. Maksoin asunnosta 50,000 jeniä eli noin 400 euroa kuukaudessa.

Heti toisella viikolla meille kerrottiin uutinen, että joudumme muuttamaan huhtikuun 2018 alussa. Syyskuun saimme, että nykyinen asuntola oli turvaton ja liian vanha. Muutimme siis huhtikuussa Tsurugashimaan, noin 5 junapysäkin päähän suurempaan asuntolaan, jossa lopulta asuivat suurin osa vaihto-opiskelijoista sekä japanilaisia opiskelijoita. Tässä asuntolassa oli sekä tyttöjä että poikia, 80 asukasta ja erittäin paljon sääntöjä verrattuna Green Houseen. Asuntolassa jokaisella oli oma huone, johon kuului kylpyhuone, vessa, vaatekomero, jääkaappi, ilmastointin, parveke ja perushuonekalut. Meidän tuli itse hankkia esimerkiksi patjat ja vuodevaatteet sänkyihin. Huoneessa ei ollut mitään moittimista, mutta en pitänyt asuntolasta muuten lainkaan. Sen sijainti oli ihan hyvä, mutta lukuisat säännöt olivat ikäviä ja rajoittavia. Asuntolassa oli myös melkein mahdotonta kokata itse, sillä vain yleisissä tiloissa ensimmäisessä kerroksessa oli yksi neljän keittolevyn hella, pari mikroa ja uunitoasteria. Asuntolassa olisi ollut mahdollista ostaa myös ”meal plan”, mutta se oli melko kallis verrattuna ruuan laatuun ja määrään.

Opiskelin koko lukuvuoden vaihtoyliopistossani japanin kieltä ja kulttuuria. Ennen tuntien alkamista vaihto-opiskelijoiden tuli suorittaa kielen tasokoe, jonka perusteella opiskelijat jaettiin tasoille 1–5 kielen osaamisen mukaan. Tasolla 1 opetellaan intensiivisesti ja nopealla tahdilla japanin perusteita, kun taas tason 5 opiskelijat voivat ottaa vapaasti mitä tahansa itseään kiinnostavia kursseja yliopistolta. Eli jos kielen taso ei ollut riittävä ei oikeastaan ollut asiaa muille kuin oman tason kielikursseille. Vaihto-opiskelijoille oli tarjolla myös akateemista japanin kirjoittamista, lukemista, viestintää, kulttuurikursseja ja politiikkaan, talouteen ja historiaan keskittyviä kursseja. Yliopisto tarjosi myös englannin kielistä opetusta, mutta sen löytäminen on hieman hankalampaa. Päädyin itse esimerkiksi English Media Literature –kurssille siten, että olin kuullut vaihtarikavereiltani kurssin opettajasta ja sen järjestämisestä. Englannin kieleen keskittyvät kurssit taas ovat hyvin lukiomaisia ja helppoja, joten en suosittelut niille osallistumista.

Tunnit olivat melko perinteisiä kielen opiskelun tunteja ja käytimme vain hyvin harvoin englannin kieltä. Käytimme Minna no Nihongo –kirjasarjan kirjoja, teimme kirjoista tehtäviä, keskustelimme tunneilla sekä teimme sanakokeita ja välikokeita. Myös kirjoittamista pääsi harjoittelemaan esimerkiksi kanjitunneilla. Yliopisto tarjosi myös tapaamisia japanilaisen tuutorin kanssa, mikä kehitti myös omalta osaltaan kasuaalin japanin kielen osaamista. Muut kurssit olivat lähinnä luentoja, joihin kuului loppuraportti tai –essee. Myös Field Work –nimistä kurssia oli tarjolla, jossa opiskelijat lähinnä haastattelivat toisia opiskelijoita ja esittelivät tunnilla haastattelujen tuloksia toisilleen.

Opiskelin puoli lukukautta tasolla 1 ja siirryin tasolle 2 seuraavalla lukukaudella. Pysin käyttämään japanin kieltä paljon vapaa-ajallani, olemaan aktiivinen tunneilla ja tekemään läksyni, joten puolen vuoden jälkeen tuntui siltä, että kielen opinnoissa pääsi vasta kunnolla vauhtiin. Omat odotukseni ja tavoitteeni kielen opiskelusta ylittyivät: pystyin vaihtovuoden jälkeen keskustelemaan ja tekstaamaan lähes mistä tahansa aiheesta japanilaisten ystäväni ja vain japania osaavien vaihtarikavereitteni kanssa. Suosittelen ehdottomasti yliopistoa sellaisille, jotka haluavat kehittyä kielen osaamisessa ja käyttää sitä arkielämässä.

Lisäksi yliopistolla oli mahdollisuus ottaa osaa koulun jälkeisiin ”klubeihin”, jotka vaihtelivat valokuvaamisesta cheerleadukseen. Yliopisto järjesti vaihto-opiskelijoille esimerkiksi kalligrafiakurssin, kutsui meidät Yukatan-pukemiskurssille, ja järjesti matkoja esimerkiksi Toyaman prefektuuriin. Yliopistolla oli kuntosali, jalkapallo- ja tenniskenttiä sekä uima-allas. Sen vieressä oli myös eläintarha ja upea temppele.

Matkustelun kannalta asuntola oli ihan hyvällä sijainnilla. Higasimatsuyamasta kulki Ikebukuroon junalla noin tunnin ja Tsurugashimasta noin 40 minuuttia. Ikebukurosta oli helppo lähteä mihin suuntaan tahansa Japania niin luotijunalla kuin paikallisella JR:n junalla. Kannattaa kuitenkin ottaa huomioon, että esimerkiksi lentokentille kulkemiseen on varattava rutkasti aikaa ja viimeiset junat kulkevat siinä keskiyön paikkeilla. PASMO-junakortit olivat käteviä, sillä ne kävivät ympäri Japania, ja niihin pystyi lataamaan arvoa tai esimerkiksi opiskelijakulkukortin koti-yliopisto-välille.

Suomeen palauttuani sain opintorekisteriotteen sähköisesti laitettuani sähköpostia vaihtoyliopistooni ja se tuli paperisena melko nopeasti opintojen päätyttyä. En pysty hyväksilukemaan oikeastaan mitään vaihtoni kursseja, joten sisällytän ne tutkintooni. Suosittelen vaihto-opiskelua ihan jokaiselle, sillä koen vaihto-opiskelun antaneen minulle itsevarmuutta ja intoa jatkaa kielen opiskelemista. Kielen opiskelu oli minusta kaikista antoisinta vaihdon aikana ja matkustaminen Japanissa yksi parhaimmista kokemuksista. Sain lisäksi uusia ystäviä ympäri maailmaa ja pääsin näkemään Japanin arkea läheltä. Mielestäni Japanissa kannattaa myös viettää kokonainen vuosi, sillä silloin pääsee kokemaan ja näkemään kaikki mahdolliset vuodenaajat ja niihin liittyvät juhlat, oppimaan kielen kunnolla ja matkustamaan enemmän.

Minusta on kuitenkin harmillista, ettei Daitolla ole enää muita kuin uusi asuntolavaihtoehto, sillä en suosittelisi sitä kenellekään. Jos haluaa mennä oman tahdon mukaan, viettää paljon aikaa asuntolalla esimerkiksi kavereiden kanssa tai kokata itse, suosittelen valitsemaan jonkin muun kohteen.

Jos Japani ja Daito Bunka kiinnostavat vaihtokohteena tai ihan muuten vain, ota minuun rohkeasti yhteyttä!

International Christian University, Tokyo, 01.09.2017 – 30.06.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2017 – 30.06.2018

Vaihto-ohjelma: Tiedekunnan/yksikön vaihtosop.

Yliopisto: International Christian University

Aluksi

Vietin vuoden ajan Tokiossa, Japanissa, opiskelemassa japanin kieltä sekä japanilaista kulttuuria. ICU eli International Christian University on tarkalleen ottaen Yhteiskuntatieteiden tiedekunnan vaihtokohde, mutta sinne saavat hakea myös muiden tiedekuntien opiskelijat. Kv-koordinaattorin mukaan ICU painottaa opiskelijavalinnoissaan englannin kielen tasoa sekä keskiarvoa, joten niinpä minäkin Viestintätieteiden tiedekunnan opiskelijana tulini valituksi vaihtoon, vaikka esimerkiksi yhteiskuntatieteilijä-puolisoni ei päässyt. Kannattaa siis rohkeasti hakea, vaikka ei olisikaan Yhteiskuntatieteiden tiedekunnan opiskelija. Kannattaa myös ottaa huomioon, että haku ICU:un tapahtuu jo syksyllä, siinä missä muut Japanin kohteet ovat haussa vasta tammikuussa.

ICU:ssa vaihtokohteena minua viehätti erityisesti hyväksi kehitetty japanin kielen ohjelma sekä laaja valikoima englanninkielisiä kursseja. Olin opiskellut japania jo ennen vaihtoa, mutta kielitaitoni ei riittänyt vielä akateemisiin opintoihin. Tämän lisäksi monissa Japanin yliopistoissa vaihto-opiskelijat opiskelevat valmiita ohjelmia tai heille on tarjolla hyvin rajoitettu valikoima kursseja, mutta ICU:ssa lähes kaikki kurssit ovat vapaasti valittavissa. En itse ole kristitty ja siksi ICU:n asema kristillisenä yliopistona arvellutti hiukan, mutta ICU:n opetus on tunnustuksetonta ja opiskelijoiksi ovat tervetulleita aivan kaikki uskontoon tai uskonottomuuteen katsomatta.

Ennen vaihtoa

Japanilaisten yliopistojen hakuprosessit ovat tunnetusti aika monimutkaisia moniin muihin maihin verrattuna, ja myös ICU:ssa paperityötä riitti harvinaisen paljon: rumba alkoi heti joulutammikuusta ja jatkui kesään asti. Tähän sisältyi muun muassa erillinen hakemus kesäkursseille, opiskelijavalinnan nimitys, varsinainen hakemus, viisumia varten tarvittava Certificate of Eligibility -hakemus, asuntolahakemus, terveystarkastus, viisumihakemus... Koko hakuprosessin aikana minulta haluttiin ainakin kuusi passikuvaa, mikä oli aika erikoista. Tämän lisäksi ICU vaatii terveystodistuksen, johon sisältyy myös keuhkokuvaus ja virtsanäyte. YTHS tekee terveystodistuksia ainoastaan tutkintoon pakollisena osana kuuluviin vaihtoihin, joten jouduin hakemaan terveystodistuksen yksityiseltä omaan laskuuni. Erityisen paljon minua harmitti turha keuhkokuva, sillä monet muut ulkomaiset yliopistot hyväksyvät keuhkokuvan sijaan todistuksen siitä, että tuberkuloosi on äärettömän harvinaista Suomessa. Tämä ei ICU:lle kuitenkaan kelvannut.

Kun ICU:n hakuprosessia vertaa vaikkapa Doshisha Universityyn, jossa puolisoni opiskeli, täytettäviä papereita on suunnilleen saman verran. Erona on vain se, että Doshishalla kaikki lähetettiin kerralla, kun taas ICU:n papereita pitää lähettää tiputellen kevään mittaan, mikä tekee siitä raskaampaa. Hakupapereiden lisäksi yhden lisävaivan toi myös ns. Yakkan

Shoumei, joka on lääkkeitä varten tarvittava erillinen maahantuontitodistus. Japanin lainsäädäntö lääkkeiden maahantuonnista on hyvin tiukka, joten pieniä määriä lukuun ottamatta monien lääkkeiden (ja erityisesti reseptilääkkeiden) maahantuontiin täytyy hakea erikseen lupa. Joitain Suomessa sallittuja lääkeaineita, esimerkiksi joitain rauhoittavia, ei voi viedä Japaniin edes luvan kanssa, joten kannattaa tarkistaa omaan lääkitykseen liittyvät rajoitukset tarkasti ja hakea lupaa hyvissä ajoin.

Vaihto-opiskelijoiden täytyy Japanissa asuessaan ottaa kansallinen terveystakuutus, joka kattaa noin kaksi kolmasosaa lääke- ja hoitokuluista. Tämän lisäksi päätin kuitenkin ottaa myös itselleni matkavakuutuksen, lähinnä isompien onnettomuuksien tai sairaustapausten varalta ja matkatavaroita varten. Matkavakuutusta minun ei loppujen lopuksi tarvinnut hyödyntää, mutta japanilainen terveystakuutus osoittautui hyödylliseksi, kun jouduin ravaamaan lääkärillä milloin mistäkin syystä.

Vaihto-opiskelun rahoitin pääosin opintotuella ja -lainalla. Hain myös Japanin valtion tarjoamaa Jasso-apuraha, jota kv-koordinaattorin mukaan on tähän asti saanut käytännössä jokainen sitä hakenut ICU:n vaihto-opiskelija meidän yliopistostamme. Ikävä kyllä taisin siis olla ensimmäinen, jolta se jäi välistä. Kommunikaatio-ongelmien vuoksi sain tämän tiedon vielä vasta silloin, kun olin jo Japanissa. Onneksi talouteni ei kaatunut siihen, mutta jouduin nostamaan kaiken lainan ja sain myös taloudellista tukea vanhemmilteni. Tarinan opetus on se, ettei koskaan kannata ottaa minkään apurahan saamista itsestäänselvyytenä, vaikka sitä kuinka olisivat saaneet kaikki muut.

Saapuminen Japaniin

Varsinainen vaihtojakso alkoi vasta syyskuussa, mutta saavuin Tokioon jo heinäkuussa ICU:n intensiivistä japanin kielen kesäkurssia varten. Minulla oli japanin kielen opintoja takana jo muutaman vuoden ajalta, mutta halusin ottaa vuodesta kaiken irti ja kehittää kielitaitoani niin paljon kuin mahdollista. Kesäkurssi on melko hintava ja nimensä mukaisesti todellakin intensiivinen: luentoja oli neljä tuntia joka päivä ja itsenäistä työskentelyä tarvittiin päivittäin useampi tunti. Tämän lisäksi kurssiin kuuluu vielä kulttuuriohjelma, joten vapaa-aikaa ei paljoa jäänyt. Opetus oli hyvätasoista ja kielitaitoni otti valtavan harppauksen eteenpäin, mutta kurssi vaatii kyllä ehdottomasti sitä, että on itse valmis tekemään paljon töitä opintojensa eteen.

Vaikka kesäkurssi olikin hintansa väärti, on sanottava, että heinäkuu on ikävin mahdollinen hetki saapua Japaniin. Lämpötila on joka päivä yli 30 asteessa ja ilmankosteus korkea, ja taifuunikausikin on mukavasti päällä. Itse en juurikaan siedä kuumaa ja ihoni palaa herkästi, joten tämä teki arjesta haastavaa. Onneksi kuitenkin ICU:n luokkahuoneissa sekä omassa huoneessani oli hyvä ilmasto. Erityisesti kuumaan tottumattoman on kuitenkin hyvä olla Japanin kesässä varuillaan auringonpistoksen ja lämpöhalvauksen suhteen.

ICU:ssa ei ole Tampereen yliopiston kaltaista kv-tuutoritoimintaa, mutta orientaatioviikolla opastetaan hyvin kaikkiin opiskelun ja käytännön asioihin. Systeemi ei kuitenkaan ota huomioon niitä opiskelijoita, jotka saapuvat kesäkurssille ja jäävät sen jälkeen vaihto-opiskelemaan, sillä orientaatio järjestettiin vasta syyskuussa varsinaisen lukukauden alussa. Ilmeisesti muun muassa asuinpaikan rekisteröintiin ja terveystakuutuksen hankkimiseen kaupungintalolta sai yliopistolta apua orientaatioviikon yhteydessä, mutta koska nämä asiat piti tehdä jo kahden viikon sisällä maahan saapumisesta, jouduin hoitamaan ne yksin. Lisäksi

tämä apu ilmeisesti rajoittuu vain niihin, jotka asuvat Mitakan kaupunginosan puolella: ICU:n kampus sijaitsee Mitakan ja Koganein rajalla, joten monet opiskelijat asuvat Koganein puolella. Avustettu reissu järjestettiin kuitenkin vain Mitakan kaupungintalolle.

Japaniin saapumiseeni liittyy vielä yksi pieni tarina, joka ansaitsee tulla mainituksi. Heti Japaniin saavuttuani nimittäin huomasin, että olin unohtanut ottaa mukaan adapterin. Menin paikalliseen elektroniikkaliikkeeseen ostamaan sellaisen, mutta jouduin pian huomaamaan, että vaikka paikalliset adapterit toimivat kyllä puhelimeni laturiin, läppärini laturissa on erilainen töpseli, jonka kanssa ne eivät toimineet. Kävi ilmi, että tällaiselle töpselille on lähes mahdotonta löytää adapteria Japanista. Tarpeeksi monta elektroniikkaliikettä koluttuani päädyin ottamaan yhteyttä HP:n japanilaiseen maahantuojaan ja tilaamaan kokonaan uuden laturin japanilaisella töpselillä. Koko rumba aiheutti tarpeetonta lisästressiä muutenkin haastavaan alkuaikaan, varsinkin kun asuntoni netti vaati kaapelin, jota tietenkään ei saa kiinni puhelimeen. Kannattaa siis ostaa adapteri jo Suomesta ja lisäksi myös varmistaa, että se varmasti toimii kaikkiin tarvittaviin laitteisiin.

Asuminen

ICU:n opiskelijoista vain noin viidesosa asuu yliopiston asuntolassa, joten asuntolapaikkoja ei riitä todellakaan kaikille. Toisinaan hakemuksesta huolimatta paikka voi siis jäädä saamatta. Itse päätin jättää asuntolahakemuksen kokonaan välistä ja etsiä asuinpaikan suosiolla muualta, sillä asuntolan tiukat säännöt ja huoneen jakaminen eivät innostaneet. Lisäksi minulle oli tärkeää, että toisessa kaupungissa opiskeleva puolisoni voisi yöpyä Tokiossa vieraillessa yöpyä luonani, mikä ei asuntolassa ole sallittua. Vuokra-asunnon löytäminen ei Japanissa ole kuitenkaan ihan helppoa, sillä usein tietoa on vain japaniksi ja monet vuokranantajat vaativat Japanissa asuvan takaajan. Lisäksi asunnon vuokraamiseen liittyy paljon lisämaksuja, sillä takuun lisäksi on usein maksettava esimerkiksi avainraha, siivousmaksu sekä ns. "kiitollisuusraha"; kaiken tämän jälkeen vuokra-asunnon aloitusmaksuja voi pahimmillaan siis olla jopa neljän kuukauden vuokran edestä. ICU:lla on onneksi sivustoillaan tietoa muutamasta lähialueen vuokranvälitysfirminoista, joista on saatavilla myös englanninkielistä tukea ja joissa aloitusmaksut eivät ole mahdottomat. Itse päädyin asumaan Oakhouse-nimiselle vuokranvälitysfirmalle, joka vuokraa pieniä asuntoja sekä asuntolatyyppejä sharehouse-taloja erityisesti opiskelijoille ja nuorille aikuisille. Oakhousilla on paljon englanninkielistä tietoa tarjolla ja aloitusmaksuina ainoastaan "contract fee", joka on yleensä noin 300-500 euroa. Toisaalta vuokrataso on hiukan kalliimpi.

Alkuun asuin pienessä 20 neliön yksiössä Fuchussa, mutta asunto oli aika nuhjuinen ja sijainti syrjäinen, joten muutin sharehouseen nimeltä Social Residence Higashi-Koganei. Kyseessä on asuntolamainen yhteisasumismuoto, jossa vessat, kylpyhuoneet ja keittiö ovat jaettuina, mutta jokaisella on oma huone. Tämän lisäksi talossa on myös yhteinen oleskelutila sekä studio, josta löytyy muun muassa kuntosalilaitteita, tilaa tanssi- ja jumppatunneille sekä biljardipöydät. Säännöt ovat yliopistoasuntolaa rennommat, ja viihdyinkin Higakolla varsin hyvin. Erityisesti pidin isosta sento-tyyppisestä kylpyhuoneesta, joka oli vuoroviikoin naisten ja miesten käytössä. Asuin talon ylimmässä, vain naisille tarkoitetussa kerroksessa, jonne yhteistilojen hälykään ei yltänyt. Myös keittiö oli mukavan tilava ja induktioliedet tehokkaat, mutta harmillista kyllä monet talon asukkaat eivät osanneet huolehtia siisteydestä kunnolla, ja siksi epäsiisteyteen ja esimerkiksi torakoihin oli keittiössä vain pakko tottua. Ne ovat ylipäänsä Japanissa erittäin yleisiä siistimissäkin asunnoissa, joten Japaniin vaihtoon lähtevän on parempi vain totutella asiaan.

Vaikka viihdyinkin Higakolla hyvin, jälkikäteen katsottuna asuntola olisi kuitenkin voinut olla parempi vaihtoehto, sillä se on paljon edullisempi - eläminen kun on Japanissa muutenkin kallista, sillä sekä ruoka että julkinen liikenne nielevät huomattavan paljon rahaa kuukaudessa. Tämän lisäksi asuntolassa saa tilaisuuden tutustua paremmin muihin opiskelijoihin. Itse jäin vähän sivuun opiskelijariennoista, sillä monet illanistujaisetkin järjestetään nimenomaan asuntoloissa.

Asui sitten kampuksella tai sen ulkopuolella, ICU:n opiskelijalle polkupyörä on ehdottoman käytännöllinen hankinta. ICU:n kampus on vähän ärsyttävästi sivussa kaikesta, ja lähimmältä juna-asemalta on kävellen puolisen tuntia, bussillakin kaksikymmentä minuuttia. Polkupyöriä saa edullisesti, joten sellaiseen sijoittamalla säästää varmasti niin aikaa, vaivaa kuin rahaakin.

Opiskelu ja arki ICU:ssa

Opiskelin ICU:ssa japanin kieltä ja kaikenlaisia japanin kulttuuriin ja yhteiskuntaan liittyviä kursseja, esimerkiksi kirjallisuutta, politiikkaa, musiikkia ja hiukan sosiologiaa. Alun perin tarkoitukseni oli suorittaa Japan Studies Certificate Program -niminen ohjelma, mutta lopulta en saanut riittävästi kokoon kulttuuriopintoja, sillä päädyin opiskelemaan huvini vuoksi myös hiukan käännöstiedettä ja tulkkausta. ICU:n tarjoamista kursseista noin 20 % on englanninkielisiä ja kaikki paitsi English for Liberal Arts -ohjelman kurssit ovat vapaata riistaa myös vaihto-opiskelijoille. Valikoimaa siis riittää, vaikka ei vielä pystyisikään opiskelemaan japaniksi.

ICU:ssa on käytössä advisor-systeemi, jossa jokaisella opiskelijalla on nimetty advisoriksi joku henkilökunnan jäsen, yleensä opettaja tai professori. Joka jakson alussa kurssivalintojen tekemisen yhteydessä jakson opintosuunnitelma täytyy käydä hyväksyttävässä advisorilla, jotta kurssit saa rekisteröityä. Tutkinto-opiskelijoille tämä on varmaan ihan hyödyllistä, sillä heillä on joku, joka säännöllisesti seuraa tutkinnon edistymistä ja tarvittaessa auttaa kurssivalinnoissa. Itse koin asian kuitenkin lähinnä turhana muodollisuutena, sillä maisterivaiheen opiskelijana ja vaihtarina en kokenut tarvitsevani apua kurssivalintoihin. On myös hyvä pitää mielessä, että kurssien rekisteröintiin ja advisorin tapaamiseen on todellakin aikaa vain yksi päivä, ja myöhäisestä rekisteröinnistä joutuu maksamaan. Aikataulujen kanssa kannattaa siis olla tarkkana.

Kesäkurssin mukaan lukien kävin yhteensä neljä japanin kielen kurssia, joista ainoastaan kesäkurssi oli intensiivinen. ICU:ssa on tarjolla ympäri vuoden tavallinen ja intensiivinen japanin kielen linja, mutta kesäkurssista opin, ettei intensiivisistä kursseista jää juuri lainkaan aikaa tai jaksamista muille opinnoille, sosiaalisesta elämästä puhumattakaan. Myös tavallisilla japanin kursseilla luentoja on neljästi viikossa ja tekemistä riittää, joten voin luvata, että se riittää oikein hyvin kielitaidon kohentamiseen. Opettajia oli yleensä yhdellä kurssilla kaksi tai kolme, ja runsaan lähiopetuksen ja itsenäisen työskentelyn lisäksi yleensä viikottain on tarjolla henkilökohtaisia tuutorointisessioita opettajan kanssa, jolloin voi keskustella opintojensa etenemisestä ja kysyä vaikeista asioista. Kaiken kaikkiaan pidin ICU:n japanin kielen kursseja hyvätasoisina, vaikka ne työläitä olivatkin. Miinuksena on mainittava se, että kurssit keskittyvät enemmän kielelliseen ilmaisuun ja nimenomaan akateemiseen japaniin, minkä vuoksi kielitaidon kohentumisesta huolimatta minulla oli koko vuoden ajan ongelmia kommunikoida suullisesti puhekieltä puhuvien japanilaisopiskelijoiden kanssa.

Muiden kurssien taso vaihteli. Akateemisesti haastavin ja tasokkain oli mielestäni käännöstieteen kurssi, kirjallisuus ja musiikki olivat taas enemmän lukiotasoa. Tulkkauskurssi oli muuten kiehtova, mutta opettaja tuntui oletettavan opiskelijoiden englannin tason olevan alhainen ja siksi opiskelun tahti oli hyvin hidasta. Tyytymättömin olin politiikan kurssiin - en sen takia, ettei se olisi ollut akateemisesti riittävän tasokas, vaan pikemminkin siksi, että opettaja tuntui odottavan opiskelijoilta liian paljon eikä tuntunut itsekään tietävän, mitä halusi vaikkapa loppuesseeltä. Vaihtovuoteni mieleenpainuvimman kurssi oli Community Service in Japanese Society. Tähän kurssiin kuuluu osana vapaaehtoistoiminta paikallisissa voitto tavoittelemattomissa järjestöissä. Itse työskentelin Free Space Cosmo -nimisessä paikassa, joka tarjoaa kodinomaisen opiskelu- ja oleskeluympäristön lapsille, jotka eivät pysty tai halua osallistua tavalliseen kouluun. Vapaaehtoistyö oli ainutlaatuinen tilaisuus tutustua japanilaiseen yhteiskuntaan käytännön tasolla, ja päädyin sen kautta myös tutustumaan suomalaisen koulujärjestelmän vastaaviin ongelmiin.

Japanilaisissa yliopistoissa ei yleensä ole ainejärjestöjä, mutta sen sijaan erilaiset harrastuskerhot ja -järjestöt ovat tärkeä osa yliopistoarkea. Vaihtoehtoja löytyy niin urheilutiimeistä tanssi- ja teekkerhoon asti, ja myös esimerkiksi espanjan kielen ja junamatkailun ystäville on omat kerhonsa. Olen itse ollut mukana Tampereen yliopiston laulajissa, joten liityin alkuun mukaan kuoroon. Kuoron ohjelmisto oli kuitenkin hyvin hengellistä, joten päädyin vaihtamaan kuorosta a cappella -kerhoon, joka puolestaan keskittyy enemmän kevyeen musiikkiin. Olin vuoden aikana esiintymässä kahdessa konsertissa, ja a cappellasta tuli minulle rakas harrastus, jota ehdottomasti tahdon jatkaa Suomessakin.

Opiskelusta ICU:ssa on mainittava vielä sekin, että valtaosa japanilaisista opiskelijoista menee yliopistoon 18-vuotiaana ja valmistuu 22-vuotiaana, eikä ikähajontaa todellakaan ole samalla tavalla kuin suomalaisissa yliopistossa. Lisäksi valtaosa vaihto-opiskelijoistakin tuntui olevan 19-20-vuotiaita. Itse olen 24-vuotias viidennen vuoden opiskelija, ja siksi tunsinkin oloni välillä aika mummoksi. Ikäero tuntui myös välillä hiukan vaikeuttavan bondaamista muiden opiskelijoiden kanssa, sillä omilla silmilläni muut vaikuttivat välillä vähän teineiltä, ja lisäksi erityisesti japanilaisten opiskelijoiden keskuudessa tämänikäinen yliopisto-opiskelija herätti kummeksuntaa.

Lopuksi

Vaihtovuotteen Japanissa mahtui niin hyviä kuin huonojakin hetkiä. Vaikka olin etukäteen opiskellut Intercultural communication -kursseilla muun muassa kulttuurishokista ja toiseen kulttuuriin sopeutumisesta, se oli silti haastavampaa kuin odotin. Sopeutumisprosessi ei ole vain alkuvaiheen ongelma, vaan se jatkuu koko vaihtojakson ajan ja elää ajan mittaan: esimerkiksi alkuun ruoka ei ollut minulle minkäänlainen ongelma vaan pikemminkin rakastin aivan kaikkea tarjolla olevaa, mutta loppuvuodesta japanilainen keittiö alkoi jo kyllästyttää siinä määrin, että alkoi käydä vaikeaksi syödä yhtään mitään. Koti-ikävä saattaa iskeä yllättävinä hetkinä, joten kannattaa antaa itselleen kunnolla aikaa lepäämiseen ja sopeutumiseen.

Jos sopeutuminen japanilaiseen elämään tuntuu käyvän erityisen vaikeaksi, voin suositella ICU:n Counseling Centeriä, joka tarjoaa keskusteluapua myös englanniksi. Counseling Centeristä saa maksutonta keskusteluapua samaan tapaan kuin vaikkapa YTHS:n mielenterveyspuolelta, ja tarvittaessa pääsee myös tapaamaan mielenterveysasioihin erikoistunutta lääkäriä. Counseling Centerin parhaita puolia on se, että hyvien resurssien vuoksi aikoja saa vaikka joka viikolle, eikä siellä ole rajoituksia sen suhteen, kuinka kauan

palveluita voi käyttää (esimerkiksi YTHS:n mielenterveyspalvelut tarjoavat vain lyhytaikaista hoitoa). Itse kävin Counseling Centerissä lähes koko vuoden, ja se auttoi todella paljon Japaniin sopeutumisen, stressin ja muiden arkisten murheiden kanssa.

Kokemuksena vaihto oli rankka mutta opettavainen. Kielitaitoni kasvoi kohisten, ja ennen kaikkea sain itseluottamusta ja kykyä toimia joustavasti monenlaisissa ympäristöissä ja yllättävissäkin tilanteissa. Toisaalta en kuitenkaan ole ihan varma, mitä pidän Japanista maana. Vaikka japanilaisessa kulttuurissa on monia todella mielenkiintoisia puolia, näin arjessani myös asioita, jotka jäivät häiritsemään. Ehkäpä ikävin havainto oli se, millaista on olla nainen Japanissa: vaikka Suomessakin sukupuolten tasa-arvon suhteen on varmasti vielä töitä, japanilaisessa yhteiskunnassa elävä seksismi tuntui kotopuoleen verrattuna räikeältä ja takapajuiselta. Ennen vaihtovuotta suunnittelin vielä työskentelyä Japanissa, mutta nyt lähempi tutustuminen Japanin yhteiskuntaan ja työkuulttuuriin on saanut harkitsemaan uudestaan. En kuitenkaan kadu vaihtoon lähtöä, sillä opin todella paljon ja koen kasvaneeni vaihdon aikana ihmisenä.

Akita International University, Akita, 03.04.2017 – 28.07.2017

Maa: Japani

Kaupunki: Akita

Vaihtoaika: 03.04.2017 – 28.07.2017

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Akita International University

Etukäteisjärjestelyt Suomessa

Hain vaihtoon kevääksi 2017 jo talvella 2016, ja vaikka tiedon hyväksynnästä saikin jo helmikuussa, hakuprosessi AIU:n puolelta alkoi vasta syyskuussa. Hakuprosessi oli pitkä ja monivaiheinen, mutta onneksi vaihtokoordinaattorilta saattoi kysyä apua ja sain vastauksia jopa tyhmiltä tuntuviin kysymyksiini. Prosessi piti sisällään hyvin paljon papereiden täyttelyä, muistaakseni ensimmäiseen vaiheeseen kuuluivat varsinainen hakemus, jossa selvennettiin miksi haluaa Japaniin ja AIU:hun sekä japaninkielen taitotaso, suunnitelma kurseista, joita mielihii ottaa, opettajan suositus, todistus taloudellisista varoista (eli Kelan todistus opintotuesta ja lainantakauksesta) sekä opintorekisteriote. Erityisesti opettajan suosituksen kysyminen kummastutti kun en ensimmäisen vuoden opiskelijana vielä erityisen läheisiä välejä henkilökuntaan ollut ehtinyt muodostaa, mutta kyse on kulttuurieroista. Lisäksi kurseista oli välillä vaikea löytää tietoa, mutta lopulta kun ymmärsin, miten AIU:n nettisivut toimivat, kurseista löytyi hyvin tietoa.

Toiseen vaiheeseen kuului terveystodistus, saapumista sekä asuntolaa koskeva kysely. Terveystodistusta varten piti ottaa selvää omista rokotuksista, käydä ottamassa virtsanäyte ja selvittää oma veriryhmä. Sain YTHS:ltä hyvin tietoa vaadituista ja vapaaehtoisista rokotuksista ja soittamalla omaan terveyskeskukseen sain tiedot aiemmista rokotteistani, mutta ongelmaksi koitui virtsanäyte ja verikokeen selvitys. Ensin minulle sanottiin, että YTHS ei ota

näitä näytteitä mikäli vaihto ei ole tutkinnon kannalta pakollinen, mutta ehdittyäni jo varaamaan ajan yksityiselle, sainkin soiton, että YTHS voikin ottaa nämä näytteet. Ihmettelin asiaa ja sainkin vastaukseksi, että ei ilmeisesti minulta sittenkään niitä oteta? Menin sitten yksityiselle ja maksoin siitä 70 euroa. Tiedonkulun puute ja poikkeavat käytännöt harmittivat, kuulin nimittäin myös, että jotkut YTHS:n lääkärit eivät edes vaatineet opiskelijoilta virtsanäytteitä vaan kirjoittivat paperit ilman niitäkin.

Otin Suomessa rokotteen Japanin aivokuumeetta varten, mikä on mielestäni fiksu mikäli Akitaan on lähdössä kesäksi: kampus sijaitsee maaseudulla, kesä on kostea ja hyttysiä on paljon, eli olot ovat juuri sellaiset, joissa aivokuume leviää. Otin lisäksi influenssarokotteen, sekä koska vaihdon jälkeen suunnittelin matkaavani Kaakkois-Aasiassa, hankin myös poliorokotteen ja malarialääkkeet jo valmiiksi mukaan. Malarialääkkeitä varten en tehnyt yakkam shoumeita, joka on yleensä tehtävä mikäli mieliä tuoda lääkkeitä enemmän kuin kuukauden tarpeiksi. Ilmeisesti tämä tosin koskee tietyn tyyppisiä lääkkeitä, kuten masennus- ja mielialalääkkeitä, joten yakkam shoumein tekemiseksi on varattava aikaa reilusti.

Suomesta otin myös erillisen matkavakuutuksen, koska matkustin ennen ja jälkeen vaihtojakseni. AIU tarjoaa oman vakuutuksensa, mutta se on voimassa vain opintojen ajan.

Osallistuin myös työväenopiston japaninkielen kurssille ennen lähtöä, mutta siellä asioita käytiin läpi todella hitaasti ja mm. pelkkiä hiraganoja opiskeltiin koko vuoden. Päädyin siis AIU:ssa aloittamaan japanin ihan alkeista, mutta toisaalta työväenopiston kurssilla oppimani tuki hyvin opiskelua ja helpotti työtaakkaa, sillä osa saman kurssin opiskelijoista usein tuskaili, miten paljon uutta opittavaa on. Mikäli haluaa todella rentoa oppimista ja päästä hieman helpommalla AIU:n japaninkurssien kanssa, suosittelen työväenopiston kurssia. Jos taas haluaa tavoitteellisempaa oppimista, kuten itse olisin toivonut, ei työväenopiston kurssi sitä juuri tarjonnut vaikka pohjaa antoikin.

Kohdemaahan saapuminen

Matkustin ennen vaihtoani samaan yliopistoon vaihtoon tulevan ystäväni kanssa, ja kävimme ensin moikkaamassa kavereitamme Etelä-Koreassa, jonka jälkeen suuntasimme ensin viideksi päiväksi Tokioon. Naritan kentällä maahantulo sujui hienosti ja viimeisenä päivänä sitten lensimme Hanedasta Akitaan. Suosittelen lentämään tämän välin, sillä jos lennot varaa ajoissa, tulee hintaa melkein yhtä paljon kuin halvimmalle vaihtoehdolle, eli yöbussille joka Akita-Tokio-välillä maksaa n. 50-60e. Luotijuna on kaikista kallein vaihtoehto.

Akitan kentälle saavuttuamme AIU:n kuljetus nappasi meidät mukaansa. Päästyämme yliopistolle hoidimme mm. opiskelijakortin saamisen ja residence card-hakemuksen. Näiden jälkeen tuutorit kantoivat tavarani huoneeseeni, eikä heistä sen jälkeen kuulunut mitään. Olisin toivonut vähän lämpimämpää vastaanottoa heiltä, sillä kuulin, että joillekin uusille opiskelijoille tuutorit järjestivät kampuskierroksen. Itse vain istuin huoneessani tietämättä mitä tehdä ja ensimmäisenä päivänä olikin vähän yksinäinen olo, sillä kämppikseni vain pyörähti huoneessani.

Muuten orientaatioviikko sujui mallikkaasti ja uusiin ihmisiin tutustui nopeasti, minulle alku vain oli vähän vaikea.

Asuminen

Asuin yliopiston halvimmassa asuntolassa, eli Komachissa. Ennen vaihtoa täytimme kyselyn, jossa selvitimme omaa elämänrytmiämme ja tapojamme, jonka avulla ilmeisesti oli tarkoitus löytää mahdollisimman sopiva huone ja huonekaveri. Huoneet Komachissa ovat pieniä ja kylpyhuone jaetaan toisen huoneen kanssa, eli parhaimmillaan yhden kylpyhuoneen jakaa neljä henkeä. Itse jaoin kylpyhuoneen kahden muun kanssa, sillä toisessa huoneessa asui vain yksi. Lämmitys- ja ilmastointikulut sisältyvät vuokraan, jonka vuoksi suosittelen Komachia erityisesti, sillä kesät ovat kuumia ja talvet kylmiä. Muiden asuntoloiden asukeilta olen kuullut, että mikäli lämmittää tai käyttää ilmastointia, voi laskusta tulla todella kallis (joidenkin kuulin maksavan jopa 8000 jeniä kuukaudessa, mutta he käyttivätkin ilmastointia koko ajan). Tähän on kuitenkin kuulemani mukaan ilmeisesti tulossa muutos lähivuosina, jolloin nämä kulut sisältyvät muidenkin huoneiden vuokriin.

Komachissa asuvat ensimmäisen vuoden opiskelijat ja koska he yleensä ovat alaikäisiä (Japanissa täysi-ikäistymisen raja on 20 vuotta), ei asuntolassa saa säilyttää alkoholia ollenkaan ja säännöt ovat muutenkin tiukemmat. Tämä ei minua haitannut, sillä en erityisen kova bilettäjä ollutkaan ja oli mukavaa, kun hiljaisuus oli asuntolassa hiljaisena aikana taattu.

Kämpiksieni oli siis fuksi ja osoittautui todella kivaksi tyypiksi, josta myöhemmin tuli vaihdon aikana hyvä ystäväni. Huoneen jakaminen hänen kanssaan oli siis todella mukavaa, vaikka alkuun jännitinkin, että miten omaan tilaan tottuneena suomalaisena pystyykään asumaan pienessä huoneessa toisen kanssa. Mikäli kämppiksen kanssa ei tulisi niin hyvin juttuun, voisi tilanne olla vaikeampi. Minulla kuitenkin kävi tuuri ja en olisi parempaa kämppistä voinut edes toivoa.

Suosittelen siis Komachia. Ainoa varsinainen miinus on, ettei omaa keittiötä ole ja näin ollen keittiö jaetaan kaikkien asuntolan asukkaiden kanssa. Keittiössä silti on yleensä hyvin tilaa, sillä kaikkien fuksien pitää ottaa meal plan, eivätkä he juuri kokkaile vaan syövät ruokalassa. Käytin Komachi kitcheniä muutamaan otteeseen, mutta muuten söin cafeteriassa. En ottanut meal plania, vaan ostin erillisen prepaid cardin, jolle ladattiin rahaa. Se osoittautui omalla kohdallani hyväksi ratkaisuksi, sillä en kaikkia aterioita syönyt ruokalassa/yliopistolla, joten säästin ja käytin rahaa vain juuri sen verran, kuin tarvitsin.

Opiskelu

Pääaineeni on valtio-oppi ja sivuaineena luen muita yhteiskuntatieteitä, joten yliopistolla oli tarjolla paljon minua kiinnostavia kursseja. Lisäksi opiskelin vaihdossa japanin kieltä. Mikäli ei omista kielessä juuri mitään pohjaa, kuten minä, on valittavana kahdentyypiset aloituskurssit: 6 krediitin kurssi, jolloin luentoja on neljästi viikossa ja 3 krediitin kurssi, jolloin luentoja on kahdesti viikossa. Itse otin kuuden krediitin kurssin ja se kannatti: opetus on hyvää ja vaikka työmäärä on aikamoinen, kurssilta kuitenkin oppii japania ja varmuutta puhua. Tällä kurssilla opiskelimme hiraganat, katakanat ja n. 70 kanjia. Vastaavasti kolmen krediitin kurssilla opiskellaan pelkät hiraganat. Eli mikäli tavoitteissa on japanin oppiminen oikeasti, suosittelen ottamaan kuuden krediitin kurssin.

Japaninkielen kurssin lisäksi opiskelin Japanin ja Kiinan välisiä suhteita ja kävin modernin kiinalaisen yhteiskunnan kurssilla ja japanilaisen yhteiskunnan kurssilla. Nämä kurssit eivät ihan vastanneet odotuksiani ja vaikka opettajat olivat mukavia, muistuttivat tunnit sisällöltään mielestäni enemmän vaikkapa lukion historian tunteja kuin yliopistokursseja. Japanilaisen yhteiskunnan kurssilla meillä oli jatkuvasti ryhmäkeskusteluja ja kerran teimme

jopa näytelmän tunnilla. Sen sijaan taas kiinalaisen yhteiskunnan kurssi koostui lähes yksinomaan luennoinnista. Japanin ja Kiinan välisten suhteiden kurssi oli ehkä yliopistomaisin ja työläin, sillä jouduimme kirjoittamaan yhteensä neljä esseetä ja jokainen opiskelija joutui vuorollaan toimimaan panelistina paneelikeskustelussa. Opetusmenetelmät olivat siis melko erilaisia ja erityisesti jatkuvat ryhmäkeskustelut tuntuivat välillä raskailta. Kuitenkaan en kokenut opiskelua erityisen työläänä, sillä koin, että nämä kurssit eivät vaatineet yhtä paljon mitään Tampereen yliopistossa suorittamani kurssit.

Kursseille rekisteröityminen oli aluksi melko hankalaa. Kukaan ei kertonut meille, koska saamme tai voimme aloittaa rekisteröitymisen, vaan asiasta kuultiin yhdellä orientaatioluennolla "olette varmaan jo rekisteröityneet kursseille". Kukaan vaihtareista ei ollut kuullut mitään siitä, että kursseille voi jo rekisteröityä. Kannattaa siis olla itse ajoissa ja tutkia AIMS:ia ahkerasti. Kursseille yleensä otetaan maksimissaan 30-40 opiskelijaa, koska kursseilla halutaan tarjota mahdollisuus keskusteluun, jolloin kiinnostavimmat kurssit täyttyvät nopeasti. Tällöin on kuitenkin mahdollista hakea etusijaa kurssille pääsyn suhteen, jossa avataan miksi kyseiselle kurssille on välttämätöntä päästä. Itse takasin näin oman paikkani Japanin ja Kiinan välisten suhteiden kurssilla ja japanilaisen yhteiskunnan kurssilla.

Harrastukset, vapaa-aika ja matkustus

Yliopistolla on toiminnassa useita kerhoja, joihin myös vaihto-opiskelijat ovat tervetulleita. Tarjolla on erilaisia urheilulajeja, mm. paikallisten suosimaa kantoa (paperilyhdyin koristellun bambupylvään tasapainottelua), tanssia, lentopalloa, rugbya... Lisäksi on myös ainakin bändikerho, kimonokerho, kukkiensidontakerho ja teeseremoniakerho, johon itse kuuluin. Teeseremoniaa on tarjolla myös kurssimuodossa, mutta kerhossa harjoitellaan varsinaista seremoniaa ja teenvalmistusta varsinaisen opettajan johdolla, kun taas kurssilla keskitytään käsittääkseni enemmän historiaan ja teeseremonian vieraan rooliin. Lisäksi teeseremoniakerhossa joka harjoituksissa saa nauttia teetä ja teemakeisia.

Kuuluin myös kerhoon, joka järjesti pieniä vaelluksia ja retkiä, mutta harmikseni puolet tapahtumista jouduttiin perumaan vaihtelevista syistä. Maksoin kerhosta yli 3000 jeniä, mikä harmittaa, sillä pääsin osallistumaan vain yhdelle viralliselle retkelle.

AIU:sta pääsee bussilla läheiseen AEON-kauppakeskukseen, josta saa kätevästi hoidettua shoppailut, ruokaostokset ja löytyy sieltä hyviä ravintoloitakin. Bussit kulkevat noin tunnin välein suuntaansa. Jos Akitan kaupunkiin haluaa, pitää ensin kulkea bussilla Wadan asemalle, ja asemalta vielä junalla Akitaan. Tähän menee aikaa noin 30 minuuttia ja vaikka junia Wadan ja Akitan välillä kulkeekin usein, bussiyhteyksiä menee harvemmin. Akitaan pääsee myös AEONista bussilla ja sunnuntaisin bussit ovat ilmaisia. Itse tykkäsin käydä Akitassa niin usein kuin vain ehdin, sillä mielestäni siellä oli huomattavasti enemmän tekemistä kuin AEONissa.

AIU:ssa ollessa kannattaa matkustaa myös lähialueilla. Myös AIU järjestää jonkin verran matkoja lähialueen ympäristöön, itse kävin Kakunodaten samuraikylässä ja Tazawa-järvellä juuri yliopiston matkalla. Nämä matkat kuitenkin yleensä täyttyvät nopeasti, mutta itsenäisestikin voi reissuja tehdä. Minä kävin vaihtarikavereideni kanssa mm. Shimohamassa rannalla, Ogan niemimaalla ja Iwakissa onsenissa. Akitasta kulkee yhteyksiä näihin paikkoihin noin tunnin välein. Monet kävivät pidemmällä myös Aomorissa ja Hirosakissa, mutta itselläni ei jäänyt aikaa.

Mikäli menet vaihtoon kevätlukukaudeksi, kannattaa ottaa huomioon toukokuun alussa oleva Golden week, joka on siis lomaviikko. Mikäli tällöin mieli matkustella ympäri Japania, en voi tarpeeksi painottaa varausten tekemistä ajoissa. Itse kävin Golden weekilla Hakonessa ja Tokiossa, ja Tokio lieneekin vähiten ruuhkaisin kohde matkustaa kultaisen viikon aikaan. Lisäksi kesällä vaihdossa olessa voi olla hauska pistäytyä Hokkaidolle kuumaan aikaan, sillä siellä kuulemma pitäisi olla viileämpää. Itse tosin satuin heinäkuun alussa Sapporoon juuri silloin, kuin siellä oli poikkeuksellisen kuuma... AIU sijaitsee neljän kilometrin päästä lentokentästä, josta kätevästi voi lentää juuri esimerkiksi Sapporoon tai Tokioon (Tokioon mennessä kannattaa kuitenkin huomioida myös yöbussit, ne ovat monesti halvempia vaikka eivät olekaan kovin mukavia).

Merkityksellisyys

Koin, että vaihdosta oli minulle paljon hyötyä. Pääsin haastamaan itseäni mukavuusalueeni ulkopuolelle ja opin japanin lisäksi puhumaan myös englantia paremmin. AIU:n ilmapiiri on todella kansainvälinen muihin japanilaisiin yliopistoihin verrattuna, joten sain uusia kavereita ympäri maailmaa ja tutustuin myös muihin kulttuureihin. Vaikka joiltakin kursseiltani olisin toivonut enemmän, olen silti hyvin tyytyväinen vaihtokokemukseeni ja siihen, mitä kokemus opetti minulle.

Mikäli Akita ja AIU kiinnostavat, minuun voi ottaa yhteyttä sähköpostilla.

Akita International University, Akita, 02.04.2017 – 28.07.2017

Maa: Japani

Kaupunki: Akita

Vaihtoaika: 02.04.2017 – 28.07.2017

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Akita International University

Hakuprosessi Akita International Universityyn (AIU) oli suhteellisen monivaiheinen. Useita papereita täytyi täyttää netissä, sekä lähettää postitse Japaniin. Prosessi tuntui hiukan byrokraattiselle, mutta toisaalta ohjeet olivat selkeät ja apua oli saatavilla. Aikatauluihin annan yhden kritiikin; hyväksyminen AIU:hun tuli todella myöhään, vasta syksyn loppupuolella. Joutui odottamaan ja jännittämään pitkään, sekä tekemään järjestelyt suhteellisen kiireellä. Suosittelisinkin aloittamaan järjestelyt heti, kun saa tiedon vaihdon varmistumisesta.

Tavallinen matkavakuutus ei kata vaihtoa, sillä vaihto kestää yli kolme kuukautta. Siksi onkin hyvä olla yhteydessä vakuutusyhtiöön, jotta vakuutuksen saa pidennettyä kattamaan koko vaihdon ajan. Kuten aiemmin mainittu, dokumentteja oli paljon ja niiden täyttäminen vei aikaa. Esimerkiksi opettajan suosituksen hankkiminen kannattaa aloittaa hyvissä ajoin kysymällä suosittelijaa. Lisäksi lääkärin terveystodistus tulee hoitaa ajoissa kuntoon, sillä se

sisälsi muun muassa veriryhmän selvittämisen, eli oli aika yksityiskohtainen. Kaikki dokumentit saa kyllä lähetettyä ajallaan, kunhan aloittaa riittävän ajoissa niiden täyttämisen. Osa dokumenteista täytyi lähettää postitse, eli ne piti lähettää viikkoa ennen deadlinea.

En osallistunut kielikursseille ennen Japanin vaihtoa, mutta opiskelin japania itsenäisesti muutaman kuukauden. Suosittelen ehdottomasti opiskelemaan japanin kieltä ennen Akitaan lähtöä, sillä Akitassa hyvin harva yliopiston ulkopuolinen henkilö puhui englantia. Tämä oli hyvä asia, sillä oli pakko yrittää puhua japania. Toisaalta elekielellä ja hyvällä asenteella pärjää kyllä useissa tilanteissa, ja japanilaiset opiskelukaverit mielellään auttavat asioiden hoitamisissa.

Kohdemaahan saapuessani tuutoritoiminta oli heikohkoa, mutta toisaalta AIU:ssa lähes kaikki opiskelijat asuvat kampuksella, joten kyllä tukea sai kokoaikaisilta opiskelijoilta. Orientaatiota oli ensimmäisen viikon ajan erittäin paljon, joten varmasti apua saa, jos on kysymyksiä ja tuleviin opiskelukavereihin tutustui erittäin helposti. AIU:ssa tuntui kuin kaikki opiskelijat olisi ollut isoa perhettä, koska kaikki tehdään yhdessä ja joka päivä näet samoja ihmisiä. Oli mahtavaa tutustua sekä japanilaisiin opiskelijoihin, että ympäri maailmaa tulleisiin vaihto-opiskelijoihin. Loin elinikäisiä ystävyysyhteistyösuhteita, josta voin olla kiitollinen AIU:n hyvälle ilmapiirille.

Japanissa, etenkin Akitassa en suosittelen hommaamaan vuokra-asuntoa, koska prosessi on haastava ja kaikki opiskelijat asuvat pääsääntöisesti kampuksella. Ja se oli erittäin hauskaa. Asuntolavaihtoehtoja on neljä; kolmessa niistä jaetaan huone yhden kämppiksen kanssa, ja neljännessä hinnakkaimmassa vaihtoehdossa on oma huone, mutta yleiset tilat jaetaan kahden kämppiksen kanssa. Itse valitsin oman huoneen, ja en voinut olla tyytyväisempi valintaani. Oli erittäin mukavaa tutustua kahteen japanilaiseen kämppikseen, mutta myös intensiivistä kampuselämää oli ihana päästä välillä hengähtämään omaan huoneeseen. Vuokra taisi olla 200-500 euroa välillä asuntolasta riippuen ja kolmessa asuntolassa maksettiin erikseen sähkö- ja vesimaksut.

Opiskelin AIU:ssa Aasiaan liittyviä opintoja, Japanin ja Kiinan suhteita, Japanilaista sekä Kiinalaista yhteiskuntaa käsitteleviä opintoja, japanin kieltä sekä teeseremoniaa. Mielestäni opetuksen taso oli kielen opetuksessa erinomainen, joskin erittäin vaativa (pistokokeita useita kertoja viikossa jne.). Muiden kurssien taso vaihteli. Osa professoreista pelkää luennoi, osa taas vaati paljon ryhmätöitä ja yhdellä kurssilla oli paneelikeskustelut. Pidin itse siitä, että opetus oli interaktiivista. Toisaalta opettajan kyseenalaistamiseen tai kysymysten kysymiseen ei juurikaan kannustettu. Mielestäni yleisesti kurssit olivat hiukan helpompia kuin suomalaisissa yliopistoissa. Oppikirjat maksoivat sunnilleen saman verran kuin Suomessa, mutta useita sai myös käytettynä ja useilla kursseilla ei tarvinnut oppikirjaa. Muita opintoihin liittyviä kuluja ei tullut.

AIU on kirjaimellisesti keskellä ei mitään ja siihen kannattaa varautua. Toisaalta se oli erittäin hienoa, koska pääsi näkemään "todellista Japania"; riisinviljelijöitä ja mahtavaa luontoa vuorineen ja metsineen. Yliopistolta pääsee bussilla vartissa kauppakeskukseen, josta saa ostettua lähes kaiken mitä tarvitsee. Akitan keskustaan voi kulkea noin puolessa tunnissa julkisilla. Siellä on paljon erilaisia tapahtumia sekä ravintoloita ja kauppoja.

Harrastusmahdollisuudet ovat tiivisti yhteydessä yliopistoon ja kannattaakin liittyä johonkin yliopiston klubiin. Vaihtoehtoja oli todella paljon; tanssia, juoksua, retkeilyä, kuoroja yms. Erilaisia juhlia oli paljon ja yliopiston vieressä on myös lähibaari, jossa pääsee esimerkiksi viettämään karaokeiltaa ja maistamaan paikallista sakea. Tekemistä siis riitti erittäin paljon.

Matkustelin Japanissa muutaman kerran Tokioon ja Kiotoon. Toukokuun ensimmäinen viikko on "golden week" eli lomaviikko. Silloin kannattaa suunnitella reissua. Edullisin tapa Japanin sisällä on matkustaa yöbussilla. Lukujärjestyksessäni oli jokaisena arkipäivänä luentoja, mutta viikonloppuisin pystyi myös matkustelemaan. Toki voi suunnitella kurssit niin, että esimerkiksi perjantai on vapaa. Hyväksilukemisprosessia en ole vielä ehtinyt aloittaa, sillä saavuin Suomeen eilen.

Koen vaihtoni olleen erittäin merkityksellinen tulevaisuuden kannalta. Kasvoin henkisesti todella paljon ja kokemus oli uskomattoman hieno ja opettavainen. Kielitaitoni niin englannin kuin japanin kielen osalta kasvoi ja siitä on varmasti hyötyä tulevaisuudessa. Erilaisuuden ymmärtäminen, adaptoituminen täysin vieraaseen kulttuuriin ja ystävyysuhteiden luominen ovat erittäin päteviä syyt lähteä vaihtoon Akitaan. Vaihtoni oli upea kokemus, enkä voisi olla iloisempi, että uskalsin lähteä juuri Akitaan vaihtoon.

Minuun voi ottaa yhteyttä sähköpostitse: g1700224@gl.aiu.ac.jp

Akita International University, Akita, 01.04.2017 – 28.07.2017

Maa: Japani

Kaupunki: Akita

Vaihtoaika: 01.04.2017 – 28.07.2017

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Akita International University

Akita International University (AIU) on pienehkö ja hyvin amerikkalaistyylinen yliopisto noin 20km päässä varsinaisesta Akita Citystä. Kaupungissa on kolme muutakin yliopistoa, joten kannattaa olla tarkkana ettei sekoita niitä keskenään. AIU:ssa kaikki opetus on englanninkielistä ja englannilla pärjää muutenkin koulun sisällä varsin mainiosti. Akitan alue sen sijaan on kaukana kansainvälisestä ja englantia puhutaan erittäin vähän. Ennen hakemista on hyvä vilkaista karttaa. Akitan prefektuuri on Japanin pääsaaren pohjoisosassa melko kaukana suurimmista turistikaupungeista. AIU puolestaan on melko kirjaimellisesti keskellä metsää ja peltoja. Akita cityyn ajaa autolla noin 20 minuuttia koululta. Tämä ei ole mikään ongelma, sillä campuksella on paljon tekemistä. On kuitenkin hyvä tiedostaa, että AIU ei ole paras vaihtoehto, jos haaveissa on matkustella joka viikko vaihdon aikana.

Hakuprosessi oli vähintäänkin monimutkainen. Kaikkeen sai kyllä hyvät ohjeet ja suurin osa vaiheista toteutettiin nettiportaalisissa. Kuitenkin japanilainen byrokratia on aika jäykkää ja erinäisiä kaavakkeita tulee täyttää melkoinen määrä. Myöskin viisumin saaminen on varsin aikaa vievä prosessi. Kaikesta tästä kyllä selviää, mutta suosittelen olemaan ajoissa liikkeellä, jottei tule paniikkia deadlinejen kanssa. AIU:sta saa kyllä erittäin nopeasti ja joustavasti sähköpostitse ohjeita, mikäli hakuprosessissa on vaikeuksia.

Koululle saapuminen oli helppoa. Koulun tutoreita ja henkilökuntaa oli lentokentällä vastassa. Koulu myös hoitaa kaiken tarvittavan byrokratian Japanin päässä saapumisen jälkeen. Ylipäätään koulun henkilökunta on äärimmäisen ystävällistä ja pitävät kyllä

opiskelijoistaan huolen.

Asuminen AIU:ssa tapahtuu koulun campuksella. Muita järkeviä vaihtoehtoja ei oikeastaan ole. Campuksen alueella on useita eri asuntoloita, joista kaukaisinkin sijaitsee noin 3min matkan päässä campuksen keskuksesta, joten sinänsä sijainnilla ei ole väliä. Oman kokemuksen perusteella suosittelisin asumista Sakura Villagessa, joka on ylivoimaisesti siistein ja tasokkain asuntola. Koulussa on ruokala, josta saa aamupalan, lounaan ja päivällisen. Koulu tarjoaa mahdollisuuden ostaa "Meal Planin" eli maksat etukäteen koko lukukauden ruuat jolloin saat ne vähän halvemmalla. Se ei ole kovin hyvä diili. Haluat luultavasti kokata itse melko usein, sillä ruokalan annokset ovat melko pieniä. Ruoka sinänsä on ihan hyvää, mutta kyllä siihen kyllästyy. Vaikka et Meal plania ottaisikaan, niin voit ostaa ruokalasta yksittäisiä annoksia milloin tahansa, ja hinta on noin 50snt kalliimpi kuin meal planissa. Yksittäinen annos maksaa noin 3,5e. Suosittelen käymään runsaasti syömässä myös koulun ulkopuolella, jotta pääset aidomman japanilaisen ruuan makuun.

Akitassa on neljä vuoden aikaa. Kesät ovat todella kuumia ja talvet erittäin lumisia, mutta eivät kovin kylmiä. Itse aloitin vaihtoni huhtikuun alussa, jolloin siellä täällä oli vielä pieniä lumikasoja. Ensimmäiset pari kuukautta sää oli ajoittain hyvinkin kolea, mutta heinäkuulle tultaessa kelit olivat suorastaan tuskaisen kuumat. Varaa siis vaatteet joka keliin mukaan. Japanilaiset eivät myöskään lämmitä asuntojaan samalla tavalla kuin me, joten etenkin talvella ja kevät lukukauden alussa kannattaa varautua myös mukavin ja lämpimin sisävaattein.

AIU on japanilaisittain hyvin epätyypillinen yliopisto ja enemmänkin amerikkalaistyylinen liberal arts -koulu. Opetus pyrkii olemaan hyvin paljon keskustelupainotteista ja ryhmätöitä on paljon. Läsnaolo tunneilla on periaatteessa pakollista, mutta jos siedät arvosanojen laskun poissaolojen takia, niin ei se ihan mahdottoman tarkkaa ole. Tasoltaan kurssit ovat Suomeen nähden melko helppoja. Japanin kielen opetus on hyvin korkeatasoista, ja mikäli yhtään olet kielestä kiinnostunut, niin suosittelen lämpimästi. Kurssilla oli todella hauskaa ja lisäksi kielen oppiminen helpottaa merkittävästi matkustamista ja asiointia Japanissa.

Campuksella on erittäin paljon erilaisia kerhoja ja käytännössä jokainen opiskelija osallistuu vähintään yhteen kerhoon. Vaihtoehtoja on raamattupiiristä rugby-joukkueeseen ja kaikkea siltä väliltä. Kerhot ovat järjestäen hyvin organisoituja ja niihin ehdottomasti kannattaa liittyä. Se on paras tapa oppia tuntemaan myös japanilaisia opiskelijoita. Itse olin rugby-joukkueessa ja lisäksi Kanto-joukkueessa. Kanto on pelkästään Akitassa harrastettu perinteinen esintyymislaji, jossa tasapainotellaan jopa 12 metria korkealla bambutangolla, johon on ripustettu paperilyhtyjä kynttilöineen. Oheisesta linkistä saa paremman kuvan: <https://www.youtube.com/watch?v=NZCGPf4XzXM> Suosittelen lämpimästi Kantoa kaikille. Joka vuosi 3.-6.8. järjestetään Akita Cityssä valtava Kanto-festivaali, jossa tuhannet paikalliset esittelevät taitojaan Kanton parissa. Kannattaa ottaa tämä huomioon lentolippuja varatessa. Kokemus esiintyjänä tai katsojana on unohtumaton. Itse esiinnyin festivaalilla osana koulun joukkuetta ja pidän sitä parhaana kokemuksenani Japanissa.

Japanin hintataso on hivenen halvempi kuin Suomen. Tätä kirjoittaessa 1 eurolla sai 130 jeniä. Tyypillinen ravintolaruoka maksaa 6-10e. Alkoholi on kaupassa halpaa, ravintoloissa lähempänä Suomen hintoja. Ruoka on kaupoissa ehkä hivenen halvempaa kuin Suomessa. Kuitenkin esim. hedelmät ovat todella kalliita. Luotijunat ovat tosi kalliita, mutta käteviä. Junalippu Akitasta Tokyoon on 100e, yöbussi noin 30e ja lennon saa 90 eurolla. Japanin sisäisiä lentoja kannattaa katsella suoraan ANA:n ja JAL:n omilta nettisivuilta, sillä Japanissa

saa turisti ostettua kotimaan lentoja halvemmalla, jos hänellä on jo ostettuna lentolippu pois maasta. Interrail-passiin verrattava JR railpass ei käsittäkseni toimi vaihtoaikana, koska sen saaminen edellyttää, ettet ole Japanin asukas, ja vaihtoaikana joudut kirjautumaan Japanin asukkaaksi opiskelijaviisumilla.

AIU on hyvä vaihtoehto, jos haluat kokea hyvin perinteistä Japania. Japanin kulttuuri on todella erilainen kuin omamme ja ehdottomasti tutustumisen arvoinen. Akitan luonto on puhdas ja uskomattoman kaunis vuoristoineen, jokineen ja riisipeltoineen. Ihmiset ovat hyvin ystävällisiä ja vieraanvaraisia ja kovin kiinnostuneita ulkomaalaisista. Koulu on hyvin kansainvälinen ja vaihto-opiskelijoita on paljon kaikkialta maailmasta. Syrjäinen sijainti on omalla tavallaan miellyttävää ja tekemistä on paljon etenkin kevät lukukaudella, kunhan vain lähdet kerhoihin mukaan. Talvilukukautta en itse ole kokenut, mutta huhujen mukaan silloin campuksella on vähän tylsää. Kokonaisuutena vaihto-opiskeluni AIU:ssa oli erittäin hyvä kokemus ja voin lämpimästi suositella sitä.

Daito Bunka University, Tokyo,

24.03.2017 – 31.01.2018

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 24.03.2017 – 31.01.2018

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Daito Bunka University

Ennen vaihtoa

Japanin vaihto alkaa usein huolellisella suunnittelulla ja valmistautumisella. Omalla kohdalla vaihto- ja hakuprosessi Japaniin ei ollut ensimmäinen, joten minulla oli jo tuntumaa touhuun. Tällä kertaa halusin lähteä vaihtoon keväällä, sillä japanilainen lukuvuosi alkaa huhtikuun alussa. Tähän oli syynä se, että näin pääsee parhaiten mukaan paikalliseen rytmiin: halusin osallistua paikallisten opiskelijoiden kanssa koko lukuvuoden kestäville kursseille (alkavat siis huhtikuussa ja päättyvät seuraavan vuoden tammikuussa) ja liittyä Daito Bunkan yliopiston valokuvauskerhoon (Daito Photo Club) - siihen filmikuvauskerhoon, jos joku tulee miettineeksi, sillä myös vapaamuotoisempi digi"rinki" (Photograph Farm) löytyy. Jos tämän sulauttaa Tampereen yliopiston rytmiin, vaihtoon lähtö koittaa pian kolmannen periodin päättymisen jälkeen.

Vaihto Japaniin alkaa usein jo huomattavasti etukäteen paperien pyörittämisellä. Hain syyskuussa 2016 täydennyshaussa vapaaksi jäänyttä paikkaa verkossa ja toimitin kielitaitos- sekä aiemmat opiskelu- ja tutkintotodistukseni (JLPT N2, aiempi vaihtotodistus, Suomen kielen kandidaatin, Japanin kielen ja kulttuurin kandidaatin todistukset) kopioina Japanin vaihdoista vastaavalle koordinaattorille. Saamani myönteisen päätöksen jälkeen varsinainen haun Daito Bunkaan tein loka-maaliskuussa ja siinä riittää lomakkeita vaikka minkälaisia - laskujeni mukaan postitimme kansainvälisten asioiden toimistosta marraskuun alussa lähes 40 sivua kohti Daito Bunkan yliopistoa. Hakemuksen täyttämiseen menee varmasti

nopeimmillaankin jokunen viikko aikaa, sillä siihen tulee liittää todistuksia myös YTHS:lta ja KEELA:lta ja suosituskirje. Kannattaa myös lopuksi skannata hakemus sähköiseen muotoon, jos jotain hukkuu tai sitä voi tulla tarvetta silmällä myöhemminkin!

Vaihtopapereiden palauttamisen jälkeen alkoi varsinaisen päätöksen odottaminen ja lentolippujen hintojen seurailu. Jos on menossa Japaniin ensi kertaa tai suoraan Daito bunkaan, kannattaa käyttää yliopiston tarjoamaa lentokentältä nouto-palvelua ja odottaa virallisia päivämääriä ennen kuin ostaa lennot. Bussimatalla tutustuu myös muihin vaihto-opiskelijoihin. Minä matkustin ensin Kansaihin tapaamaan viime vaihdon aikaista hostperhettäni, ystäviäni ja reissaamaan Shikokulla. Joka tapauksessa en kuitenkaan suosittele huomattavan aikaisin menemistä: yliopiston orientaatioiden aikana tulee rekisteröityä varsinaisen asuinpaikan kaupungintalolla ja jos maassa on tuolloin ollut pidempään kuin kaksi viikkoa, saattaa joutua selittämään tarkemmin, missä on tuona aikana ollut ja mitä tehnyt. Sain itse ajoitettua oman aikatauluni niin, että maahantulon ja kaupungintalolla käynnin väliin jäi juuri tuo kaksi viikkoa.

Orientaatiot & käytännön asiat

Kuten edellä tuli mainittua, Daito Bunkan yliopisto järjestää noudon Naritan kentältä päivää kahta ennen orientaatioiden alkua. Se onkin varsin hyödyllinen palvelu, varsinkin jos Japaniin on tulossa ensimmäistä kertaa: Higashimatsuyamaan, jossa asuntolani sijaitsee, pääsy kestää kuitenkin Naritan kentältä useamman tunnin junallakin ja vaatii useamman vaihdon ruuhkaisilla Tokion asemilla. On myös kätevää, että yliopisto varmistaa asuinpaikan. Itselle Japani ja Tokio oli kuitenkin jo aiempien oleskelujen jälkeen tutumpi ja saavuinkin sovittuna päivän aamuna Tokyo Towerin juurelle yöbussilla Osakasta (jotka kannattaa pistää mieleen, jos haluaa matkustaa halvemmalla ja säästää majoituskuluissa). Sovin asiasta etukäteen Daito Bunkan kv-toimiston työntekijän kanssa ja sainkin vastaani Higashimatsuyaman asemalle minua myöhemminkin autelleen vapaaehtoisen yliopiston opiskelijan. Hänestä tuli myös hyvä ystäväni ja vietimme paljon aikaa yhdessä matkustellenkin.

Ensimmäiset pari viikkoa kuluvat aika pitkälle orientaatioissa ja käytännön järjestelyissä sekä yhtenä päivänä tehdään japanin kielen tasotesti ja haastattelu. Ja esiteltiinpä meille myös puehelinliittymiä, mutta olivat aika kalliita: esimerkiksi hankkimani Iijmion (mm. Bic Camera Ikebukurossa myy) 3 GB/kk dataliittymä maksoi noin 12 euroa kuussa ja sain tarjouksessa ensimmäiseksi puoleksi vuodeksi käyttööni 6 GB/kk. Yliopistolla käydään läpi perusasioita, mutta lähinnä vain japaniksi ja kannattaa rohkeasti kysellä joko suoraan työntekijöiltä tai muilta opiskelijoilta, jos jotain meinaa jäädä epäselväksi. Teetetäänpä toimistolla myös henkilökohtainen nimileimasin, jos sellaista ei löydy. Se ei ole välttämätön, mutta esimerkiksi jotkut pankit vaativat sellaisen allekirjoituksen sijasta. Hieno muisto siitä ainakin tulee! Lisäksi kv-toimiston edustaja käy asuntolalla kertomassa asumisen perusasioita, jälleen japaniksi ja parhaiten käytännön tietoa saanee asuntolan aiemmilta asukkailta. Roskien tarkkaan lajitteluun kannattaa varautua.

Vapaaehtoiset opiskelijat taas auttavat kentällä: käyvät vaihtareiden kanssa pankissa avaamassa pankkitilit ja kaupungintalolla rekisteröitymässä. Jos puhelinliittymää ei hanki yliopistolla järjestetyn esittelyn kautta, se sekä oman aseman ja yliopiston aseman (yleensä Takasaka) välinen opiskelijahintainen matkakortti jäävät opiskelijan omalle vastuulle, joskin se selitetään orientaatiomateriaaleissa suppeasti. Matkakortin hankinta on taas aika työläs

prosessi, sillä lomakkeet ovat vain japaniksi eikä sitä voi hoitaa kaikilla asemilla, Higashimatsuyamasta lähin oli Sakadon asema. Kannattaa kysyä, olisiko vapaahetöisellasi esimerkiksi aikaa neuvoa.

Niin ikään vaihdon päättyessä järjestettiin paluorientaatio, jossa käytiin läpi muistettavia asioita ja kyseltiin vähän kuulumisia. Muistettavaa asiaa on paljon, ja yliopistolta saakin To Do -listan, joka helpottaa lähtöjärjestelyjä huomattavasti. Joskin on huomion arvoista on, että ne pitää hoitaa omatoimisesti (pankkitilin sulkeminen, kotimaahan paluuilmoitus kaupungintalolle jne.). Lähdin itse niin pian tammikuun kokeiden ja raporttien palautusten jälkeen, että minun oli tehtävä nämä järjestelyt päällekkäin. Ratkaisu, jota en voi kauheasti suositella, koska tuossa vaiheessa monesti haluaa monesti vielä nähdä kavereita ja kenties matkustaakin. Minua kuitenkin odottivat jo opinnot koti-Suomessa ja palasin kursseille jo helmikuun alusta alkaen.

Opiskelu

Tavoitteeni oli alunperinkin opiskella Daito Bunkassa akateemista japania ja paikallisten opiskelijoiden kursseja. Yliopiston kielitaito- ja muut vaihto-opiskelijoiden kurssit jakautuvat periaatteessa tasoille 1-4. Tasoilla 1-3 opiskellaan intensiivisesti japanin kieltä 4-5 päivänä viikossa ja tasolla 3 päästyä voi opiskella myös harkinnan mukaan akateemista japania. Tasolla 4 opiskellaan japanin kielen opiskelu ei ole enää pakollista (mutta suosittelen käymiäni akateemisen japanin kursseja!), mutta tällä tasolla voi ennen kaikkea ottaa kursseja paikallisten opiskelijoiden kanssa. Tämä taso määritteli näkemykseni mukaan ennen vaihtoa verkossa tehtävän JCAT-kokeen, paikan päällä tehtävän kokeen ja haastattelun perusteella. Sanoisin, että haastattelulla on aika iso painoarvo ja sen aikana kannattaakin kertoa omista tavoitteistaan vaihdon ja japanin kielen opiskelun suhteen.

Lisäksi vaihto-opiskelijoille on tarjolla japanilaista kulttuuria, yhteiskuntaa ja historiaa sekä kielen erikoiskursseja käsitteleviä kursseja vaihtelevasti englanniksi ja japaniksi sekä niiden sekoituksella (mm. materiaalit molemmilla kielillä, mutta luennot japaniksi), joista minulla ei ikävä kyllä ole juurikaan tarkempaa tietoa. Olin myös lukenut jo etukäteen, että vaihto-opiskelijoiden tulisi käydä myös ns. Field Work -kurssi, mutta omien opintojeni aikana se oli pakollinen vain keväällä - ymmärtääkseni kurssin suhteellisen korkean (japanin kielen) vaatimustason takia siitä tehtiin syyslukukaudella valinnainen kurssi.

Daito Bunka tarjoaa myös joitakin englanninkielisiä kursseja paikallisille tutkinto-opiskelijoille, mutta itse kävin japaninkielisiä ensimmäisen ja toisen vuoden opiskelijoiden kursseja japanin kielen lingvistiikasta, japanin kielen opettamisesta vieraana ja eräänlaisen japanilaisen populaarikulttuurin ja kulttuurien välisen mediarepresenssation kurssin sekä yhden japanin kielen erikoiskurssin syksyllä, jossa luettiin japaninkielisiä alkuperäistekstejä (mm. proosaa ja sanomalehti uutisia) ja opiskeltiin kanji-merkkejä. Lisäksi otin sekä kevätettä syyslukukaudella akateemisen kirjoittamisen, lukemisen ja vuorovaikutuksen kurssit. Kaikista eniten aikaa vievimpiä kursseja olivat nimenomaan nämä akateemisen japanin kurssit ja erikoiskurssi, sillä niiltä tuli viikoittain läksyä ja muutakin valmisteltavaa/luettavaa. Käymäni paikallisten opiskelijoiden kurssit eivät taas olleet vaatimustasoltaan kauhean korkealla, mutta tietenkin kurssien käyminen japaniksi vaati oman panoksensa: tavallaan akateemisen japanin kursseilla opiskelin kielellisiä taitoja, joita varsinaisilla paikallisten opiskelijoiden kursseilla tarvitsin (raportin kirjoittamista, akateemisten tekstien lukutaitoa, esiintymistä jne). Tosin näin maisterivaiheessa olevana opiskelijana jo aiemmin sisäistetyistä opiskelutaidoista voi soveltaa varsin hyvin.

Vapaa-aika

Vapaa-aikani koostui oikeastaan pääasiassa opiskelusta, osa-aikatöistä ja matkustelusta. Toki aikaa jäi runsaasti jäi vain oleskeluunkin ja vietin runsaasti aikaa asuntolassa samassa kerroksessa asuneiden vaihtarikavereiden kanssa. Vaikka asuntolaelämä ei ole monelle suomalaiselle opiskelijalle tuttua, kannustan lähtemään avoimin mielin ja tutustumaan uusiin ihmisiin useista eri maista. Uskon, että myös japanin kielen taito kohenee, sillä Daito Bunkan yliopiston vaihto-opiskelijoista suurin osa on eri puolilta Aasiaa, jolloin yhteinen kieli voikin englannin sijasta olla nimenomaan japani.

Daito Bunkan yliopiston japanin kielen tasolle 4 pääsyn jälkeen, opiskelija saa myös varsin vapaat kädet lukujärjestyksensä luomiselle, vaikka toki se pitää tarkistuttaa kansainvälisten asioiden toimistossa. Minä suunnittelin lukujärjestykseni niin, että maanantait ja tiistait olivat minulla vapaita niin keväällä kuin syksylläkin. Pitkän viikonlopun ansiosta tein useammankin pitkän viikonlopun reissun ja kävin toukokuussa Nikkossa vaeltamassa, Kansaisa toistamiseen (ja myöhemmin vielä kolmannenkin kerran!) ja marraskuussa Ibarakissa katselemassa ruskaa.

Minulla on haave vierailta elämäni aikana Japanin kaikissa 47 prefektuurissa Okinawalta Hokkaidolle - tämän vaihdon jälkeen takanani on neljä Japaniin tehtyä reissua ja yhteensä 30 prefektuuria. Vaihtoni kohokohta oli ehdottomasti elokuun alussa melkein kaksi viikkoa tekemäni matsuri- eli festivaalikiertomatka Tohokun alueelle, eli pääsaaren pohjoisosaan. Kiersin tuolloin kaikki Tohokun prefektuurit Iwaten, Aomorin, Akitan, Miyagin, Yamagatan ja Fukushima. Suurimman osan matkastani tein yksin, mutta Akitassa yövyin Tampereen yliopistossa vaihto-opiskelleen ystäväni luona ja sen jälkeen reissasimme yhdessä Miyagissa. Suosittelen kohtaamaan myös paikallisia rohkeasti!

Osa-aikatyon löytäminen ja tekeminen Japanissa oli myös yksi tavoitteeni, joka toteutui. Länsimaisena vaihto-opiskelijana erityisesti englannin kielen opettajan töitä on suhteellisen helppo löytää: muuten töiden löytäminen voi vaatia erityisesti omaa aktiivisuutta, sillä suhteita harvemmin mihinkään työpaikkaan on jo etukäteen. Tein viikonloppuisin ja noina kahtena vapaana arkipäivänä myös erilaisia osa-aikatöitä: pääasiassa opetin suomea japanilaisille opiskelijoille kielikoulussa Tokiossa ja avustin Tokion Suomi-koulussa. Vietin siis runsaasti aikaa junassa, sillä yhdensuuntainen matka Tokioon Higashimatsuyamasta kestää noin tunnin verran - Tokiossa yliopisto ei siis sijaitse, tai toinen sen kampuksista sijaitsee, mutta vaihto-opiskelijat harvemmin opiskelevat siellä. Lisäksi avustin Daito Bunkan yliopistolla pohjoismaista koulutusta käsittelevässä seminaarissa sekä kävin lukemassa suomalaisia satuja, kertomassa suomalaisesta kulttuurista ja askartelemassa/leipomassa eräässä päiväkodissa. Opetinpa minäkin kesälomalla englantia ja esitelmöin vielä Suomesta paikallisen kansainvälisen yhdistyksen tilaisuudessa.

Vaihdon jälkeen

Vaihtoni päättymisestä on nyt virallisesti kulunut hieman reilu viikko ja orientoituminen Suomeen ja Tampereelle on sujunut hektisyydestään huolimatta hyvin. Opintojani en tästä sattuneesta syystä ole vielä voinut hyväksilukea opintoihini, mutta uskon saavani kasaan varsin hyvän opintopistesaaaliin. Vaihto-opiskelu on kuitenkin paljon muutakin kuin vain opintopisteiden kartuttamista: siitä saa itsevarmuutta, mukautumis- ja heittäytymiskykyä ja voipa siinä joutua vähän oman mukavuusalueen rajoille ja niiden ylikin, mikä tekee ihan hyvää.

Jo toistamiseen vaihdossa käyneenä en voi kuin suositella vaihto-opiskelua ihan jokaiselle. Lähti lähelle tai kauas, antaa se uutta perspektiiviä omiin opintoihin, uraan ja ihan elämään kaiken kaikkiaan. Vaihtovuoden voi viettää monella tavalla, mutta siitä kannattaa ottaa kaikki irti juuri omalla tavalla!

Fukuoka University, Fukuoka, 06.09.2016 – 31.08.2017

Maa: Japani

Kaupunki: Fukuoka

Vaihtoaika: 06.09.2016 – 31.08.2017

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Fukuoka University

Etukäteisjärjestelyt Suomessa:

Vaihdon hakuprosessi oli helppo opiskelijalle. Sain paljon apua Tampereen yliopistosta sopivien papereiden lähettämiseksi Japaniin ja toimin käytännössä vain valmiiden ohjeiden mukaisesti. Myös Fukuokan yliopisto piti omalta osaltaan huolen, että sai kaikki tarvittavat tiedot kerättyä, mikäli alkuperäisissä papereissa oli puutteita. Dokumentteja Japanista sai odotella pitkään, mutta lopulta ne tulivat heinäkuun puolen välin jälkeen. Reilu kuukausi oli kuitenkin riittävästi aikaa hakea viisumia. Lentolipun olin jo hommannut ennen papereiden saamista, sillä orientaation alkamisajankohta oli selvillä.

Kohdemaahan saapuminen ja asuminen:

Japanissa asuin Fukuokan yliopiston kansainvälisessä asuntolassa, johon suurin osa vaihto-opiskelijoista majoitetaan automaattisesti. Olin saanut Suomeen kartan ja ajo-ohjeet lentokentältä asuntolalle, joten taksilla oli kätevä ja helppo löytää tiensä perille. Asuntolalla meidät otti vastaan asuntolan vastuuopiskelijat, jotka esittelivät talon paikat ja tavat sekä opastivat myös lähiympäristössä. Asuntolan vuokra oli 30,000 jeniä/kk + sähkö ja vesi (yhteensä noin 300e/kk). Osa vaihto-opiskelijoista asui japanilaisten opiskelijoiden kanssa erillisissä asunnoissa, joissa vuokra oli asuntolaamme halvempi. Pankkitilin avaaminen ym. oli toteutettu tuutoreiden kanssa, joten alkuaikoina yksin ei tarvinnut selviytyä vaativasta.

Opiskelu:

Ennen vaihtovuottani olin vuosia aiemmin opiskellut 4 kurssia japania Tampereen teknillisessä yliopistossa, joten pientä kielipohjaa löytyi. Fukuokan yliopistossa ei tarvitse osata japania ennestään kovin paljoa, sillä erillisen vaihto-opiskelijoille suunnatun japanin kielen kokonaisuuden alempi taso lähtee liikkeelle hyvin perusteista. Vain vähän japania opiskelleille vauhti oli toisinaan melko nopea ja töitä sai tehdä, jos tunneilla mieli pärjätä

hyvin. Japanin kielen tunnit toteutettiin täysin japaniksi ja olivat mielestäni hyviä ja ne tukivat toisiaan. Kurssien materiaalit saimme pitkälti suoraan opettajilta tai heidän kautta. Niiden lisäksi opintoihimme sisältyi erinäisiä Japanin kulttuurin kursseja (mm. teeseremonian kurssi) sekä muutamia vapaasti valittavia kursseja. Opiskelu kielten tunneilla muistutti enemmän suomalaista yläasteella opiskelua läksyineen ja testeineen kuin varsinaista yliopistossa opiskelua.

Muu elämä Japanissa:

Oppiessani japania, elämä Fukuokassa ja Japanissa kävi yhä luontevammaksi. Englannin kielen taso Japanissa on keskimäärin melko heikkoa, joten kielitaidosta todellakin on hyötyä ja sitä tulee väkisininkin harjoiteltua ulkona liikkuessaan. Fukuoka on mielestäni helppo ja mukava kaupunki asua. Sen metrolinjat ovat selkeät, eikä kaupunki ole Tokioon verrattava suurkaupunki. 1,5 miljoonan asukkaan Fukuoka tarjoaa kuitenkin paljon nähtävää ja koettavaa monenlaisista (halvoistakin) ravintoloista aina merenrantaan ja vuoristoon. Myöskään matkustaminen ei tuota suurempia hankaluuksia, sillä Japani tarjoaa erilaisia junapasseja, joilla on halvempi matkustaa joko Kyushun saarella tai koko Japanissa. Kaiken kaikkiaan koko vuosi meni todella hyvin ja säästyin jopa isommilta ongelmilta. Lisää elämästäni Fukuokassa löytyy blogistani, jota pidin vaihtovuoteni ajan: <http://vaihtofukuokassa.blogspot.fi/>

Merkityksellisyys:

Vuosi Fukuokassa opetti minulle paljon muutakin kuin japanin kieltä. Valmius toimia erilaisissa tilanteissa ja kokeilla täysin vieraita asioita kasvoivat, samoin kuin luottamus itseensä. Vaihtovuoteni ansiosta minussa sain ystäviä ja kontakteja ympäri maailmaa ja minussa heräsi entistä enemmän kiinnostus monenlaisia ihmisiä ja kulttuureita kohtaan. Lisäksi opin niin kärsivällisyyttä ja organisointia kuin uusia tapojakin. Vaikken tulevaisuudessa pääsisikään käyttämään japanin kieltä, niin oppimani asiat maailmasta ja toisista ihmisistä tulevan varmasti käyttööni niin työssä kuin muussakin elämässäni.

International Christian University, Tokyo, 01.09.2016 – 30.06.2017

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2016 – 30.06.2017

Vaihto-ohjelma: Tiedekunnan/yksikön vaihtosop.

Yliopisto: International Christian University

The prior arrangements in Finland went smoothly even though the screening was exhaustive. I had the support of both my MA director, Marko Lehti, and our exchange coordinator Anna Wansén-Kaseva. The host university answered within the time mentioned in the application documents, and they offered plenty of information in both their courses, housing and campus orientation. In order to research information for my studies I used primarily the webpage of the host university, as well as personal blogs written by ex-students. I did not take a travel insurance, although I took the compulsory social security fee in Japan. As you may already

know, this costs around 300€ for the whole year and covers for the 70% of the expenses in case the patient needs to take medical care or purchase medicine. Although getting the banking documents from my home country was a bit tight time-wise, in the end I turned in everything in time.

I did not participate in a preliminary language course, but I had basic notions of Japanese.

Concerning tutoring and peer support, the host university's international office provided a little guide through campus and held periodic events in order to familiarize the students with the area, open a bank account, and register for the social security number and the residence card. Other than that, if the student lived in one of the dormitories in campus, it was assigned to a tutor for a period of one to two weeks. I took two intensive language courses and one regular one, which positioned me at an intermediate command of Japanese. Suffice to say, these courses were really demanding, to a point of consuming most of my energy and daily time.

I arranged accommodation through the university channels, there were several dorms to choose from, but the final decision was taken by the housing office. Life in the dorms was strict, with many rules concerning personal behavior, scheduled meetings and cleaning. Even though it is a liberal campus, christian values tend to resonate very strongly in the dorms. I did not like the life in the dorms, so I moved away to a nearby sharehouse. Finding apartments is not as hard as it may seem, especially around that area, since they are really used to see foreigners. Before finding my apartment I contacted several private housing agencies. Usually they ask for once month's worth of rent for entry plus the first month. The rent is about 70.000-80.000yen, which translates to 700-800€. My advice is to apply for the JASSO program, which covers that quantity.

Apart from Japanese Language, I studied Peace, Gender and Political Economy. All three subjects were taught at a master's level, and the quality of teaching was very good. All of them approached a seminar style of teaching, which is very common at this level. Every week, readings were assigned related to a particular topic, and one student would present those readings in about 30 minutes. This method was useful in order to consume a lot of literature, but it lacked some deeper theoretical insight. Usually the seminars ended with a final research paper, but we also took an exam on the last one. The IT services were almost identical as the UTA library, so it was a very familiar environment to draw literature from. I studied in English, except in Japanese class. I studied mostly independently, and my English command was high enough.

Travelling in Japan is very expensive, any trip to another major city can cost up to 300€, and even circulating in Tokyo can take more than 10€ every time. As per hobbies, ICU offers very dedicated club activities run by students, who take VERY seriously attendance and performance, and it is hard to really feel like a member if you don't speak advanced Japanese. The weather can be very hot or very cold. The dorms are better, but the majority of the houses have absolutely no insulation, to the point where I was colder in Japan than in Finland. My olive oil froze in the kitchen. July, August and September are part of the rainy season, and it is very hot and humid. The best time to travel is late spring and Autumn, when the weather is milder. The living costs can be really dependant on the person's priorities. If you plan to travel a lot you can cut down in food by just eating instaramen. The price of a meal in the cafeteria can be from 300yen to 550yen, they are usually bowls of rice with chicken, pork, raw fish, etc.

Outside, a meal it is usually from 1.000 to 2.000yen, more if you drink alcohol. Beer price is about the same as in Finland. I usually spent about 200€ in food per month, and only travelled a couple times.

I haven't yet been transferred the credits, but I doubt it will be problematic.

I think Japan has taught me quite a bit of diligence and hard work. It has also taught me that I cannot live in a country that demands so much of me and at the same time isolates me. I hope I can use my newly acquired language in the future, and I believe that my exchange period will shine in my CV, but I do not want to work and live there. On this economy, it is better to know someone than to have been living in the moon.

I do believe that I have achieved some of the learning outcomes of the internationalisation module. Every time that I face a new culture I learn something more about myself, about my own privileges and prejudices, and how this affect my world views. Speaking several languages is liberating, and definately makes a difference. I can't count the amount of times when a person has changed a frown to a smile when they heard me speaking their own language. Academically, this translates into a deeper understanding of the workings of society and decision making, the creation of hate and conflict, and the possibility of reconciliation.

I would not like for this experience to end with a negative tone. I had an invaluable experience in Japan, one that through many hardships taught me how to better organize my priorities. For that I am very grateful to the University of Tampere for having given me this opportunity, and I know that disregarding the outcomes, all exchange students feel the same way.

International Christian University, Tokyo, 01.09.2016 – 30.11.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2016 – 30.11.2016

Vaihto-ohjelma: Tiedekunnan/yksikön vaihtosop.

Yliopisto: International Christian University

Saatuani vahvistuksen, että yliopisto oli valinnut minut vaihtoon International Christian Universityyn aloin täyttää hakulomakkeita itse Japanin päähän. Vaiheita ja lappuja oli paljon, mutta onneksi sain hyvät ohjeet. Yllättäviäkin tietoja piti täyttää, esimerkiksi jouduin käymään keuhkokuivissa yleistä terveyslomaketta varten, koska ICU vaati tiedot myös näistä arvoista. Informaatio kohdeyliopiston kanssa kulki alusta asti todella jouhevasti, joten jos kysymyksiä nousi, niihin sai aina vastauksen aika nopeasti. Ennen lähtöä otin matkavakuutuksen ja tarvittavat rokotukset. Hain myös viisumin Helsingistä.

Perillä Naritan lentokentällä minua odotti ICU:n oppilas, joka toimi tuutorinani koko vaihtoni ajan. Olin ollut yhteydessä yliopistoon aikaisemmin ja kysellyt tuutoria ja hyvä niin koska hänestä oli enemmän kuin suuri apu. Olin päättänyt hakea asuntoa Oakhousen kautta, jota yliopisto suositteli. Oakhouseella on monia asuntoloita ympäri

Tokiota ja suurin osa asukkaista on nuoria työssäkäyviä tai opiskelevia japanilaisia. Minulla oli oma huone, mutta keittiö ja olohuone olivat yhteisiä. Vuokra oli aika korkea. Myös kampusasuminen olisi ollut mahdollista, mutta koska halusin asua Japanissa pidempään kuin vain koulun lukukauden en valinnut kampusasuntoa.

Ensimmäisinä viikkoina oli vuorossa kaupungintalolla itsensä Chofun kirjoihin rekisteröiminen ja pankkitilin avaaminen. Jouduin ostamaan vielä toisen vakuutuksen Japanin päässä, koska se oli pakollinen kaikille siellä asuville. Yliopiston tutustumisviikolla sain tietoa kursseista ja niille ilmoittautumisesta. Otin "Japanese Language Program 1" -kurssin sekä "Introduction to Japanese Culture" -kurssin. Molemmat olivat todella hyviä valintoja ja vaikka kursseja oli vain kaksi, niissäkin riitti tekemistä. ICU:ssa on todella hyvä valikoima englanninkielisiä kursseja. Etenkin kielikurssit ovat todella suosittuja ja hyvin laadukkaita. Kielikurssille oli ostettava erilliset materiaalit.

ICU yliopistona ei ole hirveän suuri ja henkilökunta todella pitää huolen, että jokaisella oppilaalla on kaikki kunnossa sekä koulun sisällä että ulkopuolella. Kampuksella välimatkat saattavat kasvaa pitkiksi, joten pyörän hankkiminen oli suositeltavaa. Itse kampus on hieman syrjässä, mutta todella kaunis luonnon helmassa.

ICU:ssa oli laaja valikoima erilaisia vapaa-ajan ryhmiä, joihin liittyä. Kaikkea löytyi Idolseista Glee clubiin. Itse kokeilin esimerkiksi japanilaista perinteistä tanssia. Johonkin klubiin liittyminen on todella suositeltavaa, koska niissä pääsee kokemaan Japanin kulttuurille ominaisen "senpai-kohai suhteen". Tokiossahan riittää nähtävää, joten kun aikaa jäi, aina oli jokin tapahtuma tai paikka, jossa käydä. Myös Tokion lähialueet olivat kauniita ja näkemisen arvoisia. Liikkuminen junalla ja bussilla toisiin kaupunkeihin sujuu Tokiosta näppärästi.

Asuminen Tokiossa on aika kallista. Vuokra ja julkisten liikennevälineiden kuukausikortit olivat kalliimpia kuin mihin oli tottunut. Jos vain saa mahdollisuuden, kannattaa hakea stipendiä Japanin päästä. Suomeen verrattuna vihannekset ja hedelmät olivat todella arvokkaita. Ruokapuoli saattoi tuottaa päänvaivaa, koska ruokakaupoissa myytiin tavaraa, mitä ei ollut ikinä ennen nähnyt. Ruokaselosteisiin tutustuminen vaatii kärsivällisyyttä, koska kaikki on tietenkin ilmoitettu vain japaniksi. Joissain tapauksissa ulkona syömisestä tulee jopa halvempaa kuin ruuan tekemisestä kotona. Myös yliopiston ruokala tarjosi ruokaa koko päivän, mikä oli erittäin tervetullutta.

Ennen kotiinpaluuta irtisanoin pankkitilini ja kävin kaupungintalolla ilmoittamassa lähdöstäni. Koska Oakhouse oli hoitanut kaikki muut asumiseen liittyvät asiat kuten veden ja sähkön, niistä ei tarvinnut huolehtia.

Kaiken kaikkiaan vaihto Tokioon oli erittäin avartava kokemus. Opin kieltä ja kulttuuria, tutustuin moniin uusiin ihmisiin ja sain roimasti lisää itseluottamusta. Voin todellakin suositella Tokiota vaihtokohteena!

Akita International University, Akita, 31.03.2016 – 22.12.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Akita

Vaihtoaika: 31.03.2016 – 22.12.2016

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Akita International University

Etukäteisjärjestelyt Suomessa

Hain Akita International Universityyn (AIU) vaihtoon, koska halusin Japaniin, mutta en osannut juurikaan japania kaksi kurssia yliopistolla sitä käytyäni. AIU:ssa opiskellaan englanniksi. Tämä ei kuitenkaan pelasta täysin kielimuurilta: Akita on pikkukaupunki, joten yliopiston ulkopuolella ihmiset eivät käytännössä puhu englantia. Yllättävää kyllä, myös yliopiston sisällä kielimuuri tuli toisinaan vastaan (tästä lisää alempana). Suosittelen siis jonkinlaisen pohjan hankkimista kielestä. Itseäni jäi hieman harmittaa etten ehtinyt kertailemaan ja kirimään paria puuttuvaa Genki I kappaletta ennen reissua, jonka seurauksena päädyin kielitestissä aivan alkeiskurssille. Minulle kuitenkin tarjottiin mahdollisuutta vaihtaa haastavampaan kurssiin, mutta koska olin sen verran ruosteessa, enkä tosiaan osannut kaikkia ensimmäisen kurssin asioita, päätin jäädä kyseiselle kurssille.

Toinen syy miksi hain AIU:hun englanninkielisen opetuksen lisäksi oli kiinnostava kurssivalikoima. Ymmärtääkseni AIU on harvinaislaatuinen japanilainen yliopisto, ja siellä on keskimääräistä enemmän humanistisia kursseja. Ennen matkaa tarkastelin kursseja lähinnä AIU:n nettisivuilta.

Otin erillisen matkavakuutuksen Suomesta, mutta myös jonkinlainen vakuutus tulee Japanissa ottaa, mutta tästä huolehtii AIU.

Hakuprosessi

Vaihtoon haetaan ensin Tampereen yliopiston oman järjestelmän kautta, jonka jälkeen valituksi tulleet käyvät läpi vielä kohdeyliopiston hakuprosessin. AIU:n hakuprosessi oli tehty hyvin selkeäksi: yliopistolla oli lomake netissä, johon kirjauduttiin, ja josta näki deadlinet ja prosessin etenemisen.

Ainoat ongelmat kohtasin rokotteiden ja veriryhmän selvittämisen kanssa.

Rokotteet

Selitän rokotesekailuni tässä juurta jaksaen, ehkä joku hyötyy jos on yhtä ulalla kuin minä olin.

Täältä tarkistin tarvittavat ja suositellut rokotteet Japaniin: <http://www.rokote.fi/matkailijan-rokoteopas/maat/japani/>

Ensimmäinen ongelma oli saada viralliset tiedot siitä, mitä rokotteita ja milloin minuun oli jo pistelty. Soittelin jonnekin lapsuuden kotikaupunkini terveyskeskukseen, jossa sitten jostain arkistojen uumenista löytyi lista rokotteista, ja summittaiset vuosiluvut niille. Todennäköisesti rokote-sivuilla Japaniin listatut kaikille suositeltavat rokotesuojat löytyvät suomalaisilta, tai ainakin minulta ne löytyivät.

Silloin kun itse tarkastelin sivua ennen reissua, riskiarvon perusteella hankittavia rokotteita olivat vain hepatiitti B ja Japanin aivotulehdus (Japanin aivokuume, ixiaro-rokote, 2x. n. 125 e). Sivuille on näemmä lisätty jälkikäteen myös influenssa, jota en siis itse ottanut. AIU:ssa eletään kuitenkin hyvin tiiviisti muiden opiskelijoiden kanssa, ja erityisesti kevätlukukauden aikana pienimuotoinen influenssaepidemia oli valloillaan. Mikäli opiskelijalla todetaan influenssa, tälle varataan erillinen huone, jonne oppilaan tulee muuttaa muistaakseni viideksi päiväksi, eikä hän saisi sieltä oikein poistua (kaverit tuo ruuat huoneeseen). Jos siis eristyksissä olo, ja sen myötä hyvin todennäköisesti laskevat kurssiarvosanat eivät houkuta, suosittelisin ottamaan myös influenssarokotteen.

Kävin Suomessa juttelemassa terveydenhoitajan kanssa rokotteista, ja hän ilmeisesti sekoitti Japanin aivotulehduksen aivokalvontulehdukseen (meningiitti, nimenrix tai mencevax-rokotteet), jonka seurauksena ostin väärän, 60 euron rokotteen, joka harmitti aika pitkään. Myöhemmin kuulin kuitenkin, että muutkin Japanissa opiskelleet toisinaan laittavat kyseisen rokotteen, ja tämä hieman lievensi harmitusta. Hommasin sitten vielä päälle sen (parinsadan euron!) rokotteen, mikä alun perinkin piti hommata.

Hepatiitti B:n kanssa kävi niin, että en ehtinyt ottaa kolmatta (viimeistä) rokotetta ennen lähtöä, koska se tulee ottaa 6 kuukauden jälkeen edellisestä. Rokotteen pitäisi kuitenkin toimia jo kahden ensimmäisen pistoksen jälkeen, mutta suosittelen olemaan ajoissa liikenteessä tämänkin kanssa. Lisäksi minun olisi varmaan kannattanut ottaa

tuplarokote (hepatiitti A + B samassa), koska A:ta minulla ei vielä ole, ja se olisi kuitenkin matkusteluihin hyödyllinen, ja oletan että olisi ollut halvempaa ottaa kombona, mutta enpä näistä taas tiennyt ennen kuin ensimmäinen hepatiitti B -rokote oli jo pistelty.

Kaikki eivät Japaniin mennessään ota näitä riskiarvon perusteella hankittavia rokotteita, ja palaavat ehjin nahoin takaisin, mutta itse halusin varmistaa että pysyn terveenä, vaikka aika kalliiksi tuli.

Veriryhmän selvitys

Kannattaa selvittää veriryhmä heti kun harkitset vaihtoa, sillä ainoa keino hankkia tieto ilmaiseksi on luovuttaa verta. Itselleni sattui niin, että olin ottanut juuri rokotteet, joista jokin sitten esti verenluovutuksen tietyksi aikaa. Siinä välissä soittelin lapsuuden kotikaupunkini terveyskeskukseen ja jopa sairaalaan jossa olin syntynyt, mutta ei meillä Suomessa ole tapana merkata veriryhmää ylös, ellei jotain vakavampaa ole jossain elämänvaiheessa sattunut. Japanissa veriryhmä koetaan tosi oleelliseksi. (Veriryhmä toimii vähän niin kuin horoskooppi: eri veriryhmän edustajilla uskotaan olevan erilaisia luonteenpiirteitä.) Loppujen lopuksi ehdin käydä luovuttamassa verta, ja saada veriryhmäni selville AIU:n hakemusdedisten jo mentyä, mutta laitoin tiedon sähköpostissa jälkikäteen.

Lentoliput

Lentolippuni hankin Kilroy Travelsin kautta, koska tilaamalla kansainvälisen ISIC-opiskelijakortin (15e) voi ostaa opiskelijahintaisia lentolippuja. (Voi kun olisin tiennyt tästä kun aloitin opiskelut!) Menolippuni Akitaan maksoi vain 350 euroa, sisältäen suoran lennon Helsingistä Finnairilla Osakaan, ja sitten Osakasta Akitaan. Mikäli sietää matkallaan useampia mutkia, lippuja voi saada jotain muutakin kautta vieläkin halvemmalla. Olin kuitenkin tyytyväinen että pääsin Helsingistä Akitaan asti alle 20 tunnin reissaamisella. Paluulippu olikin sitten jo vähän kalliimpi, vaikka koitin varailla ajoissa.

Adapterit

Hankin pari adapteria Clas Ohlsonilta etukäteen, joista sitten kävi ilmi, että niissä on yksi tappi liikaa sopiakseen suurimpaan osaan Japanissa vastaan tulleita pistorasioita, joten perillä tarvitsi hommata uudet, jotka olivat myös halvempia. Suosittelen siis lataamaan vehkeet ja sinnittelemään perille saakka, AIU:n läheisestä ostoskeskuksesta AEONista löytyy kyllä adaptereita.

Kohdemaahan saapuminen

AIU:n henkilökunta tuli lentokentälle vastaan, ja kuljetti meidät väsyneet matkaajat bussilla yliopistolle, mistä tuli aika hyvä ja tervetullut filis. AIU järjestää monipäiväisen orientaation vaihto-opiskelijoille, ja paikalla on myös Peer Supporters -opiskelijoita auttelemassa, mutta samantyylistä tuutoritoimintaa kuin Suomessa ei ole, eli emme saaneet henkilökohtaisia tuutoreita. Apua kuitenkin mielestäni saa jos sitä pyytää.

Asuminen

Asuin itse AIU:n halvimmassa asuntolassa Komachissa nimenomaan sen hinnan takia. Sähkö ja vesi kuuluvat vuokraan, joten ei tarvinnut pelätä patterin tai ilmastoinnin päällä pitämistä (mikä on tosi tärkeää koska talvella on kylmä ja kesällä tosi kuuma), tai runsasta kylpemistä :D Asuin samassa huoneessa japanilaisen fuksin kanssa, ja jaoimme kylpyhuoneen toisen japanilaisen kanssa. Kämpikseni oli mukava, joten viihdyin kämpässä toisenkin semesterin, vaikka välissä olisi voinut hakea halutessaan toiseen asuntoon. Olin tyytyväinen Komachiin myös siksi, että sänky oli ilmeisesti aavistuksen mukavampi kuin muissa kämpissä. Komachin keittiö on kuitenkin yhteinen kaikkien asukkaiden kanssa, ja hellan käyttäminen maksaa hiukan, joten kokkailtua ei tullut oikeastaan ollenkaan. Hankinkin ensimmäiseksi lukukaudeksi Meal Planin, johon sisältyi lounas ja päivällinen yliopiston ruokalassa. Koin, että tämä oli hyvä ja hyvin helppo ratkaisu, joskin monet olivat sitä mieltä että ruoka ei ollut erityisen hyvää. Itse

tykkäsin, mutta toisena lukukautena halusin vähän lisää joustavuutta syömisiini, ja jätin Meal Planin hankkimatta. Ruokalasta sai myös Prepaid cardeja, joilla säästi hieman rahaa ruuan hinnasta. Japanissa ulkona syöminen on Suomeen verrattuna verrattain halpaa, joten sitäkin tuli jonkin verran harrastettua.

Opiskelu

Pääaineeni on filosofia, mutta en opiskellut sitä lainkaan, sillä kurssit AIU:ssa olivat joko ihan alkeistasoa, tai eivät kovin kiinnostavan oloisia. Pääasiassa opiskelin Japanin kieltä ja kulttuuria sekä kasvatustiedettä. Olin tyytyväinen kurssivalintoihini, vaikka toiset opettajistani olivat selkeästi pedagogisesti lahjakkaampia kuin toiset. Japanin kielen opiskelu on hyvin intensiivistä mielestäni verrattuna siihen, mihin Suomessa ollaan totuttu. Oppitunteja on neljä kertaa viikossa, ja testejä on usein lähes saman verran. Japanin opettajat ovat kuitenkin erinomaisia ja ihania, joten kursilla olo ei tunnu tuskaiselta. Kurseilla yleensä tehdään paljon esitelmiä ja esseitä, ja arvosana ei muodostu pelkästään loppukokeen perusteella, mikäli sellaista edes on.

Tässä mainittakoon, että hain alunperin AIU:hun yhdeksi semesteriksi, mutta viihdyttyäni päätin jatkaa vaihtoani vielä toisella semesterillä. AIU antoi selkeät ohjeet jatkohakemusta varten, ja sen kanssa ei ollut juurikaan ongelmia. Ehkä jännittävintä oli käydä maahanmuuttovirastossa, mutta värvasin japanilaisen ystäväni mukaan mikäli olisi tullut jotakin ongelmaa (maahanmuuttovirastossakaan ei tosiaan puhuttu kauheasti englantia).

Vapaa-aika

AIU on aikalailta keskellä ei-mitään. Bussilla pääsee joko kauppakeskukseen tai juna-asemalle, joista molemmista pääsee matkustamaan Akitan keskustaan. Kampuksella kuitenkin riittää puuhaa vaikka ei bussiin joka päivä jaksaisi (ja useimmiten ehtisi) hypätä.

Kerhotoiminnassa on todella paljon valinnanvaraa, joten jokaiselle löytyy varmasti jotakin. Kerhot, joihin kuuluin, olivat Dance Club, Korean Society Club, sekä Intercultural Affairs Committee. Sain kuulla ja kokeakin, että joissakin kerhoissa vaihtarit otetaan aikalailta vain nimellisesti huomioon. Itse harrastin enimmäkseen tanssia, ja useat ohjaajat opettivat japaniksi. Ajattelin, ettei se juurikaan tanssin kaltaisessa harrastuksessa haittaa, mutta toisinaan huomasi jäävänsä tiedonvälityksen ulkopuolelle, mikä johti joskus ikävältä tuntuviin tilanteisiin. Suosittelen silti tanssia mikäli sellaisesta on kiinnostunut, koska itseään pääsee haastamaan, ja tanssikerhosta löytyy myös monia hyviä tyyppejä.

Kerhotoiminnan lisäksi oli mahdollista osallistua RCOS:in (Research and Community Outreach Services) järjestämiin aktiviteetteihin, joko vapaaehtoistoiminnan muodossa, tai toisinaan palkaksi sai hieman käteistä tai lahjakortteja. Kävin esimerkiksi leikkimässä lastentarhassa, auttamassa englannissa ala- ja yläkoulussa sekä lukiossa, leikkimässä joulupukkia lapsiperheiden joulujuhlissa sekä kylvässä riisiä.

Lisäksi toimin yliopiston kielikeskuksessa Academic English -tuutorina, mistä sai myös hieman palkkaa. Yliopiston kautta saa hankittua työluvan melko vaivattomasti.

Mitä rahan tuloon ja menoon tulee, AIU on myös siltä kannalta hyvä vaihtoehto, että rahaa menee taatusti vähemmän kuin esimerkiksi Tokiossa eläessä.

Matkustelu

Elokuu kierreltiin poikaystäväni kanssa ympäri Japania. Kävimme Akitan lisäksi Hirosakissa, Hakodatessa, Sapporossa, Otarussa, Tokiossa, Nagoyassa, Osakassa, Kiotossa, Narassa ja Kobessa, eikä kuukausi todellakaan ole riittävä aika kaikkien näiden paikkojen kartoittamiseen. Useimmissa ehdimmekin viettää vain päivän. Paras vinkkini reissaamisen suhteen ehkä on, että ole ajoissa liikkeellä varailujen kanssa! Itselfäni jäi Ghibli-museo välistä, vaikka tiesin, että liput tarvitsee varata hyvissä ajoin, mutta olin silti myöhässä. Myös mikäli tiedät, että haluat mennä tiettyyn kaupunkiin jonkin festivaalin aikana, majoitus on varattava todella hyvissä ajoin, sillä japanilaisetkin tekevät niin. Me käytimme paljon Airbnb:tä. Myös matkustaminen saattaa olla halvempaa, kun varaa liput ajoissa.

Mikäli sinulla on Japaniin tulo- ja poistumislentojesi numerot, voit hankkia ANA:lta suhteellisen halpoja turisteille tarkoitettuja sisämaan lentoja. Tämä hakusysteemi on mielestäni hieman vaikeasti löydettävissä, tässä siis linkki: https://aswbe-i.ana.co.jp/international_asw/pages/revenue/search/roundtrip/search_roundtrip_input.xhtml?CONNECTION_KIND=LAX&LANG=en

En tosiaan hommannut japanilaista puhelinta + liittymää, enkä edes sim-korttia datalla. Älypuhelimeni itse asiassa hajosi ensimmäisen lukukauden aikana, ja sinnittelin toisen tabletin voimin. Netti olisi toisinaan ollut kiva, mutta koin pärjääväni wifillä, koska kampuksella siihen oli pääsy lähes koko ajan, ja Akitan keskustassakin oli useita hot spotteja. Matkustellessa valkattiin yleensä Airbnb-majoitukset sen perusteella, että niihin kuului Pocket wifi. Sitä kanniskella pystyi sitten tarkastelemaan karttoja jne.

Kulttuurieroista

Ironiaa ja sarkasmia ei oikein ymmärretä, joten välillä vitsailu oli hankalaa, koska kaikki mitä tuli sanottua, otettiin vakavasti ellei erikseen sanonut, että tämä ei nyt ihan pitänyt ihan paikkaansa. Vahingonilo tuntui myös täysin tuntemattomalta käsitteeltä, mikä oli minusta tosi kiva juttu.

Japani on ihana maa, ja suosittelen sitä lämpimästi kaikille. Japanilaiset ovat keskimäärin äärettömän avuliaita ja ystävällisiä. Akitassa ollessani kielimuurista huolimatta koin olevani etuoikeutettu, että sain olla ulkomaalaisena, ja ehkä juuri suomalaisena Japanissa. Olin yllättynyt siitä kuinka paljon Suomea arvostetaan, vaikka tiesinkin etukäteen, että japanilaiset rakastavat Muumeja. Niitä näki kuitenkin huomattavasti enemmän kuin Suomessa, ja sen lisäksi Marimekon laukkuja käveli vastaan joka paikassa. Japanilaiset tuntevat Suomen designin lisäksi hyvää koulutuksesta ja yleisestä hyvinvoinnista. Ylipäätään japanilaiset tuntuvat olevan kauhean kiinnostuneita vaihtareista, ja meille on tarjolla erilaisia kiinnostavia mahdollisuuksia: pääsin mm. viettämään päivän kylpylähotellissa, jonka aikana mallailimme parin vaihtarikaverin kanssa hotellin englannikielisille nettisivuille.

Merkityksellisyys

Vaihtoon kannattaa ehdottomasti lähteä, oli se sitten Japaniin tai muualle. Koen oppineeni paljon itsestäni ja kulttuuristani kun pystyin peilaamaan sitä toista, hieman erilaista kulttuuria vasten.

Jos herää mitään kysymyksiä Akitasta, AIU:sta tai Japanista, minuun saa ottaa yhteyttä :

Elina Koskinen

m.elina.koskinen@gmail.com

Ochanomizu University, Tokyo, 01.10.2015 – 03.02.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.10.2015 – 03.02.2016

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Ochanomizu University

Olin puoli vuotta vaihdossa Japanissa Ochanomizun naisten yliopistossa Tokiossa. Vaihtoni aikana sain kokea ja nähdä vaikka mitä, enkä malta odottaa hetkeä, jolloin pääsen takaisin tuonne mahdollisuuksien ja söpöyden ihmemaahan. Japanin kulttuuri eroaa monessa mielessä suomalaisesta niin ihmisten välisten suhteiden ja ajattelutavan kuin yleisten käytäntöjen ja arvojen suhteen, ja kulttuuriin voi mielestäni päästä kunnolla sisälle vain itse siellä elämällä. Olenkin hyvin kiitollinen kaikista niistä kokemuksista, mitä vaihtoni minulle tarjosi, enkä luopuisi niistä mistään hinnasta!

Hain Tampereen yliopiston yleisessä vaihtohaussa tammikuussa 2015 ja tulin valituksi ensimmäisenä olleeseen vaihtoehtooni, mistä päätös tuli melko nopeasti alkukevästä. Vaikka vaihdon toteutuminen olikin jo hyvin varmaa, varsinaista hyväksymiskirjettä Japanin päästä tuli odottaa heinäkuulle asti, mikä hieman vaikeutti vaihdon suunnittelua. Tämän vuoksi pystyin hankkimaan viisumin vasta kesän lopulla, joten lentoliputkin tulivat hiukan kalliiksi lähtöpäivää läheisen ostohetken takia. Rokotukset, matkavakuutukset ynnä muut järjestelyt sain onneksi hoidettua jo hyvissä ajoin, ja loppujen lopuksi viisuminkin hankkiminen oli oikein kätevää. Viisumia varten tarvitsi kuitenkin saada hyväksymiskirje Ochanomizun yliopistolta ja täyttää tietty lomake, joka löytyy niin netistä kuin Japanin suurlähetystöstä Helsingistä. Nämä sitten vietiin henkilökohtaisesti Helsinkiin suurlähetystöön passin ja noin 40 euron kanssa, jonka jälkeen viisumin sai noin tunnin odottelun jälkeen.

Kielitaidon testaamiseksi Ochanomizusta lähetettiin elokuussa linkki netissä tehtävään tasokokeeseen, jonka tuloksen mukaan valittiin itselle sopivimmat kurssit. Sain samoihin aikoihin sähköpostilla listan kursseista ja niiden tasosta ja sisällöstä, mutta valitettavasti kaikki tieto oli japaniksi, enkä ymmärtänyt niistä kovin paljoa. Onneksi kurssien lopulliseen valintaan annettiin kuitenkin Japanissa koulun alettua vielä kaksi viikkoa aikaa, joten kursseja pystyi käydä kokeilemassa (vaikkakin ensimmäiset tunnit sisälsivät lähes pelkästään itsensä esittelyä kurssi toisensa jälkeen) ennen varsinaista päätöksentekoa. Olin vaihtoon lähtiessäni opiskellut japania Tampereen yliopistolla ja Tampereen teknillisellä yliopistolla kurssit 1-4 ja lisäksi opiskelin kesällä itsenäisesti kanjeja ja kielioppia hieman eteenpäin. Japaniin vaihtoon lähtiessä kieltä ei kuitenkaan koskaan voi osata liikaa (japanilaiset eivät ihan oikeasti puhu englantia), eli mitä enemmän jaksaa opiskella, sitä nopeammin pääsee Japanissakin opintoihin kiinni.

Japaniin saapuminen sujui mukavasti, sillä yliopistolta lähetettiin kuvalliset ohjeet matkasta Naritan lentokentältä asuntolalle asti. Asuin koko vaihdon ajan Oyamassa yliopiston asuntolassa Itabashissa. Vuokra oli todella edullinen, noin 11 000 jeniä kuussa (noin 90 euroa), vaikkakin asuntola oli melko vanha eikä aina kovinkaan siisti. Tämä oli toisaalta itselleni ainakin hyvää treeniä, että kaiken ei aina tarvi olla niin supersiistiä. Huoneet olivat pieniä, mutta omilla tavaroilla sen sai mielestäni oikeinkin kotoiseksi. Asuntolassa jokaisella opiskelijalla on oma pieni huone, jossa on sänky, pöytä, lavuaari, jääkaappi, kirjahylly ja vessa. Lisäksi kussakin kerroksessa (noin 20 asukasta per kerros) on kaksi yhteistä suihkua, keittiö ja pesutupa. Vaihdon alkupuolella kokkailin itse ruokia keittiössä grillissä ja liedellä, mutta loppuaikoina söin paljon ulkona, sillä niin halvalla löytyi herkullista ruokaa, ja joka päivä sai siten maistaa uusia jännittäviä ruokia. Yllättävää oli, että omassa huoneessa hanasta tuli vain kylmää vettä, mutta onneksi vedenkeittimiä löytyi 1000 jenillä (8 euroa), joten teenjuominen ja tiskaus onnistuivat myös omassa huoneessa.

Asuntolalla on koko ajan joko asuntolan omat ystävälliset tädit aulassa päivystämässä ja iltaisin ja viikonloppuisin puolestaan vartijasetä. Tädit selittivät asuntolan käytännöistä (vaikkakin japaniksi, mikä aluksi tuotti itselleni vaikeuksia) kuten kierrätyksestä, kotiintuloajasta (klo 12 portit laitettiin lukkoon, mutta jos soitti etukäteen, pääsi sisälle yhteen asti) ja auttoivat niin puhelinliittymäasioissa, lainasivat imuria kuin neuvoivat metroreittejäkin. Asuntolan aulassa pystyi myös hengaillemaan halutessaan, ja siellä on myös asuntolan ainoa televisio. Lisäksi asuntolalla on kylpyhuone, japanilainen tatami-huone, jossa teimme kavereiden kanssa läksyjä ja oleskelimme sekä iso halli, jossa jotkut soittivat pianoa ja itse esimerkiksi kävin harjoittelemassa tanssimista. Aluksi asuntolan epäsiisteys hieman kauhistutti minua, mutta kun siihen tottui, viihdyin asuntolalla tosi hyvin, ja oli mukavaa, kun kavereita asui ihan muutaman oven päässä ja jäi paljon rahaa muuhun elämiseen.

Yliopiston puolesta oli tuutoritoimintaa, ja tulopäivänäni minut vastaanotti ystävällinen japanilaistyttö, joka esitteli myös minulle asuntolaa, oman huoneeni sekä asuntolan ympäristöä. Sain myös oman tuutorin (joka sattui asumaan viereisessä huoneessa), jota tapasin aluksi viikoittain ja myöhemmin tarpeen vaatiessa. Asuntola sijaitsee rauhaisalla mutta todella keskeisellä paikalla, vain 3 juna-asemaa Ikebukurosta, yhdestä Tokion keskustoista. Aivan asuntolan vieressä on Happy Road –niminen ostoskatu, josta löytyy useita supermarketteja, konbineita, hyviä ruoka-paikkoja, sadan jenin kauppoja, posti, leipomoita sun muuta. Myös juna-asema sijaitsee alle 10 minuutin kävelymatkan päässä. Sadan jenin kaupat (kaikki tuotteet maksavat 100 jeniä plus verot eli 108 jeniä) olivatkin aivan pelastus, sillä puolen vuoden asumista varten oli mukavaa voida ostaa esimerkiksi astiat halvalla, kun tiesi ettei niitä kuitenkaan ole järkeä kantaa Suomeen mukanaan. Toinen todella kätevä asia oli asuntolan roskakatos, gomistation, jonne sai viedä käyttökelpoisia, itselle tarpeettomia tavaroita muiden hyödynnettäväksi. Itse ”shoppasin” sieltä vaikka ja mitä henkareista astioihin, roskakoriin, paistinpannuun ja löysinpä hiustenkuivaajankin sieltä.

Itse vaihtoyliopistonikin sijaitsi hyvällä paikalla, mikä olikin yksi tärkeä kriteeri Japanin vaihtokohdetta pohtiessani. Kävelyineen asuntolalta yliopistolle kesti vajaa 40 minuuttia. Ochanomizun yliopisto sijaitsee Myogadanin aseman lähellä, joka on vain 2 metroasemaa Ikebukurosta. Koulun kautta pystyi saamaan matkalle Oyamasta Ikebukuron kautta Myogadaniin myös erityisen lipun juna/metrokorttiin, jolloin 5000 jenillä pystyi kulkemaan kuukauden ajan Oyamasta Ikebukuroon ja Ikebukurosta Myogadaniin välejä niin usein kuin halusi. Muutenkin juna/metrokortti oli erittäin kätevä, sillä sinne pystyi Suomen tavoin lataamaan rahaa, ja sitten se vain piipattiin juna-asemalla porteissa sisään tullessa ja sieltä poistuessa. Kortti kävi myös busseissa, ja pystyipä sillä maksamaan myös konbineissa, joillain juoma-automaateilla ja koulun ruokalassakin. Yliopistolla oli oma ruokala ja konbini, joista sai perushyvää japanilaista ruokaa edullisesti (300–500 jeniä), ja söinkin siellä aina lounaan koulupäivisin.

Asuntolan vuokranmaksamista varten tuli avata pankkitili koulun ilmoittamassa pankissa. Paperit olivat kaikki japaniksi, mutta onneksi yliopistolla sattui olemaan toinen suomalainen vaihto-opiskelija, joka oli tullut jo puoli vuotta minua ennen, joten hän auttoi papereiden täyttämässä. Asuntolaan muuton jälkeen tuli myös rekisteröidä itsensä kaupungintalolle, ja yllätykseni jokaisen tuli ottaa myös Japanin päästä vakuutus, joka maksoi 1340 jeniä kuussa. Myöhemmin kuulin, että vakuutus olisi saattanut olla vältettävissä, mutta jos olisin sairastunut Japanissa ilman paikallista vakuutusta, minun olisi täytynyt maksaa huomattavasti enemmän maksuja kuin vakuutuksen kanssa (vaikkakin Suomen vakuutukseni olisi palattuani korvannut kustannukset).

Asuntolan huoneeseen oli mahdollista ottaa oma nettiliittymä, ja kaksi eri nettiyhtiötä olikin esittelemässä tarjouksiaan asuntolan aulassa pari ensimmäistä päivää. Otin nettiliittymän Sunnet-nimiseltä yritykseltä. Netti oli todella halpa, vain 1500 jeniä koko puolen vuoden ajalta ja mielestäni oikein toimiva, vaikka joskus iltaisin sen huomasi hidastuvan, jos käyttäjiä oli paljon yhtä aikaa. Halusin myös japanilaisen puhelinnumeron, joten otin liittymän Yamada Denki -liikkeessä U-mobile -operaattorilta. Kyseessä oli halpaliittymä, joka maksoi kuussa noin 15 euroa ja sen pystyi maksamaan suoraan myös ulkomaalaiselta luottokortilta. Kyseessä oli vähintään kuuden kuukauden sopimus, joten se oli minulle juuri sopiva. Puhelu ja viestit olivat käytön mukaan (en tosin käyttänyt lähes ollenkaan) ja nettiä oli käytössä 3gb kuussa. Vaikka Tokiossa wifin löytäminen onkin melko helppoa (vaikkakin verkot vaativat usein kirjautumisen), koin todella käteväksi netin omassa puhelimessa, sillä siten esimerkiksi kartat ja junareittienhakusivut olivat koko ajan käytössäni.

Kaikki yliopistolla käymäni kurssit olivat japanin kielellä (sain vasta myöhemmin kuulla, että muutamia englannin kielisiäkin kursseja oli tarjolla, mutta ne olivat alkaneet jo viikkoa ennen vaihto-opiskelijoiden kursseja, eikä niistä valitettavasti kerrottu meille) ja käsittelivät kielen ja kulttuurin eri osa-alueita. Minimi- ja oikeastaan suositusmäärä kursseille oli 8 per lukukausi. Halusin kuitenkin oppia mahdollisimman paljon, ja olin kuullut, etteivät kurssit työllistä liian paljoa, joten valitsin 10 kurssia. Kaikki kurssit olivat kerran viikossa, ja yksi tunti kesti 90 minuuttia sisältäen kurssista riippuen tekstien lukemista, keskustelua, kuuntelua ja niin edelleen. Kaikkien vaihto-opiskelijoiden tuli suorittaa vaihto-opiskelijoiden oma Home Room -kurssi ja lisäksi suoritettiin niin kulttuuria kuin kieltäkin käsitteleviä kursseja. Kävin muun muassa lukemis-, kirjoittamis-, kuuntelu-, kielioppi-, kanji-, keskustelu- sekä puhekielikurssin. Kurssien tasot heittelivät aika paljon, vaikka ne oli ilmoitettu samantasoisiksi, mutta onneksi opettajat pyrkivät suhteuttamaan kunkin kurssin tasoa opiskelijoiden taitotason mukaan. Yllätys oli, että muista maista tulleet vaihto-opiskelijat olivat lähes kaikki japanin kielen tutkinto-opiskelijoita, joten heidän japanin kielitaitonsa oli paljon korkeammalla kuin omani. Kaikki olivat kuitenkin ystävällisiä ja auttoivat mielellään, mutta osalla käymistäni kursseista ryhmät olivat hyvin pieniä, sillä muut valitsivat haastavampia kursseja. Sainpahan ainakin omalle tasolleni räätälöityä opetusta sitten! Japanissa lukukausien ajoitus eroaa paljon suomalaisesta systeemistä. Lukuvuosi alkaa keväällä huhtikuussa, ja ensimmäinen lukukausi päättyy elokuun alussa. Toinen lukukausi alkaa täten lokakuussa ja kestää helmikuun alkuun, jonka jälkeen on pitkä kevätlooma ennen uutta lukuvuotta. Tämä saattaakin hieman hankaloittaa vaihto-opintojen ajoittamista suomen lukukausiin nähden, mutta itselleni se ei tuottanut ongelmia.

Yliopiston opettajat olivat ystävällisiä, mutta valitettavasti heiltä tuntui usein puuttuvan japanin kielen opettajan pätevyys, sillä opetuksesta tuntui puuttuvan varsinainen suunnitelma. Oli kuitenkin myös hyviä opettajia, jotka olivat opiskelleet ulkomailla, ja välillä opetusmateriaaleissa oli jopa englanniksikin selityksiä esimerkiksi kielioppiasioista. Käymilläni kursseilla kaikki opetusmateriaali saatiin monisteina opettajilta, ja paperia kertyikin melkoinen määrä. Kurssit eivät työllistäneet mielestäni liikaa, joskin joillekin kursseille kirjoitettiin usein käsin esseitä ja valmisteltiin itsenäisesti ja sitten pidettiin luokalle erilaisia esitelmiä ja puheita. Vaihto-opiskelijoita varten oli myös yliopistolla eräänlainen tutorhuone, jossa sai käydä tarkastuttamassa kirjoittamiaan tekstejä ennen niiden varsinaista palautusta. Kaikkiin kursseihin liittyi myös jokin loppuprojekti, esimerkiksi haastattelu, koe tai esitelmä. Parhaansa yrittämällä ja tehtävät tekemällä kursseista oli mielestäni kuitenkin melko helppoa saada hyvä arvosana. Toki läksyjä tuli luonnollisesti

esimerkiksi kanjikurssilta ja kieliopista, mutta loppujen lopuksi oppiminen oli mielestäni eniten kiinni omasta aktiivisuudesta. Jos todella halusi oppia, vaati se paljon itsenäistä työtä, ja lopulta huomasin omalla kohdallani, että parasta opiskelua oli vain lähteä asuntolalta ulos seikkailemaan Tokioon ja puhumaan ihmisille.

Varsinaisten kurssien lisäksi koulun puolesta järjestettiin myös erityisiä yhden kerran kestäviä eri Japanin kulttuurin osa-alueita käsitteleviä kursseja, joista pidin kovasti. Kursseja järjestettiin esimerkiksi ikebanasta, furoshikistä, kimonoista, teeseremoniasta ja kalligrafiasta ja ne olivat joko ilmaisia, tai maksoivat pari sataa jeniä. Suosittelen näitä kursseja ehdottomasti! Lisäksi osallistuin koulun retkelle Yamanashin prefektuuriin Fuji-vuoren läheisyyteen. Matka kustansi vain 4000 jeniä, mutta sisälsi vaikka mitä yöpymisestä onsenkylpylähotellissa useisiin perinteisiin japanilaisiin ruokailuihin, Fuji-vuoren näkemiseen, tutustumiseen japanilaiseen makeistehtaaseen ja reippailuun luonnonpuistossa, jossa oli myös vesiputous.

Koulunkäynnin lisäksi pyrin hyödyntämään vaihtoaikani mahdollisimman hyvin ja kokeilemaan Japanissa erilaisia asioita. Matkasin muun muassa Kiotoon ja Naraan katsomaan Naran peurapuistoa ja lukuisia upeita temppeleitä ja pyhättöjä, Sapporoon ihailemaan lumifestivaalia ja Naganon katsomaan onsenissa kylpeviä apinoita. Lisäksi tein retken Hiroshimaan, jossa pääsin näkemään kauniin Miyajiman saaren, atomipommin muistoksi rakennetun rauhanpuiston sekä suloisten pienten pupujen valloittaman Ookunojiman saaren. Matkustin usein halpalentoyhtiöillä, mikä tosin aiheutti välillä hieman haasteita, sillä yksi lentoni peruttiin ja toinen siirrettiin niin aikaiseen aamuun, että jouduin viettämään yön Naritan lentokentällä. Japani on kuitenkin äärimmäisen turvallinen maa, joten yksinkään lentokentällä yön yli odottelu ei pelottanut. Ja toisaalta, nämä kokemukset jos jotkut opettivat selviytymään itsenäisesti ja vielä japanin kielellä! Muutenkin oli ihanaa, kun ei ollut kadulla tunnetta, että pitäisi vartioida laukkuaan, ja puoliltakin öin uskalsi hyvin kävellä yksin pitkin Akihabaran katuja.

Matkustamiseen suosittelen myös Seishun 18 -nimistä lippua, jolla itse matkasin Naganoon. Kyseinen lippu maksaa noin 11 000 jeniä ja on myynnissä kolmena aikana vuodessa. Lippu sisältää 5 päivälippua JR-junayhtiön paikallisjuniin, ja päivän aikana saa kulkea kyseisillä junilla niin paljon kuin haluaa. Parasta on, että käyttöpäivien eri tarvitse olla peräkkäisiä (kunhan vain käyttää kaikki liput sen käyttöajan sisällä, joka on yli kuukauden mittainen), ja lipun voi käyttää vaikka yhdessä kaverin kanssa. Siihen vain leimataan juna-asemalla, kuinka monta päivää on käytetty. Itsekin tein lopulta niin, että matkustin sillä kaverin kanssa yhtenä päivänä Tokiosta Matsumotossa pysähtyen Naganoon (2 leimaa), parin päivän päästä takaisin Tokioon (2 leimaa) ja viimeisen jäljellä olevan leiman myin toiselle ystävälleni. Paikallisjunat ovat toki hieman hitaita, mutta mahdollistavat pysähtelyn ja maisemien ja nähtävyyksien ihailun matkan varrella!

Koulussa kurssit lopuivat jo helmikuun alussa, mutta koska halusin oppia ja nähdä vielä enemmän, päätin jäädä Japaniin huhtikuun puoliväliin asti. Tämä mahdollisti minulle myös useat matkat Japanin eri puolille. Yksi syy jäädä oli myös, että halusin nähdä Japanin paljon puhutut kirsikankukat, ja ne todella olivat maineensa veroisia tai oikeastaan vielä paljon enemmänkin. Oli täydellistä saada kävellä pitkin kauniin puiston katuja tai jokien varsia kirsikkapuiden alla kukkien terälehtien lentäessä ja istahtaa penkille juomaan sakura-lattea ja syömään herkullisia susheja. Olin myös yllättynyt, kuinka kirsikkakukkia nähdäkseen ei

tarvinnut mennä edes kuuluisille kirsikankukkapaikoille, vaan jo asuntolalta 10 minuutin kävelymatkan päästä löytyi pitkä kanava, jota reunustivat todella upeat ja iltaisin kauniisti valaistut kirsikkapuut.

Kokeilin myös Japanissa jos jonkinlaisia ruokia, ja etenkin matkustellessani halusin maistaa aina paikallisia erikoisuuksia. Suosikeikseni muodostuivat pataruoka nabe, okonomiyaki, nikumanit, oyakodon ja tietysti ihanat halvat ja herkulliset sushit. Asuntolan lähellä oli todella halpa ja tarjonnaltaan monipuolinen liukuhihnasushila, jossa sai mahansa täyteen herkullista sushia jo viidellä eurolla. Japanilaiset ruoat ovat hyvin hiilihydraattipainotteisia ja usein enemmän tai vähemmän makeita, sillä mausteena käytetään usein pientä määrää sokeria soijan, saken, mirinin ja kalaliemi dashin lisäksi. Pidän kovasti japanilaisesta ruoasta, ja aion sitä itsekin opetella kokkaamaan, mutta kyllä suomalaista ruokaa: lihapullia, makaronilaatikkoa, karjalanpiirakoita ja savustettua lohta tuli ikävä. Japanilaiset syövät hyvin valkoista leipää, mutta onneksi sain vanhemmiltani ruisleipätankkauksen pakastimeen heidän vieraillessa luonani.

Minua kiinnostavat japanilainen muoti, populaarikulttuuri ja idolit, joten vietin paljon aikaa myös Harajukussa ja Shibuyassa shoppaillen ja Akihabarassa idoli-livejä ihmetellen. Kävin myös erilaisissa teemakahviloissa syömässä söpöjä annoksia ja ottamassa hauskoja kuvia pelisenttereiden purikura-kuvakopeissa. Kaiken kaikkiaan minulle tuli tunne, että Japanissa voi tehdä ihan mitä vaan, kun vain yrittää, menee ja kokeilee. Pysin olemaan avoin uusille kokemuksille ja kokeilla uusia asioita, vaikka ne saattoivatkin aluksi tuntua oudoilta ja vierailta. Ja oikeastaan aina kun vain lähti, tuli olo: "Olipa hyvä että lähdin!" Kouluni japanilaiset opiskelijat olivat melko ujoja puhumaan vaihto-opiskelijoille, mutta onnistuin onneksi tutustumaan ihmisiin ja saamaan ystäviä koulun ulkopuoleltakin, ja lopulta yliopistoltakin minulle jäi kaksi ihanaa japanilaista ystävää, joita toivon todella näkeväni pian uudestaan! Japanilaiset ovat hyvin ystävällisiä ja anteliaita, ja ei ollut kerta eikä toinen, kun minulle tarjottiin ruoat, mikä suomalaisesta tuntuu vähintäänkin kummalliselta. Englantia he eivät juurikaan puhu, mutta oikeastaan olin siitä vain iloinen, sillä se pakotti minut puhumaan japania päivittäin. Parasta oli, kun sai kuulla kaverilta, jota ei ollut vähään aikaan nähnyt, kuinka oli kehittynyt japanissa. Itse kun sitä oli usein vaikea huomata, ja välillä tuli huoli, ettei ole tehnyt riittävästi töitä kielitaidon eteen. Vaaleahiuksisena japanilaisiin söpöihin vaatteisiin pukeutuvana tyttönä pomppasin aika lailla japanin peruskatukuvasta, mikä johti moniin hauskoihin tilanteisiin ja keskusteluihin niin lentokentillä, vaatekauppojen myyjien kanssa kuin erilaisissa tapahtumissakin.

Palasin Suomeen huhtikuun puolivälissä, ja vaikka kaipasinkin jo koti-Suomea, ensimmäiset pari päivää oli hieman karua totutella "tavalliseen" elämään, kun Tokiossa oli koko ajan saanut nähdä ja kokea uutta. Toisaalta tämä vain lisää intoani oppia lisää, jotta voisin joskus saada tehdä töitä yrityksessä, jolla on kontakteja myös Japaniin ja siten käydä Japanissa tulevien lomamatkojen lisäksi myös työn puolesta (olen ehdottomasti palaamassa Japaniin, toivottavasti pian!). Kielitaidon ja etenkin puhevarmuuden kasvamisen lisäksi uskon vaihto-opintojeni avartaneen maailmankuvaani ja kasvattaneen minua itsenäiseksi ja yllättävistäkin tilanteista selviytyväksi, mistä uskon ja toivon olevan apua niin tulevassa työelämässä kuin arjessakin. Palautin vasta Tampereen yliopistolle todistukset käymistäni kursseista, joten en vielä tiedä, miten ne kääntyvät opintopisteiksi, mutta uskoisin saavani 2 opintopistettä per kurssi, eli yhteensä 20 pistettä.

En vaihtaisi kokemuksiani pois mistään hinnasta, ja voin todella lämpimästi suositella Japaniin ja Tokioon vaihtoon lähtemistä. Kouluni opetuksen taso ei ollut ihan sitä, mitä olin kuvitellut, mutta toisaalta kohtuullinen työmäärä mahdollisti kielen opiskelun arjen seikkailuissa ja kulttuuriin syvällisen tutustumisen esimerkiksi matkailun avulla. Japani todella on mahdollisuuksien maa, ja toivon pääseväni pian uudestaan kävelemään Akihabaran katuja söpöjen erilaisia kahviloita mainostavien meidojen ympäröimänä, keräämään uusia upeita kokemuksia ja kehittämään kielitaitoani ja kulttuurintuntemustani edelleen!

Jos suunnittelet Japaniin tai erityisesti Ochadaihin vaihtoon lähtemistä ja haluat kysyä jotakin tai ihan vaan jutella, ota ihmeessä yhteyttä, vastaan tosi mielelläni!

Ochanomizu University, Tokyo,

01.10.2015 – 01.09.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.10.2015 – 01.09.2016

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Ochanomizu University

Hain vaihtoon syksyllä 2014 ja päätös vaihtoonpääsystä tuli aika nopeasti. Sen jälkeen täytyi lähettää Ochanomizuun vielä erikseen hakukirje, suosituskirje ja tehdä lähtötasokoe tietokoneella, mikä antoi tuloksesti arvon, jonka perusteella pystyi valitsemaan itselle sopivia kursseja. Kurssilista ja ohjeet asuntolalle, osoitteen rekisteröintiin ja vakuutuksen ottamiseen Japanissa ym. tulivat kaikki postilla tämän jälkeen. Suurin osa ohjeista oli kirjoitettu myös englanniksi.

Viisumia hankkiessa on hyvä muistaa, että se täytyy hakea henkilökohtaisesti Helsingistä. Siihen on varattava aikaa. Otin Suomesta matkavakuutuksen, joka kattaisi kulut evakuoitintilanteessa. Myös Japanissa oli otettava terveysvakuutus, joka maksoi noin 10e/kk. Samalla kuitenkin esimerkiksi lääkärissä käynti tuli halvemmaksi.

Saavuvin asuntolalle 1.10., joka oli merkitty toivottavaksi saapumispäiväksi infopapereihin. Suurin osa muista vaihto-opiskelijoista oli kuitenkin tullut jo edellisenä päivänä, joten he olivat kaikki menneet yhdessä kunnantalolle rekisteröimään osoitteen ja ottamaan vakuutukset. Jouduin tekemään tämän kaiken yksin ja japaniksi. Japanilaisten englanninkielen taito on huono, jopa paikoissa joissa käy paljon ulkomaalaisia. Näitä asioita on kuitenkin parannettu tuleville vaihtareille mm. paremmalla tutor-toiminnalla.

Asuntola on 3 asemaa Ikebukurosta, yhdestä Tokion isoimmista keskustoista, ja yliopisto vielä 2 asemaa Ikebukurosta. Koulusta saa todistuksen junan/metron kuukausilippua varten, mutta se tulee maksamaan silti reilu 100e/3kk. Sen sijaan asuntola on todella halpa, vain noin 150e/kk sähkö ja vesi mukaan lukien. Käytin ilmastointilaitetta päivittäin kesät ja talvet, eikä vuokra noussut koskaan tuon suuremmaksi. Huone on riittävän suuri, siellä on oma vessa. Hanasta ei kuitenkaan tule kuin kylmää vettä. Asuntolalla on myös iso kylpyosasto, jossa on

omat huoneet aina omalle kylpyammeelle, joten saa olla omassa rauhassa, ja jokaisessa kerroksessa kaksi suihkua. Myös pyykkihuone jossa on 3 pesukonetta ja 2 kuivausrumpua löytyy joka kerroksesta.

Opiskelu Ochanomizussa ei ole aivan Suomen yliopiston tasoa, usein kurssin vaatimukset madalletaan vastaamaan opiskelijoiden tasoja ja suuri osa opiskelijoista sai A:n kursseilta. Tunnit ovat 1,5h per kerta, vähintään 8 kurssia ja 4pv viikossa. Japania opetetaan japaniksi ja japanin perusteiden kurseja on todella vähän. Sopivia kurseja on siis vaikea löytää, jos ei osaa yhtään tai vain todella vähän japania. Suosittelen vähintään keskitason, tai noin N4-tason osaamista. Vaikka tunneilla pärjäisikin, monet käytännön asiat selitetään vain japaniksi. Mm. asuntolan henkilökunta ei osaa englantia ollenkaan. Opettajat suosittelivat vasta N1 tasoille normaaleja oppitunteja, eli japaniksi opetettavia tunteja, joita japanilaisetkin opiskelivat. Ochanomizu tarjoaa kuitenkin myös muita vieraita kieliä ja joitain englannin kielisiä tunteja, joita vaihtarit voivat hyvin ottaa, esimerkiksi taloustiedettä englanniksi, amerikkalaisen opettajan opettamana. Suoritustavoissa essee oli harvinainen, yleensä kurssin loppukoe oli esitelmä tai ”suurempi” kotitehtävä. Ainoastaan kanji- ja kirjoituskursseilla meillä oli kirjallinen koe. Kotitehtäviä oli yleisesti ottaen aika paljon verrattuna Suomen yliopisto-opiskeluun. Joka kurssilta tuli yleensä läksyä, mutta se luultavasti korvasi suurten loppukokeiden puutteen. Opiskelu muistutti ehkä enemmän Suomen lukio-opetusta. Kursseilla oli kurssista riippuen 3-15 henkilöä. Alimman tason kurssini olivat keskitason japania, ja niillä kurseilla oli vähiten ihmisiä. Suurin osa vaihtareiden kielitasosta olikin aika korkea. Ilmeisesti japanin perusteiden kurssien puute johtuu osittain opiskelijoiden puutteesta.

Sekä yliopisto, että asuntola ovat molemmat keskeisillä paikoilla Tokiossa. Junat kulkevat 3-6min välein ja niillä pääsee lähes minne vain. Tokiossa riittää niin paljon nähtävää, ettei tylsiä viikonloppuja varmasti tule. Japanilaisten kavereiden saaminen Ochanomizun yliopistossa saattaa olla vaikeaa, koska suurin osa tunneista on vaihtareiden kanssa, jos kielitaitosi ei ole natiivitasoa. Tapahtumien ym. informointi on myös hieman puutteellista, mutta itse etsimällä varmasti niitäkin löytyy. Suomi kiinnostaa monia japanilaisia, joten siitä saa aina hyvän keskusteluaiheen. Jotta vaihtokokemus ei ole liian raskas, kannattaa kielitaito olla Ochanomizussa olla mielestäni vähintään N4. Tietysti yrittämällä pääsee aina pitkälle. Suosittelen Ochanomizua erityisesti sen keskeisen sijainnin ja ystävällisten ihmisten vuoksi!

Fukuoka University, Fukuoka,

03.09.2015 – 31.01.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Fukuoka

Vaihtoaika: 03.09.2015 – 31.01.2016

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Fukuoka University

Vaihtoon hakeminen ja valmistautuminen

Valitsin Fukuokan yliopiston vaihtokohteekseni sekä ystäväni suosituksesta (hän oli juuri ollut siellä vuoden vaihdossa) että vaihto-opiskelijoille tarjotun japanin kielen ja kulttuurin kokonaisuuden takia - muissa vaihtokohteissa kun kurssit olisi pitänyt valita itse, ja Fukuokassa siihen ei tarvinnut itse käyttää aikaa vaan kaikki oli valmiiksi järjestettyä. Valintaani en kertaakaan ole katunut.

Hakuprosessiin sain hyvin apua sekä oman yliopistomme että Fukuokan yliopiston henkilökunnalta, jos kysyttävää löytyi. Varsinkin Fukuokan vaihto-opiskelun koordinaattori oli erittäin avulias, kun kyselin häneltä apua viisumihakemuksen täyttämiseen. Itse viisumin hakeminen ei sinänsä ollut hankalaa, kunhan olin saanut tarvittavat paperit Fukuokasta. Otin suurlähetystöön toki etukäteen sähköpostitse yhteyttä varmistaakseni voisinko tulla paikalle suunnittelemanani ajankohtana ja kysyäkseni mitä minun piti mukana tuoda, mutta kaikki sujui todella jouhevasti. Minua oli aiemmin vähän peloteltu siitä, että viisumin hakeminen saattaisi kestää useamman päivän, mutta kun pääsin paikan päälle ja annoin virkailijalle hakemuksen ja siihen kuuluvat liitteet, jäin paikan päälle odottamaan ja sain viisumini alle tunnin kuluttua. Nopeaa ja helppoa toimintaa, siis.

Viisumin hakemisen lisäksi otin matkavakuutuksen vaihtoni ajaksi - mikä sekin onnistui nopeasti vakuutustoimistossa poikkeamalla - ja vaihdoin kännykkäni liittymän mahdollisimman yksinkertaiseksi. Älypuhelin on toki hyvä olla Japanissa mukana, sillä wi-fi löytyy monesta paikasta, myös yliopistolta ja yliopiston asuntolasta. Älypuhelimien olisi hyvä olla myös tarpeeksi uusi malli Line-applikaatiolle (oma iPhoneni oli liian vanha sen lataamiseksi), sillä japanilaiset käyttävät sitä enemmän kuin vaikkapa WhatsAppia, ja sitä käytettiin yleisesti asuntolassa esimerkiksi kerroksen asukkaiden väliseen kommunikaatioon.

Lentoliput kannattaa ostaa heti kun vain saa tietää vaihtonsa varmistuneen, jotta saa ne mahdollisimman halvalla. Itse lensin Finnairilla ja Japan Airlinesilla yhden välilaskun kautta, tosin nykyään Helsingistä on suora lento Fukuokaan, mikä helpottaa asioita. Omat lentoni sujuivat hyvin, mutta Japanissa minun piti tehdä vielä check-in Nagoyasta Fukuokaan, koska Suomessa sen pystyi tekemään vain Nagoyaan asti. Japan Airlinesin matkalaukku- ja painorajat ovat myös tiukemmat kuin Finnairilla, ja koska minulla oli matkalaukun lisäksi sekä lentolaukku (joka painoi 13 kg), reppu ja olkalaukku (eli yksi ylimääräinen laukku), lentolaukkuni siirrettiin ruumaan toisen lennon ajaksi.

Suosittelen ottamaan kaksi isoa matkalaukkuja mukaan myös yhden lukukauden vaihtoa varten jos vain mahdollista, sillä vaihdon aikana kertyy paljon tavaraa kotiin vietäväksi, vaikka shoppailemista ei sen suuremmin harrastaisikaan. Itse tein sen virheen, että en ottanut kuin yhden ison matkalaukun mukaan vaikka olisin saanut ottaa kaksi, ja se kostautui paluumatkalla. Sen lisäksi, että jouduin taas laittamaan lentolaukun ruumaan, matkalaukkuni painoraja ylittyi parilla kilolla ja jouduin maksamaan siitä melkein 10 000 jeniä ylimääräistä. Vaikka lentolaukkuni paino jäi paljon alle painorajan, se ei vaikuttanut asiaan millään tavalla. Matkalaukusta saa toki ottaa tavaraa tiskillä pois ja pois otetun tavaran saa jopa viedä mukanaan koneeseen (samalla lennolla matkustanut vaihtarikaverini otti laukustaan pois pari paitaa ja sai niille henkilökunnalta vielä pienen pussinkin), mutta oma matkalaukkuni oli pakattu niin täyteen, etten uskaltanut avata sitä. Siinä vaiheessa en vielä tiennyt, että maksettava summa olisi niinkin suuri, muuten olisin kuitenkin yrittänyt ottaa jotain laukusta pois. Tässä tapauksessa henkilökunta ei puhunut englantia ja oma japanin taitoni ei vieläkään ollut riittävän hyvä kaiken ymmärtämiseen, mikä varmasti vaikutti tilanteeseen myös.

Lennolla Helsingistä Nagoyaan lentoemännät jakoivat matkustajille myös maihinnousukortit täytettäväksi. Niihin pitää mm. kirjoittaa tarkka määrä siitä, kuinka paljon jenejä on mukana sekä osoitetiedot Japanissa. Jenejä on toki hyvä olla mukana enemmänkin, mutta silloin on hyvä tietää niiden määrä, ellei halua koneessa niitä laskeskella.

Saapuminen Fukuokaan ja asuminen

Saavuttuani Fukuokan lentokentälle ja noudettuani matkalaukkuni siirryin ulos taksien luo. Suomessa oli ollut lähtiessäni melko viileää eli olin harrastanut kerrospukeutumista matkaa varten, mutta Japanissa oli 25+ astetta eli lämmintä ja aurinkoista. Siihen kannattaa varautua. Fukuokan yliopiston hyväksymiskirjeen mukana oli paperi (jossa oli asuntolan osoite ja kartta sinne, japaniksi tietysti), jonka annoin taksikuskille päästäkseni asuntolaan. Kartasta huolimatta kuski kuitenkin eksyi hieman matkalla, mutta se oli onneksi lyhytaikaista ja pääsin kuin pääsinkin onnellisesti perille. Taksimatka maksoi muistaakseni alle 3000 jeniä.

Saatuani matkalaukut taksista niitä ilmestyi heti kantamaan pari japanilaista opiskelijaa, jotka kuljettivat ne huoneeseeni neljänteen kerrokseen, kunhan olin ensin pysähtynyt aulassa saamaan avaimen ja muut tarvittavat asiat vastaanotosta. Samoilta opiskelijoilta sain myös nopean kierroksen huoneessani ja kerroksessani (josta löytyi sekä yleinen keittiö ja pesutupa, joiden pesukoneet ja kuivausrummut toimivat sadan jenin kolikoilla) ennen kuin minut jätettiin huoneeni rauhaan. En ollut nukkunut lainkaan lentokoneessa, joten vaikka aloitinkin tavaroideni purkamisen yksin jäätyäni, jossain vaiheessa heräsin sängystä siihen, että huoneen puhelin soi ja minulle ilmoitettiin, että muut vaihto-opiskelijat ja muutama vapaaehtoinen japanilaisopiskelija olivat lähdössä kauppaan. Lähdin mukaan ja meidät vietiin ensin lähellä sijaitsevaan sadan jenin kauppaan Daisoon ja sitten ruokakauppaan.

Huoneessa oli siis sänky ja patja, kaappitilaa, työpöytä ja puhelin, jääkaappipakastin ja ilmastointi sekä parveke, kylpyhuone ja WC. Myös Internet toimi kaapelilla, ja asuntolan wi-fi toimi lähinnä aulassa ja portaikossa. Kaikki muut tarvitsemamme tavarat (peitto ja tyynty, lakanat, ruokailu- ja siivousvälineet yms) meidän piti hankkia itse, ja suurimman osan niistä ostin Daisosta. Ilmastointi toimi sekä huoneen jäähdyttämiseen että lämmittämiseen, mutta siitä piti maksaa erikseen ja se oli melko kallista. Sen takia käytinkin huoneen jäähdyttämiseen lähinnä parvekkeen ovien verkotettua puolta, ja talvea varten minulla oli pitkät villasukat ja toinen fleecipeitto. Japanista en tosin onnistunut löytämään kuin istuessa polvien päälle tarkoitettuja pikkupeittoja. Suosittelen siis sellaisen isomman tuomista mukanaan, parvekkeen ovet kun ovat yksinkertaista lasia eikä eristyksestä ole tietoaakaan, eli huoneessa on talvella kylmä.

Fukuokassa ei ollut varsinaista tuutoritoimintaa, mutta mainitsemani vapaaehtoiset japanilaiset opiskelijat auttoivat meitä myös yliopistoon tutustumisessa, pankkitilin avaamisessa (vuokra maksettiin japanilaiselta pankkitililtä, jonne meidän piti itse laittaa rahat) ja japanilaisen vakuutuksen hankkimisessa. Pankkitilin sulkemisen ja muun vastaavan sen sijaan hoidimme yhdessä muiden vaihto-opiskelijoiden kanssa, ilman vapaaehtoisten apua.

Asuntolassa (International House) asui siis vaihto-opiskelijoiden lisäksi myös japanilaisia opiskelijoita, ja asuntolan säännöt olivat tiukat. Esimerkiksi ovet suljettiin aina klo 23.00 (tosin omalla avaimella pääsi sivuovesta sisään vielä senkin jälkeen), yhdenkin yön poissaolosta piti ilmoittaa asuntolan vastaanottoon kirjallisesti etukäteen, ja muualla asuvien ystävien tuli

vieraillessaan ilmoittautua vastaanottoon eivätkä he saaneet poistua aulasta. Luettuani säännöt mietin hetken verran sitä, haluaisinko sittenkin hakea asuntoa jostain muualta, mutta olen iloinen siitä, että päätin kuitenkin jäädä asuntolaan. Esimerkiksi bileitä pidettiin (yleensä kellarikerroksen keittiössä) ovien mentyä kiinni ja muualla asuvat tuttavat kutsuttiin niihin mukaan säännöistä huolimatta. Asuntola-asuminen oli myös kokemuksena todella mielenkiintoinen, ja oli hienoa asua yhdessä muiden opiskelijoiden kanssa.

Opiskelu ja vapaa-aika

Tampereen yliopisto ei järjestänyt erillisiä kielikursseja ennen vaihtoon lähtöä, ja oma japanin opiskelun taustani oli vain vuotta aikaisemmin kielikeskuksessa opiskelemani japanin kurssit I ja II. Vaihtoon hakiessani vaatimus oli japanin perustiedot, ja Fukuokan yliopisto sai tiedon käymistäni kursseista hakemukseni mukana. Suurin osa muista länsimaisista vaihto-opiskelijoista oli joko japanin kielen pää- tai sivuaineilijoita, eli heidän japanin kielen taitonsa oli paljon parempi kuin omani, mutta mukana oli eräs saksalainen vaihto-opiskelija, joka ei ollut opiskellut japania aiemmin lainkaan. Kaikki vaihto-oppilaat jaettiin lähtötasokokeen mukaan kahteen ryhmään, mutta meistä vain kaksi ranskalaista vaihto-opiskelijaa pääsi edistyneempään ryhmään aasialaisten vaihto-opiskelijoiden seuraan.

Meidän ryhmämme lukujärjestykseen kuuluivat japaniksi pidetyt kurssit kieliopista, lukemisesta, puhumisesta, kuuntelemisesta, kanjeista ja kirjoittamisesta sekä englanniksi pidetyt tee- ja kirjallisuuskurssit. Koska japanin kielen kurssit pidettiin japaniksi, minulla oli alussa paljon vaikeuksia opettajien puheen ja tehtävänantojen ymmärtämisessä, mutta onneksi muut vaihto-opiskelijat auttoivat mielellään. Sen takia suosittelinkin suomalaisille vaihto-opiskelijoille enemmän kuin kahden japanin kurssin opiskelua ja lisäksi jo opitun kertaamista ennen vaihtoon lähtöä, sillä opetuksen ymmärtäminen tekee vaihdosta miellyttävämmän kokemuksen. En siis sano, etteikö oma vaihtoni olisi ollut aivan ihana kokemus, mutta olisin stressannut kaikesta paljon vähemmän, jos en jatkuvasti olisi joutunut kysymään muilta neuvoja ja miettimään, mahdoinko taaskaan osata tehdä kotitehtävät oikein.

Syyslukukaudella japanin kurssit olivat lähinnä vanhan kertaamista. Muille siis, itse en ollut aiemmin opiskellut kuin murto-osan tunneilla käymistämme asioista. Toki loppusyksystä myös muut ryhmäläiseni tunnustivat, että asiat alkoivat olla heillekin uusia, mutta se ei juuri minua lohduttanut. Opettajat jakoivat materiaalin jokaisella kurssilla monisteina, eli meidän ei tarvinnut ostaa kirjoja ennen kuin vasta kevätlukukaudelle. Monisteita siis kertyi iso pino, mutta onneksi niiden organisoimiseen löytyi helposti kansioita Daisosta. Myös läksyjä tuli lähes joka tunnilta, varsinkin kielioppitunneilla, ja niiden tekemiseen kului itseltäni usein parikin tuntia päivässä. Tietysti siihen vaikutti myös se, että jouduin suomentamaan tehtävänantoja ja tekstejä paljon enemmän kuin moni muu.

Japaninkielisillä kursseilla oli välikoe puolivälissä lukukautta ja lukukauden lopussa tietenkin loppukoe. Muutamalla kurssilla oli lisäksi myös suullinen esitelmä (tai puhekurssin kohdalla useampi pieni puhe) ja kirjoituskurssilla tietenkin kirjallisia töitä. Teekurssilla olimme yliopiston teehuoneessa, jossa kävimme läpi teeseremoniaa ja kaikkea siihen kuuluvaa australialaisen teeseremoniaan perehtyneen opettajamme johdolla. Kyseiset tunnit pidettiin onneksi englanniksi ja ne olivat mielestäni kaikista mielenkiintoisimmat tunnit.

Kirjallisuuskurssilla sen sijaan luimme japanilaista kirjallisuutta englanniksi käännettynä ja keskustelimme siitä ryhmässä. Näiden kurssien lisäksi oli mahdollista osallistua muutamille

englanninkielisille kursseille japanilaisten opiskelijoiden mukana, mutta itse päätin keskittyä japanin opiskeluun enkä valinnut kyseisiä kursseja lainkaan. Ne olisivat varmasti olleet mielenkiintoisia myös, eli kannattaa niitäkin harkita.

Yliopistolla toimii English Plaza, joka kokoontuu joka päivä tietyssä rakennuksessa ja jossa on aina paikalla yksi tai kaksi englannin opettajaa. Japanilaiset opiskelijat tulevat sinne puhumaan englantia toistensa ja vaihto-opiskelijoiden kanssa, ja siellä vietin itsekin paljon aikaa ja tutustuin ihaniin ihmisiin. Samassa rakennuksessa kokoontuu myös noin kerran viikossa ainakin French Plaza ja German Plaza, joissa monet ranskan- ja saksankieliset vaihto-opiskelijat kävivät puhumassa omaa kieltään natiivipuhujina.

Yliopistolla on myös muuta ohjelmaa lukuvuoden aikana sekä mahdollisuus myös vaihto-opiskelijoille osallistua erilaisiin vapaa-ajan kerhoihin. Itse en osallistunut mihinkään kerhoon, koska tiesin, etten ymmärtänyt japania tarpeeksi, mutta esimerkiksi kaksi englantilaista vaihto-opiskelijaa liittyi tanssikerhoon ja pääsi sen mukana esiintymään mm. yliopistolla pidettäviin Nanakuma-festivaaleihin. Vaihto-opiskelijoille oli myös omaa järjestettyä ohjelmaa, pääsimme mm. retkelle Oitaan huvipuistoon ja Fukuokassa katsomaan sumopainia.

Itse siis olin Fukuokassa vaihdossa vain syyslukukauden, kun kuvittelin sen olevan riittävä aika olla Japanissa. Olisin kuitenkin halunnut jatkaa vaihtoani vielä toisenkin lukukauden, mutta vaikka Tampereen yliopistolla ei ollut mitään asiaa vastaan, Fukuokan yliopisto sanoi ei. Perusteet sille olivat vähän epämääräiset, sillä kunnollista syytä en aluksi ollut saada. Lopulta sain kuulla syyksi sen, että asuntolassa ei enää olisi tilaa. Näin ei kuitenkaan ollut, vaan muilta vaihto-opiskelijoilta kuulin, että huoneeni oli ollut tyhjillään koko kevätlukukauden. Luulenkin, että oikea syy oli se, etten ollut heti alussa valinnut koko vuotta vaihtoajakseni eivätkä asiasta päättäneet ihmiset pitäneet siitä. Kuulemani mukaan vaihtovuoden lyhentäminen on kuitenkin helppoa, eli jos ei ole aivan varma siitä, haluaako olla vaihdossa vain yhden lukukauden vai kaksi, kannattaa varmuuden vuoksi valita koko vuosi.

Kerrottavaa Fukuokasta ja Japanista olisi vielä paljon, mutta kaikkea ei valitettavasti millään saa ilmaista yhdessä tekstissä. Minuun saa siis olla yhteydessä, jos on jotain kysyttävää, puhun aina mielelläni Fukuokasta. :)

Fukuoka University, Fukuoka, 01.09.2015 – 31.08.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Fukuoka

Vaihtoaika: 01.09.2015 – 31.08.2016

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Fukuoka University

Prior arrangements in Finland and the application process:

I didn't have much trouble with the application process and getting the information needed. However, I could not find any information about the studies offered at the host university until I was accepted, so it was difficult to know my choice. Even after I was accepted, the information about the courses was a little bit limited. The website of the university is one of the places where I looked for information, but it turned out to be a very simple website, with almost no useful content for me.

Regarding travel insurance, I didn't take any. That is partly because, as an exchange student in Japan, you are forced to take the state's public health insurance during your stay (as far as I remember, nobody asked me to prove that I had actually taken it, but they told me that I had to take it). The procedure is done once in Japan, and I believe that the insurance costs around 10€ per month and covers 70% of the expenses in the case that the person needs to visit a doctor or use a hospital. Also, the student will be advised to open a Japanese bank account. The staff of the international office of the university can help with all these procedures.

I did not participate in any preliminary language course at UTA, but I had studied Japanese language for 3 years in the past, at the University of Barcelona. That knowledge was absolutely useful, and I do not recommend getting involved into the programme without any previous studies on Japanese language (the university itself actually requires you to prove that you have at least some basics). Japanese is a tough language to learn for Europeans and the programme is quite intensive, so if the student is not able to read hiragana, katakana, basic kanjis and understand basic grammar when she arrives (about N5 according to JLPT exams), it might be very difficult for her to catch up with the pace.

Arriving in the host country:

The host university offered us a one day tutoring, which consisted in meeting some Japanese students willing to guide us around the campus. Anyways, being supported is not much of an issue there, since the Internacional Office staff is always willing to help with things (in English), and at the dorm the student will live together with other students, both exchange and Japanese students.

Housing:

That is an important point with Fukuoka University. The university will offer you to sleep at the a forementioned dorm, and that is clearly the easiest option, but not necessarily the best. Afraid of too strict rules, I chose not to go there and find housing in the city by myself (out of about 15 European exchange students this year, I was the only one that did this). It is difficult to evaluate if that is a good choice, it depends a lot on what can you find. It will most probably cost you some more money than if you stayed at the dorm, but you will also have more freedom, because the rules there happened to be indeed quite strict.

In my case, I stayed the first 6 months at a small sharehouse with other Japanese people. I recommend the experience if you want to improve your language skills fast and make Japanese friends, and you can find several different sharehouses in Fukuoka. However, I ended up leaving because it was expensive (almost 400€ a month all costs included) and it also had some unpleasant rules (not as strict as in the dorm, though). Then I moved to a shared flat for the last 6 months.

For finding housing I arranged some visits before going to Japan, but did not choose one until seeing the places once there. It is possible to find places in Internet. The higher is the student's Japanese level, the higher is the number of choices too, because many of those are offered just in Japanese, and Japanese people are generally bad at speaking English.

The students at the dorm paid less than 300€ per month, but complained often about the rules and other problems there (for instance, you are supposed to be back at the dorm before 11 p.m., even though it is not too difficult to avoid that every now and then). A recurrent problem there was the wi-fi, which apparently works poorly and only in the lobby. The staff was intrusive with the private space of the students and willing to use their power to punish “undesired behavior” like partying. I know all this from what my classmates spoke about.

The student must choose before going to Japan if to stay the whole period at the dorm or not at all, and the university is not willing to let you stay there just from the second semester, for example. When I asked for that in winter, they told me that the dorm was full, even though that was not true according to my classmates living there.

Studying:

The programme consists of an intensive Japanese course divided into subjects like grammar, kanji, speaking, etc., which consists of 12 weekly hours plus daily homework, sometimes quite a lot of it. Besides, there are every semester a couple of “Japanese culture” courses that you are supposed to take, and also some other courses that you can choose to take in addition or substitution. Some of the content of the Japanese culture courses was interesting, but some other was not at all, and sometimes it meant quite a lot of work, considering that one is already doing the Japanese intensive programme. In the spring semester I asked to do only one of these two courses because I was also doing stuff for University of Tampere and they accepted, though reluctantly.

The quality of the courses was okay; they were not perfect but good enough in my opinion. Just some of the content in the Japanese culture courses was of a very low quality. Regarding the level, there were two different levels and students are distributed among them according to the results of a short test done at the beginning of the period. Approximately, the students in the lower level shift from N5 to N3 level in one year, whereas the higher level ones go from N4 to N2. The starting point for the lower level class in the second semester is the same one than the higher level class' in the first semester. The way to complete the courses is very tight (doing the homework and passing the exams). If I have to describe studying there as school-like or independent, I absolutely choose the first option.

Regarding the study material, for the lower level class it was provided: for free in the first semester (photocopies only), paying in the second (two books plus free photocopies, the price was around 30€ in total, I believe). IT services at the university were fine; there are wi-fi spots, a great library and several PC rooms in the campus. The Japanese culture courses were taught in English, but the Japanese language teachers do everything in Japanese and cannot actually speak much English.

Good to know:

Eating outside in Japan is cheap (specially in university and in Fukuoka) and one of the best parts of the experience. Eating at the university costs about 3€ and the quality is good enough. Other great options include Fukuoka's typical “tonkotsu raamen”, a delicious noodle

soup that can be as cheap as 2,5€. For the more special occasions, you can get full at a kaitenzushi (spinning conveyor belt sushi place) for about 10€, and the quality is generally good (unlike the one of European sushi of the same price). Supermarket food, in the other hand, is generally expensive, unless you are going to eat just very simple and basic Japanese food (noodles, vegetables, miso soup, tōfu, nattō, etc.). Specially fruit is very expensive; a peach can cost about 2€, for instance. I believe buying varied food at the supermarket costs about the same money than eating at the cheapest places outside. Housing is expensive, and so is transport too, specially Fukuoka's subway. So cost of life ends up being quite high, though maybe not for North European standards. I used to spend between 600 and 700 euros a month, including everything.

Regarding social life and leisure, it is a bit difficult to get into Japanese society and make real friends, specially until you get a good Japanese level (which happens towards the end, usually). However, it is not impossible, specially if one makes the effort. Of course, it is also very easy to end up hanging out with the other Western students out of habit. Something that for me was difficult to cope with was the lack of street life and, specially, of alternative culture and critical spirit. I guess that is part of the cultural shock. Leisure options include karaoke, izakaya, game centers, nature (it is specially close from the university), beach, shopping, some special cultural events, and others. Also it is possible to get involved with student-run university clubs of many different themes (sports, hiking, dance, etc.). Those are probably the best option if one is willing to do sport. However, doing serious competition in Japan as an exchange student is practically impossible. When it comes to traveling, keep in mind that it is very expensive to use transport and sleep. Hitch-hiking becomes a great option; drivers are very kind, specially with westerners, and the country is generally very safe. An economic option for sleeping alone are the manga café where you can stay overnight, for about 15€, but they are not comfortable at all (in some you can lie down on a mattress, but usually there is light, sometimes music, etc.).

When it comes to weather, it is quite rainy all year long, but specially during “tsuyu”, during May and June, when there are downpours all the time. In August and September there might come some typhoon too. Summer is very hot and extremely humid, so it can be really tough. In winter time, temperature oscillates usually between 3 and 12 °C, but beware! Japanese buildings do not isolate you at all from the outside, and in winter home can be even colder than outdoors when not using any heating. Also, humidity does not help. Besides, heating systems usually consist of the same AC used in summer, which can make hot wind as well as cold. However, they spend a lot of energy, heat just one room and the heat is lost really quickly when it is turned off. All in all, winters in south Japan can be very tough even for Europeans. Autumn and spring temperatures are pleasant.

It is also good to know that money usage can be very annoying for exchange students in Japan. Even if you open a Japanese bank account, if your money income comes to a European account, it will cost you money to move it to the Japanese one (quite a lot of money in a one year period). In fact, I believe it will cost you about the same than if you simply withdraw it straight from your European account at the ATM. However, the only ATM that accept foreign cards are those of the 7Eleven Bank, easy to find in the convenience stores of the same name. But the minimum amount to withdraw is about 90€, so beware of the limits set in your account for withdrawing money abroad. Paying with foreign card is okay in some places and not okay in some others, specially when it is a debit card it becomes difficult. A way to help yourself is finding a part-time job and getting some income in Japan in yens, and it is easy to find if your

Japanese level is good enough. However, together with the university, that will make you very busy. If you decide to do it, do not forget to obtain the needed state permit, since your visa does not allow you to work and you could be deported. Also, take into account that University of Fukuoka does neither expect nor like that the exchange student gets involved into an ordinary part-time job (that excludes very small language conversation jobs that one can get from the university itself).

Back at home:

I am being accredited for my studies abroad, and the process does not seem to be problematic.

The exchange was absolutely meaningful for me and for my future, since I have been able to reach a level of Japanese that would have been impossible to reach otherwise. Besides, the experience totally pays off.

Daito Bunka University, Tokyo, 01.09.2015 – 31.07.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2015 – 31.07.2016

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Daito Bunka University

Hakuprosessi sujui melko vaivattomasti ilman suurempia ongelmia. Jos joitakin epäselvyyksiä oli, vaihtokoordinaatti osasi niihin vastata hyvin ja koin, että informaatiota oli tarpeeksi. Kurssitarjonnasta en ollut oikein selvillä, mutta tiesin joka tapauksessa opiskelevani japanin kieltä, joten en ottanut kurseista kovin paljon selvää etukäteen. Kotivakuutukseeni kuuluu matkavakuutus, joten maksoin vain siihen kuuluvan erillislisän kymmenelle kuukaudelle. Tämä kaikki oli myös melko vaivatonta ja onnistui soittamalla vakuutusyhtiöön. Sain kaikki dokumentit vaihtoon ja Japaniin muuttoon liittyen ajoissa ja informaatio kulki nopeasti. Olin opiskellut yhden kurssin japania Tampereen yliopistossa ennen vaihtoon lähtöäni. Kurssista oli hyötyä ehkä Japanin opinnoissani, mutta käytännön asioita en vielä sillä kielitaidolla pystynyt hoitamaan.

Saapuessani Japaniin oli yliopisto järjestänyt bussikuljetuksen lentokentältä asuntoloihin. Tutoritoiminta oli hyvin organisoitua, heti ensimmäisinä päivinä hoitaessamme käytännön asioita meillä oli japanilaiset tutorit apunamme. Siitä oli suuri apu, sillä en olisi muuten ymmärtänyt mitään. Yliopisto järjesti myös erilaisia infotilaisuuksia liittyen liittymän hankkimiseen, kurssihin ja elämään Japanissa. Tästä ei juurikaan ollut minulle hyötyä, sillä kaikki kerrottiin japaniksi. Muut vaihto-oppilaat sekä tutorit kuitenkin auttoivat tässä. Alusta asti opiskelin japanin kieltä ja kehityinkin siinä melko nopeasti ja pystyin hoitamaan asioita myös itsekseni.

Yliopisto oli järjestänyt jokaiselle vaihto-oppilaalle paikan yliopiston vaihto-oppilaille tarkoitetuissa asuntoloissa, joten asunnon hankkimiseen en joutunut näkemään minkäänlaista vaivaa. Vuokra oli kohtuullinen ja siihen sisältyi sähkö sekä vesi, joten näitä sai

käyttää melko huoletta. Asuntola oli siisti ja huoneeni sopivan kokoinen yhdelle henkilölle. Asuntolassa oli yhteinen keittiö sekä kylpyhuoneet noin kahdeksalle henkilölle. Asuntolan elämä oli mielestäni melko mukavaa eikä ollut suurempia ongelmia. Asunto sijaitsi noin reilun puolen tunnin matkan päästä yliopistolta.

Kuten mainittua, opiskelin Daito Bunka Universityssä japanin kieltä. Opetuksen taso oli mielestäni hyvä. Aloin ymmärtää Japania nopeasti. Opettajien kanssa oli helppo kommunikoida, vaikka heidän englannin kielen tasonsa ei välttämättä ollut kovin hyvä. Työn määrä oli juuri sopivaa ja aikaa kotona opiskeluun oli mukavasti. Lisäksi riitti myös vapaa-aikaa reilusti. Opetus tapahtui kohdallani pienryhmissä, joissa eri tasoille sijoitetut oppilaat opiskelivat japania. Ryhmissä oli noin 2-6 ihmistä joten opetus oli melko intensiivistä, mikä paransi oppimista huomattavasti. Meidän täytyi itse ostaa kirjamme kurssille, mutta mielestäni kirjojen hinta oli kohtuullinen. Lisäksi yliopistolla oli mahdollisuus lainata oppikirjoja. Usein opettajat saattoivat myös kopioida tarvittavia tekstejä oppilaille joilta kirja puuttui. Opiskelussa ei juurikaan käytetty internetiä ja opiskelu oli melko koulumaista. Kävimme oppitunneilla ja saimme kotitehtäviä. Oppitunneilla käytettiin pääasiassa japania, joskus opettajat käyttivät myös hieman englantia selventääkseen asioita. Tämä teki ymmärtämisen helpoksi.

Opiskelun lisäksi minulle jäi melko hyvin vapaa-aikaa, jolloin pystyin viettämään aikaa muiden vaihto-oppilaiden kanssa, käydä Tokiossa ja tehdä erilaisia asioita. Myös matkusteluun oli runsaasti aikaa, erityisesti kevät lomalla joka kesti yli kaksi kuukautta. Tuona aikana tulin myös kuukaudeksi Suomeen lomailemaan. Matkustelu Japanissa oli helppoa ja turvallista. Japani on melko kallis maa, mutta esimerkiksi matkustelussakin voi päästä melko halvalla käyttämällä esimerkiksi yöbussuja. Muuten elinkustannukset ovat melko lailla Suomen tasoa, mutta luulen että esimerkiksi ruoan kohdalla kustannukset tulivat halvemmiksi ja rahat riittivät hyvin. Apua oli myös yliopiston kautta saamastani stipendistä, jota sain kevätlukukauden ajan. Japanin byrokratia on melko hidasta ja suomalaiselle vaivalloista, sillä lähes kaikki hoidetaan käsin ja varmennetaan useaan otteeseen.

Koin vaihtovuoden merkitykselliseksi ja uskon ja toivon sen auttavan minua tulevaisuudessa sekä työelämässä. Opin hyvin japanin kieltä ja toivon oppivani sitä vielä lisää, jolloin itse kielitaidosta voi olla vastaisuudessa jotain hyötyä. Myös kokemus itsessään oli itsevarmuutta lisäävä ja tulin tietoisemmaksi omista kyvyistäni. Lisäksi uskon, että osaan toimia ja kommunikoida paremmin tilanteissa joissa olen tekemississä eri kulttuureista kotoisin olevien ihmisten kanssa. Sain myös itsevarmuutta englannin sekä japanin kielen puhumiseen ja muuhun käyttöön. Uskon tämän jälkeen hakevani vielä esimerkiksi harjoitteluun ulkomaille ja haluan lisää kansainvälistä kokemusta.

International Christian University, Tokyo, 01.09.2015 – 31.05.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2015 – 31.05.2016

Vaihto-ohjelma: Tiedekunnan/yksikön vaihtosop.

Yliopisto: International Christian University

Ennen vaihtoon lähtemistä paperityö oli aivan järkyttävä. Kaikennäköistä piti täyttää ja lähettää, ja monet jutut vielä monta kertaa. Ei siis kannata heittää pois niitä tietoja, jotka on jo kerran joutunut lähettämään, vaan pitää ne ylhäällä: Samoja asioita voidaan kysyä monta kertaa.

Erityisen paljon minua ihmetytti se, että yliopisto halusi nähdä kuvan keuhkoistani. Lääkärissä piti siis käydä, ja keuhkokuvan hintakin lähenteli yksityisellä sataa euroa.

Yliopiston kurssitarjonnasta oli hyvin tietoa, sillä netistä löytyy lista kaikista kursseista. Kurssien sisällöstä olisi voinut olla enemmänkin tietoa. Loppujen lopuksi en tainnut ottaa yhtään niitä kursseja, joita olin Suomen päässä suunnitellut ottavani. Sinänsä siis kurssien valitseminen etukäteen oli ihan turhaa, mutta toisaalta oli hyvä päästä tutustumaan kurssitarjontaan.

Minulla oli Pohjolan matkavakuutus, ja sieltä ilmoitettiin, että minun täytyy ottaa laajennettu matkavakuutus, jos aion oleilla maassa yli 3 kuukautta. Sille tuli hintaa muistaakseni yli 300 euroa. Toisaalta, matkan aikana minulta hajosi elektroniikkaa ja jouduin käymään lääkärissä useita kertoja, joten sain vakuutuksesta lopulta enemmän rahaa takaisin kuin mitä olin maksanut.

Japanissa täytyy olla myös oma vakuutus, eli se ei riitä, että on laajennettu matkavakuutus Suomesta. Kaikilla maassa asuvilla on oltava terveystakuutus, joka määräytyy asuinkunnan mukaan. Vakuutus kelpaa kuitenkin muuallakin kuin omassa asuinkunnassa. Japanilainen vakuutus ei korvaa kuin osan kuluista, muistaakseni 2/3.

Tämä oli toinen kerta, kun olin Japanissa vaihdossa, ja viides kerta, kun vierailin maassa. Osasin siis puhua kieltä jo etukäteen. Aika vaikeaa olisi voinut olla, jos en olisi osannut.

Yliopiston asuntolaan minua ei hyväksytty, joten jouduin hankkimaan oman asunnon. Asuntovälittäjä ei puhunut sanaakaan englantia. Minua se ei tosiaan haitannut, vaikka esimerkiksi vuokrasopimus oli aika monimutkaista kieltä. Kuitenkin mietin, että jos en osaisi japania, olisin aika pulassa. Lisäksi asuntoa vuokratessa joutuu alkuun maksamaan monesta asiasta, eikä rahoja saa enää välttämättä koskaan takaisin. Sen vuoksi suosittelen oman asunnon sijaan esimerkiksi sharehousea, jos sellaisen saa jostain sopuhintaan. Pyörä kannattaa myös hankkia heti alussa.

Minun asuntoni oli aivan koulun vieressä ja maksoin vuokraa 50 000 jeniä kuussa, tämä on noin 430 euroa. Halvin lähistöllä ollut asunto, jonka löysin, olisi ollut 36 000 jeniä kuussa (310 euroa). Sain asunnon asuntovälitysfirma Ablen kautta. Heistä oli paljon hyötyä siinä mielessä, että he tekivät puolestani kaikki sopimukset, kuten sähkö-, kaasu- ja vesi. Lisäksi he auttoivat minua vuokraamaan huonekaluja.

Kannattaa kuitenkin melkeinpä mieluummin ostaa huonekalut kierrätyskeskuksesta kuin vuokrata ne. Ne voi myydä samaan paikkaan lähtiessä takaisin. Asunnoissa ei välttämättä ole edes jääkaappia, pakastinta tai liettä, vaan ne pitää kaikki hankkia erikseen. Riippuu tosin asunnosta.

Japanin kurssit olivat ehdottomasti työläimpiä kursseja yliopistossa. Kukaan International Christian Universityssa opiskellut ja intensiivisiä japanin kursseja käynyt ei varmasti suosittelle niitä. Minä en ottanut yhtäkään intensiivistä kurssia, mutta tavallisetkin kurssit vaativat

järkyttävän paljon työtä. Kaverini, jotka ottivat yhden intensiivikurssin, totesivat, että ei enää ikinä.

ICU:lla opetuksen taso oli hyvä. Pidin kovasti käymistäni kursseista. Englannin opetus oli erilaista kuin Suomessa, eikä hyödyttänyt minua paljoakaan. Toisaalta Japanissa englannin kielen taso ei ole opiskelijoilla yleisestikään kovin hyvä. ICU:ssa oli paljon kursseja englanniksi, mikä helpotti opiskelua.

Japaninkielen kurssien lisäksi kävin myös pari muuta kurssia japanin kielellä. Nämä kurssit olivat psykologian kurssi sekä antropologian ja sukupuolentutkimuksen kurssi. Psykologian kurssilla sain lukemistot englanniksi, antropologian ja sukupuolentutkimuksen kurssilla taas ne oli saatavilla vain japaniksi, mutta sain kirjoittaa esseeni englanniksi. Antropologian ja sukupuolentutkimuksen kurssilla lopputentissä oli kysymykset sekä japaniksi että englanniksi, mikä helpotti niiden ymmärtämistä paljon. Pääsin kummastakin kurssista läpi B:n arvosanalla, mikä mielestäni oli aika hyvin. B vastaa siis Suomessa arvosanaa 4.

Jos siis oma japaninkielentaito arveluttaa, mutta haluaisi käydä japaniksi kursseja, kannattaa jutella opettajien kanssa. Lukemistoihin ja tehtäviin on mahdollista saada englanninkielinen vaihtoehto, kunhan vaan ymmärtää luennoilla asiat japaniksi.

Lukuun ottamatta kieliopintoja, kaikki käymäni luennot olivat massaluentoja. Kursseilla oli ehkä hieman vähemmän työtä kuin Suomessa, mutta toisaalta vieraila kielillä opiskelu toi omat vaikeutensa.

Onnistuin saamaan JASSO-apurahan opintojani varten, joten tulin varsin hyvin toimeen koko vuoden. Kaikkia mahdollisia apurahoja kannattaa hakea. Esimerkiksi suomalaiselta seurakunnaltakin voi hakea apurahaa, jos kuuluu kirkkoon ja on lähdössä kristilliseen yliopistoon opiskelemaan. Minä en kuulu kirkkoon, mutta eräs tuttavani sai isohkoa apurahaa kirkolta ollessaan ICU:ssa vaihdossa. Kannattaa siis selvittää tämä.

Vaihtovuoden aikana kannattaa olla avoin ja varsinkin ensimmäisinä päivinä avata suunsa ja jutella kaikille, ennen kun porukat ehtivät klikkiytyä. Ahkerana tupakoitsijana minä tutustuin moniin ihmisiin koulun tupakkapaikalla. Lisäksi liityin Dj-klubiin, ja tutustuin sen kautta jonkin verran ihmisiin. Koulun klubitarjontaan kannattaa tutustua huolella. Harrastukset ovat nimittäin koulun yhteydessä, eikä lysti yleensä maksa mitään! Dj-klubilla oli muistaakseni 2000 jenin maksu jokaista puolivuotista kohti.

Sain vaihtovuoden aikana todella hyviä ystäviä, joiden kanssa olen edelleen yhteyksissä viikoittain. Eräs ystävä yliopistostani soittaa minulle kerran viikossa ja juttelemme aina noin tunnin puhelimesta. Nykyäänhän voi puhua netin kautta ilmaiseksi älypuhelinsovellusten avulla. Japanissa käytetään LINEa, joka on kuin WhatsApp.

Kännykkäliittymä voi tulla melko kalliiksi. Sillä pärjää jo aika hyvin, jos puhelimesta on netti. Minä en käyttänyt puhelimestani kuin nettiä, koska puheluni olivat niin kalliita. Netti maksoi 5300 jeniä kuussa.

Ulkomaanopintojen hyväksilukeminen onnistui ilmeisesti helposti, mutta koska aion lopettaa opintoni nyt, ei asialla ole niin suurta merkitystä minulle. Valmistuin kandidiksi viime vuonna ja en aio jatkaa tällä alalla maisteriksi asti.

Vaihtovuosi on kokemus, jota en jättäisi väliin. Kielitaitoni kehittyi roimasti. Olen muun muassa toiminut festivaaleilla japanilaisen artistin tulkkina tämän jälkeen. En tiedä, olisiko minusta ollut tulkiksi aiemmilla taidoillani. Lisäksi on hienoa, että pystyn lukemaan uutisia

japaniksi.

Verkostouduin entistä paremmin maailmalle. En vielä osaa tarkalleen sanoa, mitä hyötyä tästä on minulle tulevaisuudessa, mutta intuitioni sanoo, että jotain hyötyä tästä on. Työskentelen tällä hetkellä toimittajana Suomessa, mutta eräs ICU:ssa ollut ystäväni aloitti juuri työt Nikkei-sanomalehdessä Tokiossa. Kenties siitä, että saman alan ystäviä on töissä Japanissa, voi olla hyötyä ihan toimittajanakin.

Toivon, että voin tulevaisuudessa tehdä ainakin sivutulona tulkin töitä. Kenties joskus pääsisin myös ulkomaankirjeenvaihtajaksi.

Jos jotain pitäisi kritisoida, kritisaisin liiallista paperityötä, joka tuntui usein myös turhalta. Varsinkin Japanissa monien asioiden hoitaminen oli hyvin hankalaa. Esimerkiksi kurseille rekisteröityminen oli monimutkainen prosessi, vaikka sen olisi voinut hoitaa muutamalla klikkauksella kotikoneelta aivan kuten Suomessakin.

Toisaalta taas sain yleensä aina apua, kun sitä tarvitsin. Siitä täytyy olla kiitollinen, samoin kuin tästä mahdollisuudesta ylipäättään. ICU on hieno paikka. Kampus on kaunis, jos Bakayaman ja Ahoyaman nurmialueet ja luumupuut ovat vielä tallella. Niiden päälle kaavailtiin jotain uutta rakennusta.

Suosittelen lämpimästi ja kiitän omalta osaltani.

International Christian University, Tokyo, 01.09.2015 – 30.06.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2015 – 30.06.2016

Vaihto-ohjelma: Tiedekunnan/yksikön vaihtosop.

Yliopisto: International Christian University

ICU:n päästä oltiin heti alusta asti melko aktiivisesti yhteydessä meihin Tampereen yliopiston KV-vastaavan kautta. En esimerkiksi ollut aluksi hakemassa JASSO-stipendiä, koska en uskonut vastaavani hakuvaatimuksia, mutta kun ICU:lta lähetettiin useampaan kertaan muistutusviestiä, etten ole vielä hakenut stipendiä, päätin viime hetkellä laittaa hakupaperit menemään. Etenkin vanhempien vuositulojen todistaminen viime hetkellä oli hieman vaikeaa ja viedessäni hakupaperit Suomen päässä KV-vastaavalle, olisi niiden kuulunut itse asiassa olla jo Japanissa. Sain kuitenkin lopulta stipendin (80 000 yeniä eli noin 700 euroa kuukaudessa) ja siitä oli suuri apu vaihtovuoden aikana.

Otin vaihtoa varten erillisen matkavakuutuksen Lähi-Tapiolan kautta. Tämäkin jäi aika viime tinkaankin, mutta asia oli kuitenkin nopeasti hoidettu. Tällä kertaa ei sattunut mitään, mutta aikaisemman vaihtoni aikana minulta piti leikata umpilisäke ja minun oli vietettävä tämän vuoksi viikko sairaalassa, joten oikeanlainen vakuutus oli hyvä olla hoidossa. Vaihtopilaiden on oltava osa myös kansallista vakuutusohjelmaa Japanissa, mutta kyseinen vakuutus ei kata kaikkia kuluja.

Opiskelijaviisumin hankin hyvissä ajoin, mutta kuulin tapauksista, joissa vaihto-oppilas ei ollut ollut tietoinen oikeista viisumikäytännöistä ja uskoivat voivansa hankkia viisumin vasta Japanista käsin. Itse taas olisin halunnut jäädä vaihdon jälkeen tekemään kesätöitä Japaniin, mutta sain tietää, että opiskelijaviisumin vaihtaminen työviisumiin olisi ollut hyvin vaikeaa ilman oman alan töitä. Opiskelijaviisumisen päätyttyä ulkomaalaisella on noin kuukauden siirtymäaika, jonka jälkeen on poistuttava maasta. Jos olisin tehnyt töitä jo ennen opiskelukauteni loppua opintojen lomassa, olisi viisumin vaihto onnistunut mahdollisesti helpommin, vaikka kyseessä olisi ollut muu osa-aikatyö. Kielitaitoiselle osa-aikatöitä tuntui olevan tarjolla melko hyvin esimerkiksi perheravintoloissa tai konbineissa (palkkatasona esim 800-1000 yeniä tunnilta).

En osallistunut erillisille kielikursseille ennen vaihtoa, mutta olen opiskellut japania pääaineenani Hengingin yliopistossa ja lisäksi olen suorittanut vuonna 2015 Japanese-Language Proficiency Testin (JLPT) korkeimman N1-tason. Jotkut yliopistot vaativat N1:n suorittamista ennen kuin henkilö, jonka äidinkieli ei ole japani, saa osallistua japaninkielisille kursseille, mutta ICU:ssa kursseille sai osallistua oman harkintakyvyn mukaan, joskin suosituksena oli, että opiskelijalla on meneillään vähintään "J7" yliopiston omista kursseista. ICU:n Japanese Language Program (JLP)-kursseja oli tarjolla J1-J8, sekä J8:n jälkeen japaninkielinen seminaari. Kurssitaso määräytyi orientaatioviikolla järjestetyn tasokokeen perusteella. Kokeen kuului kielioppi- ja kanji-osiot, sekä haastattelu. Osallistuin japaninkieliseen seminaariin, sekä tavallisille japaninkielisille luennoille, ja englanninkielisille luennoille.

Omalla kielitaidollani pärjäsi japaninkielisillä kursseilla hyvin, ja ICU:ssa pystyi muutenkin kirjoittamaan englanniksi esimerkiksi loppuesseet, joten periaatteessa riitti, että kuullunymmärtäminen oli tarpeeksi hyvällä tasolla. ICU:lta löytyi kivasti oman pääaineeni (antropologia) luentoja verrattuna Tampereen yliopistoon. Jotkut tenteistä tuntuivat todella helpoilta abc-monivalintakysymyksineen, mutta vaikeusaste riippui paljon opettajasta ja ryhmän tasosta. Aikomukseni on hyväksilukea yksi käymäni kvalitatiivisen analyysin kurssi, joka minulta muuten on puuttunut opinnoistani ja muut käymäni kurssit menevät todennäköisesti "Muihin opintoihin". Yliopistolla oli myös sukupuolentutkimuksen kursseja, joita ei ole niin usein tarjolla Japanissa verrattuna Suomeen. ICU on kuulemani mukaan ainoa japanilainen yliopisto, jossa voi opiskella pääaineenaan "sukupuolen ja seksuaalisuuden tutkimusta". Yliopistolta löytyi myös aktiivinen Center for Gender and Sexuality (CGS)-ryhmä, joka järjesti esimerkiksi LGBT-henkisiä tapahtumia.

Asuntoni vuokrasin vapailta markkinoilta, mutta käytin hyväkseni ICU:n suosittamaa hakupohjaa, jonka kautta tiedot asuntotoiveistani lähetettiin useammille välittäjille, jotka sitten olivat sähköpostitse yhteydessä minuun päin. Löysin asuntoni Able-nimisen välittäjätoimiston kautta. Asioiminen sujui parhaiten japaniksi, sillä työntekijöiden englanninkielisiä viestejä oli välillä vaikea tulkita. Yksi vähemmän japania opiskellut suomalainen vaihto-oppilas vuokrasi Ablen kautta, mutta käyttäen apuna ICU:n tarjoamaa palvelua. Vuokraamani yksio sijaitsi 15 minuutin kävelymatkan päässä yliopistolta. Vuokra oli 50 000 yeniä, jonka päälle tulivat sähkö, vesi, kaasu ja internet. Asunnossani oli hella ja jääkaappi, mutta nämä eivät aina kuulu automaattisesti asuntoon, joten asia on hyvä tarkistaa erikseen. Asuntojen lämmöneristys ei ole yhtä hyvä kuin Suomessa, ja lämmittimenä on usein puhallin katonrajassa, joten talvella voi tulla kylmä. Vaihdon aikana satoi lunta vain yhtenä päivänä, mutta ilman kunnon lämmitystä +10-astettakin voi tuntua todella viileältä.

Aikaisempien vaihtojeni aikana olen asunut host-perheessä ja yliopiston kansainvälisessä dormitoriossa, ja tähän verrattuna yksin asuessa muiden ihmisten kanssa sosialisointiin täytyi selvästi käyttää enemmän energiaa.

Sosialisointia silmälläpitäen ICU:lta löytyi erilaisia harrastuskerhoja (kurabu). Kuulin vaihtopilaiden harrastaneen esimerkiksi jalkapalloa, rugbyä, aikidoa, tanssia ja näyttelemistä yliopiston kautta. En itse osallistunut kerhotoimintaan, mutta aloin harrastamaan kaupunkivaellusta vaihtoni aikana. Pisimmillään kävelin 50 kilometrin lenkkejä, joita Tokiossa pystyi tekemään helposti ilman, että poistui kaupunkialueelta mihinkään. Kävelin Mitakasta esimerkiksi Shinjukuun, Shibuyaan ja Ikebukuroon. En juuri matkustellut Tokion ulkopuolella, mutta joulukuun alussa kävin naapuriprefektuurissa katsomassa Ushikun jättibuddhaa (Ushiku Daibutsu, 120 m) ja kevätlomalla hankin kaverini kanssa puoliksi Seishun 18-sarjalipun, jolla kävimme Nagoyan kaupungissa Aichin prefektuurissa. Vierailimme tämän reissun aikana myös Inuyaman linnalla, mikä oli hieno kokemus. Lipun viimeisen päivän käytin kiertämällä Chiban prefektuurin paikallisjunilla.

Vaihto oli itselleni merkittävä kokemus. Kielitaitoni ja etenkin itseluottamukseni omasta kielitaidostani parani, kun sain muun muassa asioitua asunnonvälittäjätoimiston kanssa japaniksi ja osallistuttua japaninkielisille luennoille ongelmitta. Vaihto vahvisti ajatustani siitä, että haluan tulevaisuudessakin olla jossain tekemisissä Japanin kanssa, toivottavasti töiden kautta.

International Christian University, Tokyo, 01.09.2015 – 24.06.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2015 – 24.06.2016

Vaihto-ohjelma: Tiedekunnan/yksikön vaihtosop.

Yliopisto: International Christian University

Olin 10 kuukautta Tokiossa International Christian Universityssa kahdenvälisessä opiskelijavaihdossa. Lukuvuosi opetti ja antoi paljon ja kampuksen ulkopuolella asumisen haasteista huolimatta en vaihtaisi mitään pois.

Hakuprosessi ja maksut

Itsestään hakuprosessista jäi mieleen paperityön valtava määrä - lähetin muistaakseni kymmeniä sivuja erilaisia kaavakkeita. Mukana olivat opiskelijaviisumihakemukset, opintosuunnitelmat, apurahahakemukset jne., osa useampana kappaleena. Kannattaa siis ottaa nuo työn alle hyvissä ajoin, sillä yhdessä päivässä ei kaikkia ehdi ja postin kulullekin pitää varata aikaa. Olin ICU:n vaihtoon hakiessani Erasmus-vaihdossa Isossa-Britanniassa, mikä jonkin verran hankaloitti hakuprosessia: ICU halusi kaikki hakupaperit nimenomaan papereina, perinteisellä postilla lähetettyinä, ja kaikkien papereiden piti tulla lähettävän yliopiston kautta. Ison-Britannian ja Suomen välillä pikapostin lähetys osoittautui yllättävän hankalaksi, mutta kaikki järjestyi lopulta parhain päin ja pääsin vaihtoon. ICU:n puolelta oltiin hyvin avuliaita ja neuvottiin aina tarpeen tullen ja englanninkielellä pärjäsi hyvin

International officen kanssa kommunikoidessa. ICU:n kurssitiedot olivat hyvin tarjolla netissä, mutta päädyin vaihdon aikana muuttamaan alkuperäistä opintosuunnitelmaani, joka muistaakseni ohjeistettiin tekemään joustavaksi. Otin If:iltä koko 10 kuukaudeksi matkavakuutuksen, joka maksoi n. 400e ja piti maksaa kerralla etukäteen. Lisäksi kustannuksia tuli kämpän alkuun maksettavasta vuokravakuudesta, lentolipuista ja japanilaisesta sairausvakuutusmaksusta.

Tuutoritoiminta

En osallistunut ennen lähtöä erilliselle kielikurssille Tampereella, mutta olin opiskellut japania jo pari vuotta, joten perusteet olivat hallussa, mikä osoittautui kyllä hyödylliseksi ICU:n ulkopuolella asioidessa. En osallistunut tuutoritoimintaan, mutta tarjolla olisi ollut ainakin conversation partners-toimintaa kielistä kiinnostuneille ja ilmeisesti kampuksella asuville järjestettiin enemmänkin ohjeistusta asuntoloissa pidempään asuneiden toimesta. Heillä oli ollut mm. keskitetysti järjestetty koulutus miten toimia maanjäristyksen sattuessa. Oikeastaan ainoat asiat mistä voisin hieman antaa risuja ICU:hun liittyen ovat, ettei off-campus majoituksessa olleille järjestetty maanjäristyskoulutusta ja että vanhemmissa luokahuoneissa oli työergonomian kannalta aika huonot pöydät. (Jätin näistä palautetta lähtiessäni myös koululle, joten voi olla että tilanteeseen tulee korjaus ensi vuoteen mennessä.)

Asuminen

En päässyt kampukselle asuntolaan, mutta minulla sattui onneksi olemaan kaverin kaveri Tokiossa, joka auttoi etsimään yksityisiltä markkinoilta opiskelijabudjetille sopivan kämpän läheltä koulua. Ilman tuota apua olisin ollutkin aika hukassa ja en tiedä olisinko edes lähtenyt koko vaihtoon. Sain 50,000 yeniä/kk (alle 500e) hintaan Mitakasta 17 neliön yksiön, jossa ei ollut jääkaappia tai hellaa. Vuokravälitysfirmani oli jo pidempään tehnyt yhteistyötä ICU:n kanssa, mikä ilmeisesti laski vuokran paikallista keskihintaa alemmalle tasolle. Vuokraan ei sisältynyt vettä, sähköä tai kaasua, vaan paikallinen tuttuni teki kyseisten firmojen kanssa etukäteen sopimukset kyseisten firmojen kanssa, että sain esim. lämmintä vettä heti ekana iltana (esim. vesi lämpeni kaasulla). Kyseiset mukavuudet laskutettiin kuukausittain ja laskut maksoin lähikaupassa käteisellä.

Raha-asiat

Sain JASSO-säätiöltä 10 kuukauden apurahan, joka oli suuruudeltaan yhteensä 800,000 yeniä ja tuolla sain maksettua vuokran, sähkön, veden, kaadun ja osan ruokakuluistani. Korttimaksu ei ollut laskuja maksettaessa mahdollista, mutta vinkkinä mainittakoon, että muita ostoksia sai vinguttaa visalla ja mastercardilla ihan rauhassa ja yllättävän monessa paikassa. Kyseisillä luottokorteilla pystyi myös nostamaan käteistä ainakin postitoimiston ja muistaakseni 7/11-ketjun automaateista. Vuokran maksoin Mitsubishi UFJ-pankissa automaattilla itse, mutta tässä vaadittiin japaninkielen taitoa ja alkuun avustajaa. Vuokrafirman kanssa oli mahdollista tehdä myös suoraveloitussopimus, mutta totesin että sain vuokraa maksaessani tarkistaneeksi että JASSON apuraha oli tullut tilille (tämä piti käydä kirjaamassa ja allekirjoittamassa joka kuukausi international officessa). JASSO:a varten piti myös avata tili japanilaiseen pankkiin ja tässä ICU auttoi järjestämällä ekskursion pankin konttoriin heti vaihdon alkuun ja mukaan tulivat avustamaan ja tulkkaamaan ICU:n englannintaitoiset opiskelijat. Puuttuvat kodinkoneet sain tutulta lainaan ja kaasuhellan ostin, toinen opiskelukaverini osti kaiken edullisesti gaijinpot.com-sivustolle ilmoituksen jättäneeltä maastamuuttajalta.

Kierrätysmaksujen vuoksi jääkaappeja ja helloja voi saada hyvinkin edulliseen hintaan niistä eroon pyrkiviltä.

Opiskelu

Opiskelin ensimmäisen kolmesta jaksosta pelkkää japania intensiiviopetuksessa, jota oli neljänä päivänä viikossa. Oppitunti tai periodi kesti ICU:ssa aina 70 min. kerrallaan, joten pisin viiden periodin päivä tuntui aika pitkältä, eikä ainakaan minun tapauksessani tukenut mielestäni oppimista, eikä varsinkaan koulun ulkopuolista elämää. Ihmettelen edelleen ihmisiä, jotka ottivat intensiivijapanin lisäksi pari-kolme muutakin kurssia ja ylläpitivät sosiaalista elämääkin siinä sivussa. Toisessa periodissa vaihdoin normaalitahdilla etenevään japanin kurssiin ja otin myös muiden alojen kursseja, mikä auttoi pitkienkin päivien jaksamista. Opetuksen tukena oli opettajasta riippuen monisteita, Moodle-ympäristö tai PowerPoint-esityksiä tai jokin yhdistelmä näistä. Suoritusmuodot vaihtelivat niinikään esseistä tentteihin. Opintorekisteritietojaan pääsi seuraamaan netissä käyttäjätunnuksilla ja kurssi-ilmoittautuminen tehtiin ensin sähköisesti koulun mikroluokassa ja sitten viimeisteltiin tulostetulla ja academic advisorin allekirjoittamalla paperisella ilmoittautumislomakkeella.

Vapaa-aika, vaihtokohde, sää

Vapaa-ajallani kävin katselemassa Tokion turistikohteita ja rentouduin kotona. Lisäksi näin vaihtelevasti japanilaisia tutuntuttujani ja kävin n. kuukausittain ruuanlaittokurssilla heistä erään kotona. Luulenkin, että juuri ihmisten kotona arkisten askareiden parissa ajan viettäminen edisti kielitaitoani parhaiten ja käsittääkseni tämä on juuri yksi kampusasumisen eduista: aidon puhutun kielen oppiminen puhumalla ja kuuntelemalla aidoissa tilanteissa. Myös kaupoissa ja postissa asioiminen japaniksi lisäsi itsevarmuutta käyttäen oppimiansa sanoja ja rakenteita. Kun sukulaiseni tulivat Suomesta kevätlomalla käymään luonani ja vierailimme Shizuokassa teefarmilla toimin käytännössä japaninkielen tulkkina parin päivän ajan. Viimeistään tässä vaiheessa tajusin, että pärjään kyllä tarvittaessa.

Julkinen liikenne oli Tokiossa sujuvaa, runsasta ja aina ajallaan. Kadut olivat siistejä eikä puistoja oltu roskattu vaikkei roskapönttöjä tuntunutkaan olevan missään. Puistoja oli Tokion alueella yllättävän runsaasti ja esimerkiksi ICU:n kampus elokuun lopussa muistutti viidakkoa rehevine sekametsineen ja puissa sirittävine kaskaineen ja laulavine lintuineen. Sää oli alkusyksystä suomalaiselle melko tukala n. 30 asteen lämpötiloineen ja runsaine sateineen; kuivempi alkusyksy oli jo mukavampi ja myös ruskasta pääsi nauttimaan; talvella meinasi keveästi eristetyssä kämpässä tulla kylmä, mutta onneksi kuumaan aikaan ilmanvaihdoista huolehtiva ja kaukosäädettävä laatikko katonrajassa toimitti kylmällä myös lämmittimen virkaa. Ehdottomasti ilmaston puolesta paras aika oli maaliskuuhuhtikuu, jolloin myös kirsikat kukkivat tänä vuonna: sopivan lämmintä ja raikasta ilman suurempia sateita. Sadekauden alkua ehdin sen verran näkemään, ettei kuumankosteasta ilmastosta kotiin lähteminen tuottanut suuria vaikeuksia.

Paluu Tampereelle ja loppukaneetit Japanista

Suomeen palattuani meni reilu kuukausi, että opintorekisteriotteeni lähetettiin ICU:sta Tampereen yliopistolle. Kurssien sisällyttäminen onnistui ongelmitta ja kysyn tässä vielä yhden filosofian kurssin korvaavuuden opettajalta. Japanin vaihtoni teki minusta aikuisen tavalla, jota harva aiempi kokemus on kyennyt tekemään. Löysin itseni enemmän kuin yhdellä tavalla, niin kliseiseltä kuin se kuulostaakin. Ihmispaljouden keskellä opin arvostamaan omaa

tilaa ja yksinäisyyttä ja toisaalta paikallisten ihmisten ystävällisyyttä ja muiden huomioimista. Tulin myös oma-aloitteisemmaksi ja aloin tunnistaa itsestäni paremmin mitä oikeasti tahdon tai en tahdo. Opin myös miltä tuntuu olla ulkoisesti erilainen ja ihmisten katseiden ja toisinaan jopa epäilyksen kohteena: minusta tuntui mm. toisinaan, että ihmiset saattoivat pienemmissä naapurustoissa kävellessä ja joskus junissa vaihtaa tien tai vaunun puolta, etteivät joutuisi vierelleni. Japani on ulkomaalaiskysymysten suhteen mielenkiintoinen eikä täysin ongelmaton yhteiskunta, mutta ehdottomasti kokemuksen arvoinen - ihan vaikka pelkästään rikkaan kultuurihistorian ja uskomattoman hyvän ruuan takia - jopa markettien valmisruoka on hurjan hyvää. Käytännössä elin lähikaupan mielestäni huokeilla susheilla koko ensimmäisen kuukauden.

Kampuksella asuminen olisi ehkä helpottanut tiettyjä käytännön elämän kuvioita, mutta toisaalta tällä tavoin pääsin paremmin sisään paikalliseen elämänrytmiin ja itsenäistyin tehokkaammin ja ystäväystyyn paikallisten ihmisten kanssa - pääsin mm. kokemaan japanilaisen uudenvuoden vieton uskonnollisine seremonioineen ja ruoka- ja juomapitoineen. Olin pitkien koulupäivien jälkeen välillä rättiväsynyt, mutta kaikesta selvitettiin ja pitkällä kevätlomalla, joka kesti koko maaliskuun, sain otettua takaisin sen mitä en muulloin jaksanut. Haluan ehdottomasti uudestaan Japaniin muutaman vuoden sisällä, tällä kertaa koluamaan länsirannikon kaupunkeja turistina. Lopuksi japanilaiseen opiskelijaelämään halajaville vinkkinä antaisin, että jos et saa kampukselta asuntolopaikkaa, niin asuntolanporukoiden lisäksi yhdessä ulkona käyvät yliopiston erilaiset kerhot, joita löytyy kalligrafiasta kukkien asetteluun ja kamppailulajeista tanssiryhmiin - ja jos isot ryhmät, niin conversation partners-ohjelman kautta voi tutustua ihmisiin kahden kesken ja parantaa samalla kielitaitojaan.

International Christian University, Tokyo, 31.08.2015 – 30.06.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 31.08.2015 – 30.06.2016

Vaihto-ohjelma: Tiedekunnan/yksikön vaihtosop.

Yliopisto: International Christian University

I applied to ICU during my first year as a University student. If there's one thing to take away from my application process, then it has to be that it was stressful. But this is to be expected with any application for something that has been an important dream and a milestone of mine for many years. The application itself was not a problem honestly speaking. Pretty much everything could be done online (something Japan could learn from; more on that later), aside from a few original documents. I applied to multiple different Universities in Japan, ranging from all the way north to all the way south. I honestly feel lucky to have been a part of ICU, but my stories of ICU are a bit later on. For now I have to conscientiously follow what our instructions require us to write. So 少々お待ちください。 (Insert polite bow here)

There were fortunately no problems with the arrangements between UTA and ICU, but getting the required papers to ICU was a bit of a pain, seeing as how all of them had to be original copies. For instance, I couldn't just send someone at ICU scans of my student records. Instead I had to get official print-outs from the University offices, then deliver them to our co-ordinator, who in turn had to deliver them to ICU. Because of this somewhat unnecessary paper-pushing, the timeframe to do everything did get somewhat hectic and at times stressful. Fortunately our co-ordinator kept all of us future exchange students up-to-date on what we needed to do and by when. So it all worked out. As for the information about the University, we all received info packages that went over the basic information. There were no issues with information, so to speak. I don't remember reading much about ICU's course introductions though, so maybe a small synopsis of each course would be nice?

While Japan has a fair amount of English speakers, learning to speak/understand Japanese helps a lot. A tourist may very well run into English speakers while traveling in Japan, but living there is another thing. English will most likely not be enough to suffice in everyday, mundane things, so learning a bit of Japanese, even just the basics, would help immensely. ICU itself is bilingual, but more often than not, it is very easy to run into situations where even small knowledge of the Japanese language would help. Fortunately there are multiple options to learn Japanese, although none of them are in our home University, UTA, unfortunately.

Before leaving I bought travel insurance for the whole year from Finland, which was somewhat expensive. At least my things were secure. Other insurances, though, are unnecessary, because the student has to pay for health insurance in Japan. Fortunately health insurance is fairly cheap in Japan, and it covers basic healthcare needs. I'm not sure what loopholes people have to jump through with prescription medicine, but I do remember that bringing medicine from overseas is not allowed. There may be some exceptions to the rule, but this is something I cannot say for certain.

I also applied for dormitories located within the campus area of ICU, but other UTA students opted for their own apartments. I was fortunately accepted into a dormitory, but thought that it might be too difficult to get there on the same day I arrived, so I decided to stay at a capsule hotel for the first night. On move-in day, I realized I could have just as easily gone straight to the dormitory. We received good instructions to reach ICU and the dorms, so arriving there was very easy. We spent a day moving in, and on the next day we had orientation at ICU for all exchange students.

The orientation was very informative and we were given all the required tools to understand how ICU works. But one thing still bugs me about ICU: Its insistence on doing everything "manually". What I mean is that on course registration day, there's a whole bunch of hoops people have to jump through to 1. Sign up for courses, and 2. Get registered for the courses. The issue comes with having to first go to a specified computer classroom to wait in line for a computer to be freed, choose the courses, print out a "permission slip" for the person's appointed teacher to sign, go to the teacher's office to wait for a chance to meet them, take the (now hopefully signed) "permission slip" to a specific registration room, and then have the registration people "okay" the slip. It just seemed so unnecessarily convoluted, considering how everything works just as well with online registrations.

This type of "manual" way of doing things wasn't just about school registrations though. Japan is by far a cash country, meaning that using a debit card is almost unheard of. Also the dorm fees? Yeah, be prepared to take out almost 200k JPY (Japanese yen) from the ATM and handing

it all over to the post-office workers. Fortunately Finland has a really good system, where we don't have to pay for the tuition fees as well! I don't know if using cash for (almost) everything is good or bad, but boy do I love being able to use my debit card again. With that said though, I'm sure some people will start worrying about petty thievery and their wallets, but rest assured, Japan is safe. Very safe. Still, it's imperative to be careful with one's money regardless of the safety!

I digress, I decided to attend Intensive Japanese courses, which meant that I had pretty much no time for any other courses. Intensive Japanese was truly intense. I started from the very first Intensive course, Intensive A and also completed Intensive B. I had prior Japanese knowledge before Intensive A, so it wasn't that bad, but B had me regretting my decision. You see, knowing the Kanji is quite possibly the "best way" for teachers to know just "how advanced you are". Knowing Kanji is of course important, but the way Kanji is taught leaves a lot to desire. You see, Kanji are incredibly interesting. They have a deeper meaning behind the "letter" or symbol, and some Kanji require a lot of work to write correctly, consisting of multiple other, "smaller" Kanji. There's a point to why the Kanji is written the way it is, and what the meaning behind the used "smaller" Kanji is. Unfortunately we were taught these things very rarely. Which is understandable at the same time, because there is a certain amount of Kanji a student is supposed to know by a certain time. So what learning Kanji really amounted to was efficiency... Efficient writing and re-writing until it was in one's muscle-memory. It is a shame, and to me it would have been better to have a separate Kanji class to learn and delve deeper into the fascinating world of Kanji. I had hoped the slower pace of the normal Japanese courses would have given me more time to learn the Kanji, but I only slightly succeeded in this.

Other than the Kanji learning, I found the JLP (Japanese Language Program) to be very useful and I owe so much to this program. I became more and more confident with my Japanese and I can still speak it! But do keep in mind that the JLP is academia-oriented! I only learned what "the floor" is in Japanese at a fairly late point in time. Nonetheless, everyday communication (e.g. grocery shopping) is handled in this program. I could even hold very interesting conversations with local Japanese people after this program. The JLP also required the student to do an hour of independent studying for an hour spent in the classroom, so it is easy to see that the JLP takes a lot of time.

By now, you may have heard about "exam periods" in American Colleges and whatnot. Well, ICU also has an exam period, and in the case of JLP, there is no other way to complete the courses than to attend an exam. It is a gruelling process for sure, so just be ready for a stressful period before attending these courses! It's not complete misery though since ICU has an extensive library, good teachers, tutors and loads of chances to brush up on Japanese.

Living in Japan was a blast though! Although the dorms could be a bit noisy at times, it was very nice having people so easily available. Furthermore, ICU has its own gym and swimming pool, a big campus filled with nature and various fields for various sports, as well as close proximity to multiple (bike) travel destinations. The food is always great (albeit sometimes a bit unnecessarily expensive... 300 yen for one apple? Come on...), and ICU has numerous nice places to dine at surrounding the outer walls of the campus area. Most of the time the Tokyo weather is very nice (but with a lot of humidity!), while sometimes it rains. Unlike in Finland, the rain seemed a bit gentler, but it rains more there. It also snowed once during my stay. Living expenses all-in-all were manageable, although the dorm did seem to be less hassle, but

a bit more expensive than an apartment. Just keep in mind that Japan has a lot of bureaucracy and red tape to cross, so tread lightly. Traveling within Japan can also get fairly expensive, but if you scour enough deals and book well in advance, you should be fine.

After my period as an exchange student, I stayed in Japan on vacation for a few weeks. Upon return to Tampere, I was glad to hear that I had the credits from ICU transferred to Tampere and into the ECTS system without a hitch. Honestly, there's no need to worry about things working out in Japan and "official business" just as long as the paperwork's filled out correctly. Yeah, it's a pain and it could be easier, but at least things work, haha!

All in all, I would do it all again if I could. Staying at ICU really helped me understand more about my plans and desires for my future. I honestly want to go back again at some point, and even work in Japan. This exchange period was something I had hoped to experience for a very long time now. I am truly thankful for finally being able to fulfil one of my major goals in life.

Thank you UTA and ICU!

Akita International University, Akita, 24.08.2015 – 22.12.2015

Maa: Japani

Kaupunki: Akita

Vaihtoaika: 24.08.2015 – 22.12.2015

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Akita International University

Hain vaihto-opiskelijaksi AIU:hun hetken mielijohteesta. Halusin matkustaa Euroopan ulkopuolella ja kokea itselleni tuntemattoman kulttuurin, mutta opiskella englannin kielellä. AIU oli ilmiselvä valinta, koska kaikki kurssit opetetaan englanniksi.

Hakuprosessi AIU:hun toimi mutkattomasti. Tampereen yliopiston ehdotettua minua vaihtoon, oli edessä pieni paperisota Japaniin päin. Yliopistolle pitää muun muassa lähettää postitse suosittelijan kirjoittama kirje, varmennus taloudellisesta pärjäämisestä ja todiste englannin taidoista. Kaikki dokumentit löytyivät yliopiston sivuilta

<http://www.aiu.ac.jp/international/en/> , joilla on selkeä osio vaihto-opiskelijoille. Tärkeintä on noudattaa sivuilla ilmoitettuja päivämääriä ja lähettää niin sähköisesti kuin kirjeitse vaaditut dokumentit ajallaan. Yliopisto vaatii myös tietoa vaihto-opiskelijan terveydentilasta ja kysyy muun muassa hakijan veriryhmää. Jos veriryhmä ei ole tiedossa, sen saa helpoiten selville luovuttamalla verta. Esimerkiksi YTHS ei veriryhmiä selvitä.

AIU:hun toimitettujen dokumenttien avulla yliopisto hankkii opiskelijoille COE:n (Certificate of Eligibility), jonka avulla vaihto-opiskelija voi anoa opiskelijaviisumia Japanin Suomen suurlähetystöstä Helsingissä. Viisumin saa samana päivänä. Itselläni sen saamiseen meni puoli tuntia. Suomalaisille myönnettävillä viisumeilla Japaniin pääsee kerran, kyseessä on siis niin sanottu Single Entry Visa, eli jos haluat käydä lomalla esimerkiksi Etelä-Koreassa, joudut täyttämään lisää papereita, jotta sinut päästetään takaisin maahan.

Olin vaihdossa reilut neljä kuukautta, joten jouduin ostamaan matkavakuutukseeni yhden ylimääräisen kuukauden. Vakuutuksen kattoi siis alunperin vain enintään kolme kuukautta kestävätkä ulkomaanmatkat. Oman matkavakuutuksen ehdot kannattaa tarkistaa vakuutusyhtiöstä.

Rokotuksia en hankkinut lainkaan. Tosin jäykkäkouristusrokotuksen olin tehostanut vuotta aikaisemmin ja hepatiittirokotukset olivat edelleen voimassa. Japanin aivokuume -rokotuksen jätin suosiolla ottamatta, koska se on erittäin kallis ja taudin ilmeneminen maassa melko vähäistä. Kyseistä rokotusta suositellaan Japaniin matkustaville, joten en voi suositella sen hankkimatta jättämistä. Voin kuitenkin todistaa, että kaikki eivät kyseistä piikkiä osta ja ovat silti elossa.

Japaniin vaihtoon lähtevien on pakko liittyä Japanin sairaskorvauksen piiriin, jolloin opiskelija on oikeutettu samoihin taksoihin kuin japanilaiset. Tämä tarkoittaa 70 prosentin alennusta todellisesta hinnasta. Yli 20-vuotiaiden on myös liityttävä Japanin eläkejärjestelmään. AIU hoitaa nämä asiat automaattisesti opiskelijoiden puolesta. Opiskelijan valtuutuksella yliopisto myös avaa opiskelijalle pankkitilin Akita Bankiin. AIU hoitaa opiskelijalle myös sivutoimisen työluvan, jos opiskelija haluaa osallistua koulun järjestämiin työmahdollisuuksiin.

AIU on myös asumisen kannalta helppo kohde, koska huoneen saa automaattisesti kampukselta, joten asuntoa ei tarvitse metsästä, eikä japanilaisen pankkitilin avaaminen ole välttämätöntä. Majoitusvaihtoehtoja on neljä, ja niistä saa hakea itselleen mieluisimpaan asumismuotoon. Takuita ykkösvaihtoehtoon pääsystä ei kuitenkaan ole. Itse asuin freshmenien kanssa Komachissa, jossa jaoin huoneen japanilaisen opiskelijan kanssa. Komachissa vesi ja sähkö kuuluivat etukäteen könttänä maksettuaan asumismaksuun, minkä jälkeen vuokraa ei tarvinnut enää murehtia. Asuminen kustansi noin 200 euroa kuukaudessa. Muita asumisvaihtoehtoja ovat Global Village, University Village ja Sakura Village. Sakurassa vuokra on kalliimpi, sillä opiskelijat saavat käyttöönsä oman huoneen. Globalissa ja University Villagessa huoneet ovat Komachia isompia, mutta nekin jaetaan huonekaverin kanssa. Sähköstä ja vedestä on näissä kolmessa maksettava erikseen.

Lentolippujen etsiminen kannattaa aloittaa ajoissa ensinnäkin siksi, että liput ovat hintavia ja toiseksi siksi, että AIU haluaa tietää, mille lentokentälle Japanissa saavut, jotta asukaskorttisi osataan toimittaa oikealle kentälle. Itse lensin kahdella vaihdolla Tokioon Naritan lentokentälle. Matka-aika oli noin 24 tuntia. Maahan saavuttaessa tulijoilta otetaan sormenjäljet ja kasvokuva. Lopuksi virkailija ojentaa sinulle asukaskorttisi, josta on pidettävä huolta. Japanissa oleskelun aikana asukaskortti on passia tärkeämpi. Se on pidettävä aina mukana siltä varalta, että joudut todistelemaan maassaolosi tarkoitusta viranomaisille.

Tokiosta Akitaan matkustin luotijunalla. Myöhemmin kävi ilmi, että maan sisäisen lennon ottaminen olisi ollut huomattavasti halvempaa. AIU:n tutorit olivat bussilla vastassa juna- asemalla, josta meidät kuljetettiin koululle. Saapumispäivät ovat yliopiston määräämät ja niitä pitää noudattaa. Kampukselle ei voi saapua ennen ennalta määrättyjä päiviä tai niiden jälkeen. Orientaatio kesti noin puolitoista viikkoa ja se oli kaikille vaihto-opiskelijoille pakollinen.

Itse kampuksella on niin luentosalit, asuntolat, kauppa, kirjasto, pesulat kuin ruokalat. Kampus itsessään on keskellä maaseutua ja sieltä pois pääseminen tuotti välillä vaikeuksia. Yliopistolta kulkee kaksi bussia: toinen ostoskeskukseen ja toinen pienelle paikallisjuna-

asemalle.

AIU:hun lähtevän kannattaa vaihtaa Suomessa rutkasti euroja japanin jeneihin, koska ainut ulkomaalaisia luottokortteja hyväksyvä pankkiautomaatti on ostokeskuksessa. Ja sielläkin näitä automaatteja on vain yksi. Japanissa kortit eivät juurikaan käy maksuvälineenä, vaan käytössä on käteinen. Yliopiston kampuksella on automaatti, joka hyväksyy Akita Bankin kortit, joten japanilaisen pankkitilin avaaminen on suositeltavaa.

Kun AIU:hun asti on päässyt, on loppu vaihto helppoa. Kurssit ovat mielenkiintoisia, opettajat hyviä ja ryhmäkoot pieniä. Itse opiskelen Tampereella journalistiikkaa, jota AIU ei tarjoa. Sen sijaan opiskelin muun muassa japania, visuaalista politiikkaa ja teeseremoniaa, jotka yritän lukea sivuaine- ja kieliopintoihin. AIU noudattaa opetuksessaan pitkälti yhdysvaltalaisista mallia midterm- ja final-kokeineen. Usein kokeiden sijaan opettajat pyytävät kirjoittamaan esseitä. Hyvin englantia taitavalle opiskelu AIU:ssa ei tuota vaikeuksia.

Vaihtoon lähtevät puhuvat usein haluavansa välttää vaihtarikuplaa, mutta AIU:ssa olisi tyhmää jättää tutustumatta muihin vaihto-opiskelijoihin. Missä muualla tapaavat ihmisiä 40 maasta? Myös japanilaisiin opiskelijoihin on helppo tutustua, sillä he käyvät samoilla tunneilla kuin vaihto-opiskelijat ja osallistuvat samoihin aktiviteetteihin.

AIU on oma pieni kansainvälinen yhteisönsä keskellä japanilaista maaseutua. Koska kaikki asuvat samalla kampuksella parin minuutin kävelymatkan päässä toisistaan, ystävien saaminen on helppoa ja kampuksella on hyvä meininki. AIU:ssa on useita klubeja ja komiteoita, joihin liittyminen on suositeltavaa, jotta ilta-aikaan on jotain tekemistä. Klubeja löytyy eri tanssilajeista itsepuolustukseen ja teeseremoniaan. Komiteat puolestaan järjestävät kampuksella erilaisia tapahtumia pitkin vuotta.

Akitaan lähtevän kannattaa ehdottomasti opiskella AIU:ssa japania, sillä opettajat ovat mahtavia. Lisäksi Akitassa ei kampuksen ulkopuolella juurikaan pärjää muulla kuin japanilla. Itse en osannut AIU:hun saapuessani kuin pari hassua sanaa, mutta lähdettyäni pystyn jo hoitamaan päivittäisiä asioita japaniksi.

Matkustaminen opiskelujen ohessa on mahdollista, mutta opettajat ovat hyvin tarkkoja läsnäolosta. Matkustaminen kannattaakin jättää lomiin ja viikonloppuihin, ellei ole onnistunut löytämään opettajaa, joka suhtautuu poissaoloihin rennosti. Itse vietin Silver Weekin Tokiossa, joulun Osakassa ja uuden vuoden Kiotossa. Matkustaminen lentäen on melko edullista ja Japanissa Airbnb-paikat ovat luotettavia. Yleinen hintataso on jenin huonon kurssin takia alhaisempi kuin Suomessa. Tosin hedelmät ja marjat ovat erittäin kalliita, ja esimerkiksi omenia myydään noin kahden euron kappalehintaan. Puhelinliittymän hankkiminen on Japanissa vaivatonta. Suosittelen pelkkää dataa sisältävän prepaid-kortin ostamista ja Line-sovelluksen lataamista. Line on Japanissa erittäin suosittu, hieman WhatsAppin kaltainen palvelu, jolla voi muun muassa soittaa puhelua netin välityksellä. Itse hoidin Linelle yhteydenpidon Suomeen.

Japani on vierailemisen arvoinen maa, jolla on pitkä ja mielenkiintoinen historia sekä kukoistava populaarikulttuuri. Pari asiaa on kuitenkin hyvä muistaa. Ensinnäkin pelkästään animen takia Japaniin vaihtoon lähteminen ei ole hyvä idea. Kaikki eivät tätä aina tajua. Toiseksi tietyille ihmisille saa jatkuvasti todistella, että et ole lähdössä Japaniin animen takia. Jotkut ihmiset ovat stereotyyppien vankeja. Kolmanneksi muista olla kohtelias, sillä pääsee Japanissa pitkälle.

Itse suosittelen AIU:ta vaihtokohteeksi, sillä se näyttää Japanista uuden puolen. Koko maa ei ole yhtä suurkaupunkia ja neonvaloja.

Daito Bunka University, Tokyo,

01.08.2015 – 26.07.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.08.2015 – 26.07.2016

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Daito Bunka University

Japaniin vaihtoon lähtiessäni tarvitsin viisumin ja viisumia varten karkeasti suomennettuna kelpoisuustodistuksen Japanin maahanmuuttovirastolta. Papereiden pyörittelyssä meni helmikuusta elokuuhun asti ennen kuin sain lopulta viisumin muutama viikko ennen lähtöä. Siitä huolimatta kaikki sujui ongelmitta koti- ja kohdeyliopiston ohjeita seuraamalla.

Tampereen yliopiston suosittelua varten jouduin tekemään jonkinlaisen suunnitelman kursseistani Daito Bunka –yliopistossa, mutta lopulta suunnittelemani kurssilla ei ollut niinkään väliä, sillä opinnot kohdeyliopistossa olivat lähinnä vaihto-opiskelijoille erikseen järjestettyjä kieliopintoja. Opiskelijat valitaan eri ryhmiin kielitason mukaan, ja pieni osa opiskelijoista aloitti jopa täysin alkeista. Itse olin kuitenkin ottanut muutaman japanin kurssin Tampereen yliopistolla ja Tampereen teknillisessä yliopistossa, joten en itse aloittanut nollasta. Suosittelenkin Japaniin vaihtoon lähtevää ottamaan yhden tai pari vuotta japanin opintoja ennen vaihtoon lähtöä, ettei aikaa kulu esimerkiksi hiragana- ja katakana-merkistöjen opetteluun. Japanissa ollessani löysin myös kanji-merkkien opiskeluun tarkoitetun Wanikani-nimisen sovelluksen, josta oli huimasti apua opinnoissani ja jota suosittelenkin jokaiselle japania opiskelevälle.

Saapuessani Japaniin yliopisto järjesti bussikyydin lentokentältä majoituspaikkaani muiden vaihto-opiskelijoiden kanssa. Majoituspaikka oli vaihto-opiskelijoiden asuttama parinkymmenen huoneen vanha japanilainen asuntola. Huone oli viihtyisä, mutta ympäristön melua oli yllättävän paljon ja talvella huone saattoi olla hyvinkin kylmä. Suosittelen siis villasukkia mukaan, jos asuinpaikaksi valikoituu Ryuugakuseikaikan. Sopeuduin itse kuitenkin varsin hyvin ja oman asunnon yksityisyys oli mieluista, vaikka huonekin olisi toki riittänyt. Vuokra ei tosin asunnon iästä huolimatta ollut erityisen halpa, johtuen todennäköisesti läheisestä sijainnista Tokiosta, jonne muuten pääseekin alle tunnissa viiden euron junalla. Yliopistolle matkaa oli yhden juna-asemälin ja bussimatkan verran, ja matka taitui parissakymmenessä minuutissa.

Vaihto-opiskelijoita Daitossa on noin viisikymmentä, mikä teki vaihto-opiskelijayhteisöstä tiiviin ja viihtyisän. Opiskelijat jakautuvat lähinnä kiinaa puhuviin kiinalaisiin ja englantia sekä japania puhuviin muihin vaihto-opiskelijoihin. Kaikki vaihto-opiskelijat eivät puhu juurikaan englantia, joten japanin kielitaito on myös tarpeen. Länsimaalaisia oli kuitenkin noin kolmasosa opiskelijoista, joiden keskuudessa englanti oli pääkieli japanin rinnalla.

Daiton opinnot olivat itselleni ensimmäisen puolen vuoden aikana pelkästään japanin kielen opintoja. Opintoja oli noin 15 tuntia viikossa. Puolen vuoden jälkeen kielitaitoni kehittyikin tarpeeksi pitkälle, jotta pystyin ottamaan puoleksi japanin kielen opintoja ja puoleksi kursseja japaniksi. Oman oppiaineeni kursseja ei yliopistolla kuitenkaan ollut, joten päädyin ottamaan ranskan alkeiskurssin japaniksi, johdantokurssin Japanin historiaan sekä japanilaisen folkloristiikan kurssin. Ranskan alkeiskurssit olivat jopa kielitasollani helppoja, mutta etenkin folkloristiikan kursseilla oli vaikea pysyä luennoitsijan perässä.

Yliopiston kansainvälisyyskeskus järjesti vaihdon aikana muutamia tapahtumia ja retkiä, joskin pääosin olimme itse vastuussa vapaa-ajastamme ja siitä, millä tasolla tutustumme japanilaiseen kulttuuriin. Tokion seudulla järjestetään erityisesti kesäisin paljon perinteisiä japanilaisia festivaaleja, joita menin itse seuraamaan usein pienissä opiskelijaryhmissä. Tokiossa ja Tokion seudulla on myös paljon muuta nähtävää, ja jopa kiireisen vuoden jälkeen jäi vielä hampaankoloon joitain paikkoja, jotka olisi ollut mielenkiintoista käydä katsomassa. Päädyinkin pitämään Tokiosta, vaikka olinkin alkuun epävarma miten pitäisin asumisesta maailman suurimmassa metropolissa.

Itselleni japanilainen ruoka oli myös positiivinen osa vaihtokokemustani. Sushi ja sashimi muuttivat käsitykseni kala- ja meriruoista, ja mochi-riisikakkuja tai taiyaki-pannukakkuja jää ikävä nyt Suomeen palattuani. Ja opiskelijoille vinkkinä, että valmistamalla riisiä riisikeittimellä ja ostamalla lähimmästä kaupasta vihanneksia ja merenelävää saa valmistettua helpon ja hyvin halvan japanilaisen donburi-annoksen, joita ainakin itse päädyin syömään vähintään viikottain. Ulkona syöminenkään ei ole erityisen kallista, ja toisaalta erikoisuuksiakin löytyy kyllä seikkailunhaluiselle. Itseasiassa hintataso on yleensäkin odotetusti Suomea matalampi, joskin poikkeuksena ainakin hedelmät ja puhelinliittymät. Liittymän hankkiminen ei ole erityisen kallista Japanissa, mutta Suomessa se onkin todella halpaa muuhun maailmaan verrattuna. Puhelimen käyttöönotto olikin itselleni yllättävän vaivatonta, sillä yliopisto järjesti infotilaisuuden liittymien hankintaan ja kutsui paikalle myös puhelinyhtiöiden työntekijöitä.

Japanin kouluvuosi alkaa huhtikuussa ja päättyy tammikuussa, joten syksyllä lähdettyäni olin lomalla koko helmi- ja maaliskuun. Tällöin onkin aikaa matkusteluun, ja kävin muiden opiskelijoiden kanssa muun muassa Sapporossa, Okinawalla ja Kyotossa, sekä Japanin ulkopuolella Seoulissa. Jokainen paikka saa ehdottomasti suositukseni, ja erityisesti Kyoton väliin jättäminen olisikin virhe Japanin kulttuurista kiinnostuneelle. Yliopisto ei kuitenkaan näin pitkiä matkoja järjestä, joten jos matkustus kiinnostaa niin pitää järjestelyt hoitaa itse. Juna-, lento- ja bussilippujen osto onnistuu kuitenkin helposti rajatullakin japanin kielitaidolla, yleensä jopa englanniksi.

Ehkä päällimmäisenä Japanista ja japanilaisista jäi mieleen asiakaspalvelun välillä käsittämätönkin innokkuus ja motivaatio antaa parasta mahdollista palvelua. Esimerkiksi yliopistolle mentäessä juna-asemalta ja bussipysäkillä saattoi olla neljästä viiteen työntekijää vain ohjaamassa opiskelijoita busseihin, mihin esimerkiksi länsimaissa olisi vaikea löytää tarpeeksi motivoituneita ihmisiä tekemään näennäisesti noinkin tarpeetonta työtä. Mutta japanilaiseen yhteisöön sopeutumisessa oli myös ongelmansa, mikä aiheutti ehkäpä jopa ainoan lievän kulttuurishokin, jonka vaihdon aikana sain. Itse melko pitkänä suomalaisena koin japanilaiseen yhteiskuntaan sulautautumisen ongelmalliseksi, ja japanilaisilta oli välillä

vaikea saada samanlaista kohtelua mitä he olisivat paikallisille antaneet. Rasismia en kokenut yhtään, mutta on vaikea välttää katseita tai kummallista kohtelua. Esimerkiksi palvelua oli välillä vaikea saada japaniksi, vaikka oma kielitaitoni ylittikin yleensä japanilaisten englannin.

Kaiken kaikkiaan vaihto oli itselleni antoisa ja menestyksenkäs kokemus, jota suosittelisin kelle vain. Vaihdon onnistumiseen vaikuttaa kuitenkin paljon avoin mieli, uteliaisuus ja halu kokea uusi ja vieras kulttuuri sekä kyky ja motivaatio poistua henkilökohtaiselta mukavuusalueelta silloin tällöin. Pelitutkimuksen opiskelijana opintoni eivät oman tutkinto-ohjelman kanssa edenneet valinnaisia lukuunottamatta yhtään, mutta ulkomailla saamastani kielitaidosta on varmasti hyötyä tulevaisuudessa työelämässä. Ennen kaikkea vaihto tarjoaa uusia kokemuksia ja auttaa kasvamaan ihmisenä, minkä merkitystä on vaikea mitata.

Ochanomizu University, Tokyo,

03.04.2015 – 28.03.2016

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 03.04.2015 – 28.03.2016

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Ochanomizu University

Hain vuoden 2013 kevään haussa vaihtoon Ochanomizun yliopistoon koko lukuvuodeksi, kevät 2015 – syksy 2016. Virallinen vaihtoaika oli kuitenkin 2.4.2015–25.3.2016. Ajankohtana vaihtokuukaudet olivat hieman hankalat Suomen lukuvuotta ajatellen.

Papereiden kerääminen ja täyttäminen ei tuottanut suurta ongelmaa, mutta välillä toimitusaikataulu oli tiukka ja toisinaan asian etenemistä sai odottaa jopa puoli vuotta. Eteenkin dokumentteja Japanin päästä joutui odottamaan turhautumiseen asti.

Noin puolitoista kuukautta ennen vaihtoon lähtöä alkoi sähköpostiviestejä tippua olan takaa. Puolet viesteistä oli vain japaniksi, joten kääntäminen vei aikaa. Muistan kauhistelleeni monta kertaa niiden ihmisten tuskaa, joiden japanin kielen taito oli vain alkeissa. En kuitenkaan usko, että tämä olisi este. Yliopistomme vaihto-opiskelijat auttavat enemmän kuin mielellään. Tiedot yliopiston kursseista olivat hyvin epämääräisiä ja ennakkosuunnitelmaa oli vaikea tehdä. Ajattelin kuitenkin orientaation valaisevan mahdollisuuksia paikan päällä. Niinhän ne yleensä tekevät.

Olen siinä mielessä hieman erilainen Japaniin vaihtoon menijä, että omasin ennestään vahvan kielitaidon ja olin suorittanut Japanin kielen ja kulttuurin sivuainekokonaisuuden Oulun yliopistossa sekä matkustellut japanissa useita kuukausia vuosien aikana.

Koska tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun matkustin Japaniin, lentolippujen etsiminen ja matkan valmistelut menivät tottumuksesta, eikä jännityskään ehtinyt suuremmin vaivata. Ainoa vaikeuttava tekijä oli, ettei yliopistolta saanut tietää minä päivänä asuntolalle oli saavuttava tai edes mahdollista muuttaa. Kun tieto vihdoin tuli, olivat jo kirsikkakukkamatkailijat varanneet halvimmat lennot ja hinnat Tokioon kulkiivat

neljännumeroisissa luvuissa. Ilmoitin yliopistolle, että saavun päivää myöhemmin sovitusta, koska lentojen hinnat olivat halvempia. Heistä tämä oli ok, koulu alkoi muutenkin vasta seuraavalla viikolla.

E erityisenä huomiona haluan painottaa muutamaa pointtia, jotka kannattaa ottaa huomioon.

Vakuutus on hyvä olla olemassa, mutta Japani pakottaa sinut todennäköisesti ottamaan kansallisen vakuutuksen joka tapauksessa. Tästä voi yrittää luistaa, mutta se ei aina onnistu. Se on hintaluokaltaan samaa kuin halvimmat Suomessa tai jopa halvempi, mutta se kattaa sairaalakuluista vain kaksi kolmasosaa. Se on kuitenkin erittäin hyödyllinen, jos saat flunssan tai muuta pientä vaivaa. Onnistuin itse luikertelemaan vakuutuksen hankkimisesta, mutta monet muut eivät. Olisin kuitenkin tarvinnut sitä; flunssassa lääkkeiden haku tuli maksamaan 110 euroa ilman vakuutusta. Vaikka rahan saikin myöhemmin takaisin Suomesta, se oli kova kirpaisu sillä hetkellä.

Työskentelylupa on toinen, johon kannattaa kiinnittää huomiota. Vaihto-opiskelija on oikeutettu työskentelemään 28h viikossa ja tämä lupa täytyy anoa maahanmuuttotoimistosta. Tämä anominen ei ole pikavisiitti. Yleensä se vie useamman tunnin ja vaatii kaksi vierailua muutaman viikon välillä paikassa, joka sijaitsee vähän kaukana kaikesta. Tähän on porsaanreikä: työskentelyluvan voi anoa ja saada suoraan lentokentällä muutamassa minuutissa. Suosittelen ottamaan selvää miten tämä tehdään, vaikka ette suunnittelisikaan osa-aikatöitä. Koskaan ei voi tietää. Kannattaa varautua tähän myös siksi, ettei Ochanomizu halua oppilaidensa työskentelevän ensimmäisen 3kk aikana, eivätkä he halua mielellään luovuttaa lomaketta.

Koska valmistelu-aika oli niin lyhyt, lähtö tuli vastaan äkkiä. Löysin itseni lentämästä Tokion sijasta Nagoyaan, josta otin luotijunan Tokioon. Yhteensä hinta oli suorilla lennoilla ja junalla noin 800 euron luokkaa. Saavuin asuntolalle iltapäivällä rättiväsyneenä ja sain vastaani kasan yksinkertaisia ongelmia, mutta juuri sillä hetkellä ne olivat aivan liikaa.

Asuntolan henkilökunta ei osannut puhua kuin japania, joten tietotulvan yliannostus oli taattu ja tuntuikin, että paljon jäi ymmärtämättä. Tämä asuntolaan perehdytys on kokenut suuria muutoksia kuluneen vuoden aikana ja nykyään siihen on panostettu enemmän: patjat ja vuodevaatteet odottavat opiskelijoita valmiiksi, eikä niitä tarvitse enää itse lähteä ostamaan, tutorit opastavat tulijoita jne. Taisin nähdä myös vilauksen englanninkielisistä ohjeista. En usko, että asuntolaan muutto on enää ongelmallista. Olen myös kuullut, että asuntola on vaikea löytää koulusta annetun kartan perusteella, vaikka itselläni ei ollut ongelmia kartanlukemisen kanssa.

Asuntola on vanha ja suuri, mutta halpa. Painotan sanaa halpa. Siellä on pieni julkinen tila, liikuntasali, tatamihuoneita ja kylpytiloja, joita voi käyttää halutessaan. Huoneet ovat aika raihnaisia ja sotkuisia. Voin suoraan myöntää, että shokki oli järkyttävä tilat nähdessäni ja harkitsin muuttoa useamman viikon ajan, mutta asioihin tottuu. Samalla hinnalla ei saa mistään päin Tokiota huonetta. Kuukausivuokra oli sähkönkäytöstä riippuen 100-130 euron luokkaa. Huoneessa oli sänky, pöytä, kaappi, jääkaappi, allas ja vessa. Kerroksen keittiö ja suihkut olivat yhteisiä.

Huomauttaisin myös, että asuntolan portit ja alaovi ovat lukossa öisin keskiyöltä kuuteen aamulla, jolloin asuntolaan ei sisälle päässe. Tapa on Japanissa aika yleinen. Tämä ei sinänsä ollut ongelma, koska soittamalla saattoi saada tunnin lisäaikaa ja Tokiossa paikallisliikenne lopettaa liikkumisen puolenyön aikoihin. Ongelmatilanteissa internettikahvilat antoivat n. 10

eurolla kohtalaisen mukavan yöpaikan, ilmaiset juomat ja suihkun. Joka arkiamu kello 10 asuntolassa kaikui kuulutukset, joissa muistutettiin viemään roskat ulos ja kuulutuksin kerrottiin myös muista huomioitavista asioista.

Minun kanssani yhtä aikaa tuli paljon vaihto-opiskelijoita, mutta vain 3 meistä oli Aasian ulkopuolelta. Meistä tuli kuin kohtalon ajamana todella läheiset. Kaikkien kolmen kielitaito oli kohtalaisen korkealla, mutta silti alku oli puhdasta rämpimistä byrokratian ihmemaassa. Virallisissa laitoksissa asioiminen, kuten kaupungin talolla ja pankissa, oli hankalaa. Koulu ei tässä asiassa auttanut, kuten ei myöskään puheliniittymän avaamisessa tai nettiliittymän kanssa. Kannattaa siis kysyä surutta neuvoa aikaisemmin tulleilta vaihto-opiskelijoilta tai pyytää mukaan. Joukkohenki oli erittäin hyvä.

Orientaatio oli kattava ja avulialta opettajia oli useampia. Jokainen vaihto-opiskelija sai myös oman tuutorin, jonka näkeminen oli vapaaehtoista. Lukuvuoden kaksi ensimmäistä viikkoa ovat ns. kokeiluvuikot, jolloin kursseja voi kokeilla, vaihtaa ja lopettaa asiaa erikseen opettajilta pyytämättä.

Opetuksen taso itsessään oli hyvin vaihtelevaa. Opettajat eivät olleet pääaineeltaan japanin kielen opettajia, vaan useimmilla heistä oli kokemusta ulkomailla työskentelystä oman alansa parissa. Silloin kun opettajaa ei ole koskaan opetettu opettamaan omaa äidinkieltään, opetuksen taso ei ole korkein mahdollinen. Asioiden oppiminen painottuikin itseopiskeluun. Siitä huolimatta kursseilla oppi paljon kulttuurista ja kielelle altistus oli jatkuva. Kielitaitoni on ehdottomasti parempaa kuin maahan astuessani, mutta omaa kehitystä on vaikeampi huomata.

Opetus oli pääsääntöisesti Japanin kielen ja kulttuurin opetusta. Opetuskunta ei puhunut englantia, mutta opiskelijapalveluissa oli yksi henkilö, muistaakseni Tajima-san, jolta taipui niin englanti kuin ruotsikin. Kurssista riippumatta esitelmiä ja puheita ja kirjoitelmia oli paljon, mutta myös jonkin verran tavallisia kotitehtäviä. Joissakin kursseissa oli paljon sanatai kanjikokeita. Lukukauden lopussa sai varautua loppukokeisiin. Kurssien arvostelu sen sijaan oli hyvin samantyylinen kuin Suomessa. Minimi kurssivaatimus oli 8 kurssia per lukukausi, joten tämä vastaa ilmeisesti Suomen n. 25op.

Meille ei esitelty missään vaiheessa muita mahdollisuuksia, kuten englannin kielen kursseja, joten näistä kannattaa tiedustella erikseen. Iltapäivä- ja klubitoiminta elävät Japanissa vahvoina ja niistä voi löytää itselleen paljon japanilaisia ystäviä. Muuten heihin voi olla hankala aluksi tutustua. Kaikki klubit eivät huoli länsimaalaisia, mutta tällaiseen erotteluun tottuu Japanissa muutenkin. Töitä etsiessä voi törmätä suoranaiseen rasismiin. Kokemus se on sekin.

Marraskuussa järjestettiin luokkaretki lähikaupunkiin, meidän tapauksessa kyseessä oli Fuji-vuori ja sen kupeessa sijaitseva järvi alue onsen ryokan. Kesäkuussa taas oli mahdollisuus tienata hieman rahaa osallistumalla English camp -nimiseen viikonloppukouluun opettajan apulaisena. Kokemuksia siis riitti joka saralta ja matkustaminen omatoimisesti ja ystävien kanssa toivat paljon hauskoja kokemuksia ja kommelluksia.

Vaikka Japani onkin kallis maa ja Tokio hintatasoltaan sen kermaa, vaihtovuosi oli ehdottomasti tämän arvoinen. Rakastin tätä kokemusta ja vaikka se ei ihan ongelmitta sujunutkaan, en vaihtaisi sitä pois. Sain paljon uusia ystäviä ympäri maailmaa ja kokemuksiltani olen taas vähän rikkaampi. Jos minulle joskus siunaantuu toinen tilaisuus vaihtoon, niin nostan kytkintä välittömästi. Siksi suosittelen sitä myös muille. Jos mielessä

pyörii halu lähteä vaihtoon, niin ehdottomasti menkää. Se on kokemus vailla vertaa, eikä omista selviytymistaidoista kannata murehtia. Vaihto-opiskelijat muodostavat tukiverkoston, joka on kuin toinen perhe.

Harvemmin ihmiset katuvat sitä mitä he ovat tehneet, vaan enemmän sitä mitä ovat jättäneet tekemättä.

Akita International University, Akita, 01.04.2015 – 29.07.2015

Maa: Japani

Kaupunki: Akita

Vaihtoaika: 01.04.2015 – 29.07.2015

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Akita International University

Vaihtoani edeltävä syksy ja talvi olivat täynnä erilaisia etukäteisjärjestelyitä. Hyvä puoli on se, että Akita International Universityllä on käytössään hyvin toimiva ja selkeä hakujärjestelmä netissä, josta on helppo seurata prosessin deadlineja ja mitä papereita tulee seuraavaksi lähettää. Eli varsinainen hakuprosessi oli mielestäni selkeä, mutta huono puoli on se, että samalla hakeminen on harmittavan monivaiheinen ja hidas, sillä Japaniin lähetettäviä papereita on paljon.

Esimerkiksi viisumin saaminen vaati ensin erinäisten hakupapereiden lähettämistä Japaniin, josta ne lähetettiin sitten takaisin minulle. Näiden papereiden kanssa menin sitten Helsinkiin Japanin suurlähetystöön, jossa sain viisumin. Ennen suurlähetystöön menoa kannattaa ehdottomasti tarkastaa joko netistä tai puhelimitse mitä viisumiprosessissa tarvitaan. Lisäksi vaihtohakemukseen tarvittiin suosittelukirje, lääkärintodistus sekä englanninkielinen selvitys taloudellisesta tilanteesta. Ensimmäisen hakuvaiheen jälkeen lähetettäviä papereita oli vähemmän, mutta etukäteisjärjestelyt jatkuivat muun muassa lentolippujen oston, matka-apurahan haun sekä asuntolan valinnan muodossa.

Paperisota kuitenkin hellitti aikanaan. Yliopisto vastasi nopeasti sähköposteihin ja yleisesti kaikki hakemiseen liittyen sujui mutkattomasti. Otin matkavakuutuksen koko oleskeluni ajaksi, ja vaikka Akita International Universityn mukaan se tulisi vaihto-opiskelijoilla olla, he eivät sitä missään vaiheessa tarkista ja he antavat vaihto-opiskelijoille oman vakuutuksen joka tapauksessa. Itselleni ei Japanissa matkavakuutukselle tullut tarvetta sillä kyseessä on uskomattoman turvallinen maa, mutta suositeltavaa sen ottaminen kuitenkin on.

Saavuttuani Japaniin vietin viikon äitini kanssa Kiotossa. Sain tutustuttua maahan jo etukäteen ja taltutettua jet lagia vähän ennen kouluun menoa. Akitan lentokenttä sijaitsee lähellä yliopistoa, mutta saavuini koululle tutorien järjestämällä yhteiskyydillä muiden vaihto-opiskelijoiden kanssa. Tulin liian myöhään voidakseni osallistua saman päivän yliopistokierrokselle, niinpä saavuttuani kampukselle veimme tutorin avustuksella tavarani huoneeseeni, jossa kaikki oli petivaatteita myöten valmiina.

Akita International University tarjoaa neljä erilaista asumismuotoa, joista itse valitsin halvimman vaihtoehdon, joka oli koko lukukaudelta noin 650 euroa. Asuin

koulurakennuksessa ensimmäisen vuoden opiskelijoille tarkoitettussa asuntolassa ja jaoin huoneen japanilaisen opiskelijan kanssa. Itselleni tämä oli loistava ratkaisu, sillä vaikka aluksi huoneen jakamisesta tuntemattoman kanssa epäilytti, meistä tuli kämppikseni kanssa hyviä ystäviä ja tutustuin hänen kautta japanilaiseen kulttuuriin. Asuntolani alakerta oli myös koko koulun yleinen "olohuone" ja siellä uusiin ihmisiin tutustuminen oli erittäin helppoa. Ruoanlaittaminen oli hiukan hankalaa asuntolan yhteiskeittiössä jossa ei ollut uunia, joten suurimmaksi osaksi söin koulun ruokalassa. Ruoka siellä oli suunnilleen samanhintaista kuin opiskelijaruoka Suomessa. Tarjolla on myös soluasuntoja, joissa on omat keittiönsä.

Ensimmäinen viikko oli varattu kokonaan orientaatiolle, mitä sitten riittikin monenlaisista aiheista. Suomalaisena korkeakouluopiskelijana osa orientaatioista oli tuskastuttavia, sillä usein aiheet tuntuivat itsestänselvyyksiltä eikä opiskelun kannalta oikeasti tärkeiltä asioilta. Toisaalta hyödyllistäkin perehdyttämistä oli arkipäivän käytännön asioista.

Akita International University on erilainen verrattuna muihin japanilaisiin yliopistoihin, eikä vain siksi että kaikki kurssit ovat englanniksi. Yliopisto on hyvin amerikkalaistyylinen ja lähes joka aineessa on mid-term kokeita. Sain kuulla useammaltakin japanilaiselta opiskelijalta, että verrattuna muihin yliopistoihin Japanissa opiskelu Akita International Universityssa on todella paljon työläämpää. Vapaa-aikaa paikallisilla opiskelijoilla oli hyvin vähän. Verrattuna kursseihin Tampereen yliopistossa, opiskelu AIU:lla vaati runsaasti enemmän aikaa. Kurssit eivät olleen sisällöltään kuitenkaan yhtä vaativia, mutta ryhmätöitä, esitelmiä, esseitä ja kotiläksyjä tuntui olevan koko ajan.

AIU:lla opiskelin japanin kielen lisäksi kauppatieteiden kursseja. Olin opiskellut japanin kielen alkeiskurssin jo Tampereen yliopistolla ja lähtötasotestin kautta pääsin suoraan jatkokurssille. Japanin kielen opetuksen taso oli moitteetonta ja kielitaitoni kehitys oli huimaa. Kurssi oli tuplasti raskaampi mitä Suomessa suorittamani japanin kielikurssit mutta tämä johtui nopeammasta tahdistä. Kurssilla oli joka päivä sanakoe ja kotiläksyä, mikä tuntui todella raskaalta jossain vaiheessa. Lisäksi meillä oli välikokeita, kolme esseitä ja kolme suullista koetta. Kurssilla opettaja puhui pääasiassa japania.

Muut kurssini olivat siis kauppatieteiden kursseja, ja niillä opetuksen taso ei Suomeen verrattuna ollut läheskään yhtä hyvä. Opetuskielenä oli englanti ja ryhmäkoot pieniä, noin 30 henkeä yhdellä kurssilla. Tämä mahdollisti keskustelelevamman opetusympäristön. Kurseille piti ostaa kirjat, jotka olivat kalliita. Itse ostin kuitenkin kirjan vain kirjanpidon kurssille sekä japanin kielen kirjat. Suomalaisella perushyvällä englannin kielen taidolla pärjäsi kursseilla ja koko vaihdossa oikein hyvin.

Kevätlukukaudella ehdin nähdä kirsikankukinnan ja ilmat olivat suurimmaksi osaksi suotuisat. Huhtikuussa yöt olivat vielä kylmiä ja takki oli tarpeen, mutta toukokuu ja kesäkuu olivat lämpimiä ja kauniita. Sadekausi ei kestänyt vaihtoni aikana kuin viikon, jonka jälkeen alkoi todella kostea ja kuuma ilma. Vapaa-ajallani kävin usein läheisessä ostoskeskuksessa syömässä ja shoppailemassa. Lisäksi yliopistoa vastapäätä on urheilupuisto, jossa kävin kuntosalilla ja juoksemassa. Yliopiston läheisyydessä on kaksi pientä kauppaa, mutta muuten lähellä ei ole mitään merkittävää. Keskustaan pääsi pari kertaa viikossa ilmaiseksi läheiseltä ostoskeskukselta, sekä yliopistolta meni usein busseja läheiselle juna-asemalle, josta pääsi nopeasti keskustaan. Yliopistolla on monia kerhoja, ja liityinkin tanssikerhoon sekä sulkapallokerhoon. Molemmissa oli todella hyvä henki ja kerhot järjestivät harjoitusten lisäksi illanistujaisia. Koulu järjesti myös erilaisia retkiä lähialueille. Itse kävin kolmella

erilaisella retkellä. Mahdollista olisi ollut myös ansaita rahaa ja käydä opettamassa englantia peruskoululaisille tai osallistua riisin istuttamiseen. Vapaa-ajan tekemistä siis löytyi koulun syrjäisestä sijainnista huolimatta.

Kaiken kaikkiaan vaihto-opiskelun aikana sain paljon eväitä tulevaisuuden rakentamiseen. Uskon ettei kielten ja kulttuurien tuntemuksesta ole ikinä haittaa. Vaihto-opiskeluni jälkeen pystyn ymmärtämään erilaisista kulttuureista tulleita ihmisiä enemmän ja näkemään myös oman suomalaisen kulttuurimme erilaisuuden suhteessa muuhun maailmaan.

Akita International University, Akita, 01.04.2015 – 29.07.2015

Maa: Japani

Kaupunki: Akita

Vaihtoaika: 01.04.2015 – 29.07.2015

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Akita International University

Kun vaihtokohde on Japani lähtiessä etukäteisjärjestelyjä on luonnollisesti enemmän kuin esimerkiksi Euroopan sisällä liikuttaessa. Hakusysteemi Akitaan oli hieman jäykkä, sillä samat asiakirjat ja lomakkeet täytyi lähettää sekä elektronisena-, että paperi versiona ja postin kulku maiden välillä kestää viikosta kahteen minkä takia prosessi oli hidas. Hakuprosessi vaati useiden erilaisten asiakirjojen hankkimista ja oli varsin monivaiheinen, mutta AIU:n sähköinen palvelu auttoi pysymään kärryillä siitä mitä milloinkin piti muistaa tehdä hakuprosessiin liittyen. Ennen vaihtoa tuli lisäksi hakea viisumi Suomen Japanin Suurlähetystöstä Helsingistä, mikä oli helppoa ja yksinkertaista kun oli etukäteen selvittänyt mitä asiakirjoja hakemukseen tarvitaan liitteeksi. Suurlähetystöön kannattaa vaikka ennakkoon soittaa ja tarkistaa, mitä kaikkea sinun tulee varata mukaan. Ennen vaihtoa täytyi myös käydä lääkärintarkastuksessa, mutta kyse oli täysin rutiininomaisesta tarkastuksesta. Myös perusrokotukset täytyi katsoa kuntoon ja YTHS esitti otettavaksi useita erilaisia rokotuksia, joista itse otin vain aivan välttämättömimmät. Koulu antaa ymmärtää, että erillisen matkavakuutuksen ottaminen on välttämätöntä ja se antaa tarkat ohjeet sille mitä vakuutuksen tulisi korvata, mutta se ei ole todellisuudessa pakollista. Myös koulu järjestää jonkinlaisen vakuutuksen opiskeluajalle, en tiedä tarkemmin, mitä tämä pitää sisällään sillä itselläni oli oma suomalainen matkavakuutus, minkä koin hyödylliseksi koska Japani on kuitenkin hyvin kaukainen vaihtokohde.

Japanissa ihmiset eivät puhu englantia läheskään yhtä usein tai sujuvasti kuin euroopassa ja esimerkiksi ravintoloissa henkilökunta harvoin edes ymmärtää englanninkieltä. Akitaan vaihtoon lähtijä voi huomata, että vaikka ihmiset ovat hyvinkin halukkaita auttamaan, kielimuuri on korkea eikä englanninkielellä pääse kovinkaan pitkälle. Kielimuuri aiheuttaa omat ongelmansa jokapäiväisessä toimimisessa, mutta apua kannattaa tällöin kysyä joko koulun henkilökunnalta tai japanilaisilta opiskelukavereilta.

Tuutorointi oli AIU:ssa aika olematonta. Saavuin koululle myöhään illalla matkustettuani lähes vuorokauden (Koulun henkilökunta onneksi hakee sinut lentokentältä tai juna-asemalta jos saavut ennalta määrättyinä päivinä) jolloin minut vain ohjattiin asunnolleni, jossa ei ollut

ketään eikä mitään. Kampuksella on hyvin vähän valoja joten en väsymykseltäni jaksanut ensimmäisenä yönä lähteä seikkailemaan minnekään pilkkopimeässä. Saapumisesta seuraavana päivänä tukihenkilöt järjestivät kierroksen koululla mutta sen enempää en heistä juuri kuullut tai nähnyt. Koulu kyllä järjesti monia orientaatioita esimerkiksi seksuaalisesta häirinnästä ja alkoholinkäytöstä, mutta niistä ei juuri löytynyt apua käytännön elämän ongelmiin johon ehkä eniten olisin apua kaivannut.

AIU:ssa vaihto-opiskelijat asuvat asuntoloissa joiden asumismuodot vaihtelevat. Asuin kalleimmassa asuntolassa Sakura Villagessa, jossa minulla oli oma huone ja jaettu keittiö, kylpyhuone ja WC kahden muun kämppiksen kanssa. Koulu pyrkii ymmärtääkseni siihen, että ainakin yksi kämppiksistä on japanilainen opiskelija. Vuokra oli nähdäkseni aika lailla samaa tasoa kuin suomessa, mutta sähkö-, vesi- ja lämmityskustannukset saattavat kivuta korkeiksikin riippuen veden ja sähkön käytöstä. Kulujen jakamisesta sovitaan kämppisten kanssa. AIU:ssa asumisessa oli se ongelma että koska koulu on etäällä kaupungista ihmiset juhlivat omissa asunnoissaan, mikä aiheutti asumisympäristöön hyvinkin paljon erilaista melua. Käytännön asumiseen liittyen kannattaa ottaa myös huomioon, että kampuksen pesukoneet ovat aika alkukantaisia ja ohuempi kankaaiset vaatteet saattavat mennä koneissa pilalle.

Verrattuna moneen muuhun kaupunki alueella sijaitsevaan yliopistoon, liikkuminen Akitassa ei ole yhtä vaivatonta. Bussit kulkevat harvakseltaan, noin kerran tunnissa tai harvemmin. Yliopiston liikenneyhteydes ja sen sijoittuminen ovat hieman ongelmalliset. Akita International University sijoittuu varsin kauaksi varsinaisesta Akitan kaupungista, jonne mentäessä täytyy kulkea vaihtoehtoisesti joko kahdella bussilla tai bussilla ja junalla. AEON-nimiselle ostoskeskukselle pääsee yhdellä bussilla. Kaupungissa elämiseen ja valinnan moninaisuuteen tottunut suomalainen voi kokea koulun eristyneisyyden ajoittain ahdistavana. Yliopiston välittömässä läheisyydessä sijaitsevat kampuskauppa AIU shop ja Banafi niminen ruokakauppa joissa tarjonta on varsin rajattua ja suhteellisen kallista suurempiin kauppoihin verrattuna. AEON kauppakeskuksessa on jo enemmän valinnan varaa ostosten suhteen ja sen lähetyvillä sijaitsee myös muita kauppvoja.

Olin itse kiinnostunut opiskelemaan AIU:ssa Japanin kulttuuriin liittyviä opintoja sekä japaninkieltä. Koulu on ennen kaikkea liiketalouden opintoihin suuntautunut, mutta tarjolla on myös kiitettävästi kansainvälisiin suhteisiin, kulttuuriin ja historiaan sekä japaninkieleen liittyviä kursseja. Se oli ikävää, että osalle kursseista oli jo ilmoitauduttu edellisellä lukukaudella joten keväällä opinnot aloittavat eivät voineet valita kaikkia tarjolla olevia kursseja ja se aiheutti hieman hämmennystä opiskelijoissa koska monille oli opintojen takia tärkeää saada juuri tiettyjä kursseja. Kurssien taso AIU:ssa vastasi mielestäni enemmänkin suomalaisia lukiokursseja. Kurssit pysyivät todella yksinkertaisella perustasolla. Kokeiden, pistokokeiden ja esseiden suorittaminen ei vaatinut mitään todellista osaamista tai aiheen ymmärtämistä, vain laajaa ulkooppimista ja lähteiden referointia, mikä taas suomalaiseen järjestelmään tottuneelle oli välillä hankalaa. Ainoa poikkeus tähän oli se, että japaninkielen kurssi oli todella hyvä ja järjestetty niin että toiston, kotiläksyjen ja pistokokeiden avulla kielen omaksuminen oli taattua.

Välillä opettajien ja muiden koulun virkailijoiden ymmärtäminen oli vaikeaa koska he puhuivat englanninkieltä murtaen. Toimiston henkilöstö ei aina välttämättä edes puhunut englanninkieltä. Joidenkin asioiden selvittäminen oli muutenkin hyvin hankalaa. Samasta asiasta saattoi saada useammanlaista ohjetta. Esimerkiksi koulun kuntosalin käytöstä kerrottiin infossa alun perin, että asiasta pidetään myöhemmin info halukkaille sillä kuntosalin käyttö vaati orientaation läpikäyntiä. Infoa ei kuitenkaan missään vaiheessa järjestetty vaikka kyselin sen perään muutaman kerran ja selvitin salin käyttöasiaa toimistosta useampaan kertaan. Kukaan ei oikein osannut kertoa mitään konkreettista. En tiedä oliko kyse siitä, että virastossa työskentelevät eivät oikeasti osanneet neuvoa minua vai eivätkö he vain ymmärtäneet mitä kysyin. Lopulta selvisi, että salin käyttö vaati vain yhden lomakkeen allekirjoittamista ja toimittamista koulun virastoon, minkä jälkeen salia sai käyttää. Muutenkin monet käytännön asiat, kuten esimerkiksi kotiin lähtöön liittyvät toimenpiteet oli tehty ehkä hieman monimutkaisiksi. Koulun työntekijät olivat kuitenkin hyvin ystävällisiä ja kohteliaita ja he auttavat opiskelijoita mielellään.

Lähtiessä kannattaa ottaa huomioon paikallinen ilmasto. Akita sijaitsee pohjoisessa Japanissa ja on varsin kylmä paikka. Mennessäni Akitaan huhtikuun alussa päivät olivat jo aika kauniita ja aurinkoisia, mutta yöt olivat vielä todella kylmiä ja koska japanilainen rakentaminen on erilaista kuin suomessa, eikä asunnoissa ole samankaltaista lämmitystä kuin Suomessa (huoneet lämmitetään ilmastointilaitteella jonka käyttämisestä voi joutua maksamaan hyvinkin paljon) huoneeni oli todella kylmä. Kun tulee lämmin aika, on sitten vastaavasti todella kuumaa ja kesästä noin kolme viikkoa menee siihen, että vettä sataa hyvinkin rankasti. Sairastumis-, tai hätätilanteet saattavat sattuessaan olla hieman ongelmallisia, koululla on terveydenhoitaja, joka päivystää virastoaikaan ja saattaa esimerkiksi antaa opiskelijalle flunssa lääkettä, mutta muuten on hakeuduttava hoitoon sairaalaan. Koulu ilmoittaa jakamassaan materiaalissa puhelinnumerot joihin tulisi soittaa hätätilassa, mutta itselleni sattui sellainen tilanne, että eräällä tuttavalla oli aika hälyyttävä sairastilanne virasto ajan ulkopuolella ja kun yritin soittaa koulun numeroihin niistä sanottiin joko, että he eivät puhu englantia tai lyötiin luuri korvaan vastaamatta puheluun. Toinen vaihtoehto olisi ollut soittaa ambulanssi ja lähteä sairaalaan, mihin tuttavani ei suostunut.

Vaikka maidemme välillä olevat suuret mentaliteetti- ja kulttuurierot johtivat pieniin ongelmiin suosittelun ehdottomasti Japaniin lähtemistä sitä harkitseville, se on varmasti sen arvoista. Japani oli vaihtokohteena juuri niin uskomaton kuin ennakoita oletinkin. Maa on mahtava, mielenkiintoinen, kaunis ja henkeäsalpaava. Tässä raportissa halusin kuitenkin tuoda esiin mahdollisia epäkohtia ja asioita, jotka AIU:hun lähtemistä harkitsevan henkilön kannattaa ottaa huomioon.

Daito Bunka University, Tokyo,

23.03.2015 – 27.08.2015

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 23.03.2015 – 27.08.2015

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Daito Bunka University

Ennen lähtöä ja saapuminen Japaniin

Miksi lähdin Japaniin? Minun tuli valita ylimääräinen kieli koulutustani varten, en ollut ikinä lukenut muita kieliä kuin ruotsia ja englantia. Hetken katsottuani yliopiston kielivalikoimaa, tiesin minkä kielen tulisin valitsemaan, japanin. Yliopistolla ei ollut tarjota tarpeeksi kursseja, jotta saisin täytettyä tutkintovaatimukset kielen osalta, joten sain hyvän tekosyn alkaa etsimään vaihto-opiskelupaikkaa Japanista. Yliopistoista oli jokseenkin helppoa löytää tietoa etukäteen ja kysyvähän ei tieltä eksy, kävinkin kuuntelemassa vaihtoinfoja ja olin yhteydessä vaihdossa olleisiin ja luin matkakertomuksia. Kansainvälinenkeskus ja Sari Hyttinen olivat kyllä korvaamaton apu tiedon saannista kursseista ja yliopistosta. Valitsin Daito Bunkan, koska se sijaitsi lähellä Tokiota, toinen kampuksista (missä itse olin) oli Saitaman alueella, noin tunnin junamatkan päässä Tokiosta, ja toinen oli 20 min päässä Tokion ydinkeskustasta. Daito Bunkan kurssiesite oli kyllä myös erittäin hyödyllinen, löytyy Daito Bunkan omilta internetsivuilta. Matkavakuutuksen otin Pohjolasta, yhdistin vakuutukseen myös matkatavarani. Viimeiset hyväksymisasiakirjat yliopistolta tulivat vähän myöhään, joten niitä sai jännittää, ja näin oli myös muilla vaihtoon menijöillä, joten ei hätää!

Menoani Japaniin helpotti tieto siitä, että Tampereen yliopistosta oli toinenkin opiskelija lähtenyt puoli vuotta aikaisemmin vaihtoon samaan yliopistoon. Olin ollut häneen jo yhteydessä vaihtoon liittyvissä asioista ja hänestäkin oli kyllä suuri apu. Minun tuli saapua Naritan lentokentälle 22.03.2015, jossa meitä tulevia vaihto-opiskelijoita olivat odottamassa International centerin henkilökuntaa ja tutor-opiskelijoita. Olin ainoa Suomesta tullut. Tutor-opiskelijat olivat mukana ensimmäiset viikot kokoajan, yksin ei tarvinnut jäädä ja apua sai todella hyvin. Yleisestikin japanilaisten englannin kielen taso on jokseenkin heikko, joten japanin kielen osaaminen etukäteen ei haittaisi yhtään, minä en osannut, mutta kyllä asiat jotenkin aina selvisi. Meidät jaettiin kolmeen tasoryhmään japanin kielen taidon perusteella, itse pääsin alhaisimpaan ryhmään ja sieltä olikin hyvä aloittaa. Opetus oli todella hyvätasoisista ja meidän ryhmässä oli neljä opiskelijaa ja opettaja, joten huomiota ja opetusta kyllä sai. Tunteja oli 8 kertaa 1,5 h viikossa. Opin paremmin japanin kieltä vaihto-opiskeluni aikana kuin mitä olisin oppinut Suomessa monessa vuodessa, joten suosittelen panostamaan oppimiseen, puitteet ovat kyllä kunnossa.

Asuminen Japanissa

Asuntoni sijaitsi lähellä Takasakan juna-asemaa ja parin kilometrin päässä yliopistolta. Asuntolan nimi oli Takasaka City-palace. Asuntolassa asui paljon opiskelijoita, mutta myös ulkopuolisia. Jokaisella oli omat asunnot, pieni keittokomero, vessa ja "olohuone". Asunnoista löytyi kaappeja, mikro, pyykinpesukone, vedenkeitin ja riisinkeitin, eli siis kaikki tarvittava. Kauppoja oli lähellä monta. Takasaka oli aika pieni ja rauhallinen paikka, joten jos menoja ja ihmisiä kaipasi tuli matkustaa junalla viereisille alueille. Yliopisto antaa asunnon sinulle suoraan, vaihtoa voi pyytää hyvällä syyllä jos haluaa, mutta itse en kokenut sitä tarpeelliseksi. Vuokraan meni mielestäni kaasua ja vesi ja sähkö mukaan lukien noin 400 euroa kuukaudessa. Vuokrasin myös internet-mokkulan jolla pystyin luomaan oman wifi-verkon, en siis ottanut ollenkaan japanilaista liittymää tai numeroa, ja tähän ei ollutkaan tarve, piti vain selittää pankissa ja muualla miksi ei ole japanilaista numeroa. Pientä säättöä, mutta säästää rahaa. Mokkula maksoi noin 30 e/kk, mutta siinä ei ollut mitään aloitusmaksuja eikä määräaikaikaisuuksia, mikä oli harvinaista. Liittymiä tullaan esittelemään koululle vaihto-

opiskelijoille suunnatussa tilaisuudessa, joten ei siitäkään hätää. Daito Bunkassa kaikki oli hoidettu todella hyvin, jos sinua ei oltu käsketty tekemään jotain, tai jotain ei oltu automaattisesti järjestetty, niin sitä ei silloin tarvinnut tehdä.

Japanin yliopistoissa on yleistä osallistuminen erilaisiin kerhoihin koulupäivien päätteeksi. Kerhoissa voi olla kertaluontoisia pieniä maksuja, mutta rahoilleen saa kyllä vastinetta. Kerhot esitellään vaihto-opiskelijoille ja tutoreilta on aina hyvä kysyä. Itse osallistuin keksi kertaa viikossa golf-kerhoon. Muut jäsenet olivat mukavia, vaikka eivät englantia oikein puhuneetkaan. Kerhoissa pääsee helposti tutustumaan japanilaisiin opiskelijoihin ja tekemään asioita mikä itseään kiinnostaa. Kerhoja on todellakin joka lähtöön, varmaan sadoittain.

Japanilaiset rakastavat byrokratiaa ja papereiden täyttämistä ja leimoja. Tämä tulee tutuksi esimerkiksi pankkitiliä avatessa, jossa meidän tutor-ryhmän asiointi meni lähinnä nauramiseksi kun kolme sivua pitkä kaavake piti täyttää käsin japaniksi ja yhden virheen tekeminen merkitse sitä, että piti ottaa uusi kaavake.

Yleisesti pidin todella japanilaisesta ruoasta, mutta onhan siinäkin totuttelemista ja oppimista. Ruoka on paljolti hiilihydraatti pitoista, ja liha on yleensä joko raakaa tai friteerattu. Kaikille Japaniin lähtijöille tulee varmasti tutuksi ainakin Ramen ja Sushi.

After Japan

Palasin Japanista elokuussa 2015 ja en oikein ehtinyt edes hengähtämään, kun alkoi jo muutto Helsinkiin. Suunnitelmissa oli hetkeksi jättää opiskelut taka-alalle ja keskittyä työntekoon. Opiskelutodistus Daito Bunkasta saapui hetken jälkeeni ja sen pystyi kätevästi hakemaan yliopistolta, josta toimitin sen itse kielikeskukseen ja opintoneuvojalle. Sain hyväksytyä suorittamani kurssit kuten kuuluikin. Opin vaihto-opiskelu aikani paljon, ja en hetkeäkään katunut sitä päätöstä lähteä vaihtoon Japaniin ja Daito Bunka yliopistoon. Minulle jäi paljon elinikäisiä ystäviä ja pidän heihin päivittäin yhteyttä. Sain nopean käsityksen japanilaisten sielunmaisemasta ja heidän kulttuuristaan, mikä on luvalla sanoen ainutlaatuinen.

Fukuoka University, Fukuoka, 01.09.2014 – 31.07.2015

Maa: Japani

Kaupunki: Fukuoka

Vaihtoaika: 01.09.2014 – 31.07.2015

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Fukuoka University

Hakeminen

Olin Fukuoka yliopistossa vaihdossa vuoden 2014 syyskuusta vuoden 2015 elokuuhun. Hakuprosessi oli yksinkertainen, eikä sen kanssa ollut mainittavia ongelmia. Tampereen yliopiston hyväksytyä hakemuksen paperit lähtivät Fukuokan päähän. Ainoa pieni hikka tuossa hakuprosessissa olikin se, että Fukuokan yliopiston hyväksymiskirjettä sai odottaa kesään asti, jolloin matkan valmisteleminen, viisumin ja lentolippujen hankkimiseen sekä

muuhun asiaan kuuluvaan jäi niukalti aikaa. Viisumin saamiseksi Japanista lähetettiin kaavake joka piti täyttää ja lähettää takaisin, jonka jälkeen sieltä saapui viisumin hakemiseen tarvittava Certificate of Eligibility. Kun Fukuokan yliopiston hyväksymispäätös saapui, oli edessä viisuminhakureissu Japanin suurlähetystöstä Helsingistä josta sen sai tarvittavia papereita ja tasarahasummaa vastaan. Koin viisumin hakemisen helpoksi ja vaivattomaksi, eikä ainakaan kohdallani tarvinnut odottaa tuntia kauempaa sen saamista.

Kielikurssien tasosta

Ellei japanin kielen taito ole jo valmiiksi korkealla, niin Fukuokan yliopistossa opiskelu koostuu pitkälti kieliopinnoista, sekä kahdesta kirjallisuuden kurssista ja kahdesta kulttuurin kurssista, joita opetetaan englanniksi. Olin opiskellut japania sekä Tampereen yliopistossa että Tampereen teknillisessä yliopistossa viitisen kurssia ennen vaihtoon lähtöä, mutta kuitenkin minut sijoitettiin alussa pidetyn tasokokeen perusteella ensimmäiseen kahdesta mahdollisesta ryhmästä, onneksi. Kurssit olivat kyllä hyödyllisiä ja niiltä oppi paljon, mutta itselläni oli eri kurssien käymisen välissä pisimmillään vuosi väliä. Ensimmäisessä ryhmässä lähdettiin liikkeelle aivan peruskieliopin ja -sanaston kertaamisesta, sekä ensimmäisistä kanjeista, mikä oli todella hyvä asia varsinkin jos ne ovat päässeet unohtumaan, tai mikäli alla on vain yksi tai pari, tai ei yhtään, japanin kielen kurssia. Edistyneemmässä ryhmässä aloitettiin ymmärtääkseni N3- tason oppimateriaalista, ja läpäisivät pari tuon ryhmän oppilasta vaihtovuoden lopulla japanin taitotasokokeen, JLPT:n, N2- tason kokeenkin. Toki ryhmää oli vielä mahdollista vaihtaa myöhemminkin mikäli ensimmäinen alkoi tuntua liian helpolta tai toinen liian vaativalta. Olisi kyllä hyvä osata valmiiksi ainakin jonkin verran perussanastoa, sekä hiragana ja katakana- kirjoitusmerkit sillä ne oletettiin jo vaihtareiden osaavan. Pelkällä englannilla ei pitkälle pärjää, mutta mikäli yksinkertaiset asiat, kuten lyhyesti itsestään kertominen ja asioiden olinpaikan kysyminen, japaniksi jotenkin luonnistuu, ja jos osaa edes tärkeimpiä arkisanoja, niin on jo hyvällä alulla. Oli ryhmässämme kyllä opiskelijakin jolla oli ennen Japaniin lähtöä allaan vain yksi japanin kielen alkeiskurssi, mutta koska tunneilla lähdettiin alkeiden kertaamisesta, pääsi hänkin hyvin mukaan.

Asettuminen ja asuminen

Hyväksymiskirjeessä annettiin tarkka saapumispäivämäärä ja pyydettiin ilmoittamaan tuon päivän saapumisajankohta niin tarkkaan kuin mahdollista. Saapuminen myöhemminkin on tosin mahdollista, ja eräs vaihtari saapuikin vasta kaksi viikkoa varsinaisen saapumispäivän jälkeen koska ei olisi aiemmin päässyt tulemaan. Saapumisen jälkeen oli parisen viikkoa aikaa ennen kurssien alkua, joka kuluikin hyvin uuteen elämään, ympäristöön ja Fukuokan kaupunkiin tutustuessa. Fukuokan yliopiston puolesta alun järjestelyt ja ohjaus oli hoidettu esimerkillisesti, ja jo lentokentällä oli vapaaehtoinen paikallinen opiskelija vastassa nimikylyttien kanssa, ohjaamassa taksiin ja antamassa taksikusille ohjeet International House- asuntolalle pääsemistä varten. Asuntolalla omaan huoneeseen ohjaaminen ja muut asumisjärjestelyt oltiin myös valmisteltu hyvin. Edes ensimmäiselle ruokaostosreissulle ei tarvinnut yksin onneksi lähteä, sillä paikallisten opiskelijoiden johdolla pääsimme ensimmäisenä iltana hakemaan lähimarketista ja asuntolan lähellä sijaitsevasta sadan jenin kaupasta (paikallinen halpahalli, mutta vielä halvempi jossa miltei kaikki maksaa 100 jeniä, eli suunnilleen 70 senttiä) ruokaa, astioita, pyyhkeitä, pesuaineita ja kaikkea mitä nyt ensimmäisenä uuteen huoneeseensa tarvitsekaan.

Myös alun tuutorointi oli mallikasta ja helpotti suuresti asettumista, sillä heti ensimmäisinä päivinä tuutorit esittelivät mm. kampusalueen ja lähimmän metroaseman, sekä auttoivat virallisten asioiden hoitamisessa Residence Card- kortin ja sairausvakuutuksen hankkimisesta paikallisen pankkitilin avaamiseen ja niihin liittyvien papereiden täyttämässä. He myös avustivat puhelimen ja liittymän hankkimisessa mikäli oli tarvetta. Paikallista puhelinta en hankkinut, mutta jälkepäin ajatellen olisi hyvä olla ainakin jokin mobiililaitte jolla pääsee nettiin, sillä se helpottaa esim. yhteisten suunnitelmien tekemistä ja pysymistä ajan tasalla vaikkapa asuntolan opiskelijoiden järjestämistä yhteisistä juhlista (joita oli harva se viikonloppu). Fukuokan keskustassa on myös paljon ja laajoja wifi-alueita, joten nettiin pääseminen on helppoa.

Asuminen asuntolassa oli pääosin viihtyisää. Kyseessä on kansainvälinen asuntola, joten sen jakavat japanilaiset, korealaiset, kiinalaiset, taiwanilaiset ja länsimaalaiset opiskelijat, joita omana aikanaani oli viitisentoista. Kullekin asukkaalle on oma, suunnilleen 20 neliömetrin kokoinen pienehkö mutta riittävä huone, jossa on vessan lisäksi pieni kylpyhuone kylpyammeineen, säilytystilaa tangollisen vaatekaapin ja muutaman muun kaapin verran, sänky, työpöytä, kompakti jääkaappi sekä parveke. Myös langallinen netti löytyy joka huoneesta, ja asuntolan aulassa olevasta oleskelutilasta wifi- mahdollisuus.

Jokaisessa kerroksessa on kerroksen asukkaille yhteinen keittiö sekä pyykinpesuhuone josta löytyy myös kuivauskoneita. Hyvä tämäkin, sillä talven kylmimpinä päivinä kuivaaminen omassa huoneessa saattaa kestää koleuden takia kauan, sekä myös kesän sekä syksyn kuumimpina ja kosteimpina päivinä jos ei pääse huonon sään takia parvekkeelle pyykkejään kuivaamaan. Sekä pesukoneet että kuivauskoneet ovat maksullisia, ja kerta kussakin kustantaa 100 jeniä. Yhteinen keittiö oli luonteva paikka ottaa kontaktia muihin asuntolan opiskelijoihin ja sitä kautta löytää kavereita ja päästä kuulemaan, sekä puhumaan, japania arkiympäristössä. Sitä mahdollisuutta kannattaa käyttää vaikka joskus tuntuisikin siltä että tekisi mieli pikemminkin jäädä ryystämään purkkinuudeleita oman huoneen rauhaan. Huoneesta löytyy myös ilmastointilaitte, josta saa sekä viileää että lämmintä tarpeen mukaan, mutta ainakaan oman vaihtariporukan jäsenet eivät laitetta sen suuren sähkönkulutuksen takia raaskineet paljoa käyttä. Ainoa mikä viihtyisyyttä mielestäni vähän rokotti, oli juuri huoneen kylmyys talvella sillä Japanissa ikkunalasit ovat yksinkertaisia eikä taloja eristetä kylmiä säitä ajatellen. Lämpötila ulkona ei mennyt koko talvena alle 0 asteen eli Suomalaisella mittapuulla aika leudoista talvista on kyse, mutta ei lämpö sisälläkään ilman ylimääräisiä lämmittämiä talvella juuri kohonnut 19 astetta ylemmäksi. Talvella myös yhteisissä tiloissa, varsinkin aulan oleskelualueella, sai pukea lämpimästi päälleen.

Kesä ja syksy ovat sitä vastoin todella kuumia ja kosteita, ja koska Fukuoka sijaitsee meren rannalla, taifuuni- ja sadekaudenakautena, suunnilleen huhtikuusta heinäkuuhun, tuulet saattavat yltyä todella navakoiksi ja sataa harva se päivä. Vaikka Japani maanjäristysherkkä maa onkin, niin Fukuokassa järistykset ovat yleensä todella heikkoja, ja vaihtovuoteen mahtuikin vain kaksi pari sekuntia kestänyttä järistystä, jotka tunsivat vain vaimeana lattian keinahtelemisena.

Asumismenot vuokrineen, sähköineen sekä vesineen olivat kuukaudessa n. 35,000-40,000 jeniä, eli suunnilleen 250 - 300 euron luokkaa. Kuluihin toi myös oman lisänsä sairausvakuutus, jota maksettiin kuukaudessa 1200-2000 jeniä eli 9 - 15 euroa, sekä mahdolliset puhelinlaskut mikäli paikallisen puhelimen hankkii.

Opiskelu

Koulupäivät kuuluivat aamu yhdeksästä keskipäivään kestävien japanin kielen tuntien parissa, ja maanantai- ja tiistai-iltapäivisin käytiin teeseremoniatunneilla sekä opiskeltiin japanin kirjallisuutta. Mahdollisuutena oli myös ylimääräisten, suurimmaksi osaksi englanninkielisten, kurssien ottaminen, sekä kieltä tarpeeksi hyvin osaaville osallistuminen muutamalle täysin japaninkieliselle kurssille. Osallistuin muutamalle ylimääräiselle englanniksi opetuville kursseille ja suosittelen sitä myös muille, sillä niillä pääsi luontevasti juttelemaan paikallisten opiskelijoiden kanssa ja keskustelemaan maailman politiikasta kulttuuriin ja omiin harrastuksiin, kurssista riippuen.

Japanin kielen kurssit oltiin jaettu puhumiseen, kielioppiin, lukemiseen, kirjoittamiseen, kuuntelemiseen sekä kanjeihin. Opiskelu koostui puhetunneilla opettajan vetämistä keskusteluista sekä kunkin aina kerrallaan pitämästä lyhyestä puheesta/ esitelmästä. Kielioppitunneilla käytiin syyslukukaudella läpi opettajan antamia monisteita ja kevätlukukaudella kahta kielioppikirjaa, jotka sai ostettua opettajalta tammikuussa mikäli aikomuksena oli olla Japanissa kokonainen lukuvuosi. Lukutunneilla luettiin opettajan kopioimia tekstejä ja lyhyitä ja yksinkertaisia artikkeleita. Kirjoitustunneilla lähdettiin liikkeelle kaikkein yksinkertaisimmista kirjoitelmista, aiheina oma elämä ja harrastukset, perhe ja oma maa, ja edettiin lukuvuoden aikana pikkuhiljaa monimutkaisemmiksi käyneistä aiheista lukuvuoden lopulla kirjoitettuun parin sivun tutkielmaan. Kuunteleminen käsitti nauhojen kuuntelemisen ja videoiden katselemisen lisäksi erilaisten harjoitusten tekemisen ja pari esitelmää. Kummankin lukukauden aikana pidettiin kahdet kokeet, eli vuoden aikana yhteensä neljät.

Vaikka japanin kielen opiskelua olikin tuntimääräisesti vähän, kotitehtäviä riitti ja itsenäinen tunneilla käytyjen asioiden kertaus oli erittäin suotavaa mikäli halusi kunnolla pysyä mukana ja edetä kieliopinnoissa.

Japanin kulttuurin kurssit olivat mielenkiintoisia ja niillä keskityttiin teeseremoniaan käytännössä ja teoriassa, ja siinä sivussa käsiteltiin Japanin historiaa muunkin kulttuurin näkökulmasta. Syyslukukaudella teetunnit pidettiin kampuksen omassa teehuoneessa, missä opeteltiin teeseremonian käytäntöjä teeveden oikeanlaisesta kaatamisesta sen vieraille tarjoiluun. Kirjallisuuden tunneilla luettiin japanilaista modernia fiktiota ja sitä kautta keskusteltiin japanin lähi-historiasta, politiikasta sekä suurimmista yhteiskunnallisista ongelmista.

Vapaa-aika

Vaikka Fukuoka Japanin mittapuulla ”pieni” kaupunki onkin, riittää siellä paljon tutkittavaa ja löydettävää hiekkarannoista keskustan ostoskeskusten välissä lymyileviin ikivanhoihin tempeleihin. Vaikka tuntien ulkopuolellakin oli hyvä panostaa kielen opiskeluun, jäi myös vapaa-aikaa riittävästi, ja sen kuluttamiseen ei tarvinnut kaukaa keinoja etsiä sillä Fukuokan keskustaan oli yliopistolta kahdenkymmenen minuutin metromatka, ja yliopiston lähelläkin riitti mm. ruokapaikkoja pikaruokaan perinteiseen japanilaiseen ruokaan, puistoja sekä karaokepaikkoja, joihin kannattaa todella tutustua ja jotka ovat todella suosittuja ajanviettopaikkoja paikallisten keskuudessa, joko yksin tai kaveri/ työporukalla. Yliopistolla on myös mahdollisuus liittyä erilaisiin harrastusklubeihin nagingata- keihästaistelulajista maalaamiseen (erilaisia klubeja on miltei 100), ja suurin osa klubeista ottaa mielellään vaihtareitakin mukaan toimintaansa. Ehkä isoin kynnyks klubitointaan mukaan menemiseen on juuri kielitaito, sillä olisi hyvä osata kieltä ainakin sen verran että ymmärtää klubin

säännöt ja mahdolliset, kullekin jäsenelle kuuluvat, materiaali- ja varustemaksut. Kampuksella on myös kuntosali ja uimahalli, jossa voi käydä pientä maksua vastaan reippailemassa.

Yliopiston taholta oltiin myös järjestetty vaihtareille ilmaisia retkiä ja matkoja mm. Kyushun kansallismuseoon, sumopaini-otteluun ja paikalliseen Hollantiteemaiseen huvipuistoon. Myös teekurssiin kuului useita retkiä museoihin ja perinteisille pajoille, joissa teekalustoa tehdään käsityönä.

Loppumietteet

Olen todella tyytyväinen ja iloinen että hain vaihtoon Fukuokaan, ja varmasti tulen vielä kaupunkiin palaamaan. Vaikka kaupunki on n. 1,5 miljoonan asukkaan paikallinen ”maalaiskaupunki”, todellisuus on toinen sillä minkään puuttumista ei liene jäävän kaipaamaan; Tenjin - Hakata- keskusta on suuri ja tiheä, ja sieltä löytyy ravintoloita, kauppoja, putiikkeja ja kahviloita jokaiseen makuun. Lisäksi Fukuokassa luontoon pääseminen on helppoa, sillä kaupunkia ympäröivät vuoret ja metsät, esimerkkinä aivan asuntolan takana kohoava Aburayama- vuori. Myös keskustan läheisillä rannoilla pääsee mereen uimaan. Lisäksi asuminen ja kulkeminen on Fukuokassa, vaikka Tokion metropoliin verrattuna, yksinkertaisempaa ja meno kuulemma muutenkin rennompaa kuten kuulin opiskelijoilta, joilla on kokemusta myös Tokiossa asumisesta.

Asuntolan opiskelijoiden järjestämiin moniin juhliin kannattaa osallistua ja käyttää muutenkin siellä asumisen tilaisuus muihin opiskelijoihin tutustumiseen, mikä tapahtuu miltei itsestään mikäli uskaltautuu yhteisiin tiloihin aikaansa viettämään. Helposti tuttuja ja kavereita saa, mikäli laittaa itsensä edes vähän likoon ja näkee vaivaa muihin tutustumiseen, vaikka se aluksi saattaisi oman kielitaidon epävarmuuden takia vaikealta tuntuakin.

Fukuoka University, Fukuoka, 01.09.2014 – 31.01.2015

Maa: Japani

Kaupunki: Fukuoka

Vaihtoaika: 01.09.2014 – 31.01.2015

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Fukuoka University

Etukäteisjärjestelyt Suomessa

Hyväksymiskirjeen saatua vaihdon valmistelemiseen jäi noin kuukausi aikaa. Lentolipun varauksen jälkeen täytyi ilmoittaa mahdollisimman tarkka saapumisaika yliopiston yhteyshenkilölle. Hakuprosessin aikana täytyi täyttää jonkun verran lomakkeita, mutta mielestäni asiat hoituivat loppujen lopuksi melko näppärästi. Mitään ongelmia ei kohdallani ilmennyt. Viisumin hankkiminen kävi myös nopeasti. Sen sai Helsingin Japanin suurlähetystöstä jo samana päivänä noin tunnin odottelun jälkeen.

Kurssitarjonnasta ei saanut paljoa infoa ennen vaihtoa. Tiesin vain, että vaihto-opiskelijoille järjestetään japanin kieli ja kulttuuri – opintokokonaisuus, mikä oli minulle ihan riittävä tieto. Ennen vaihtoa olin opiskellut japanin kieltä Tampereen yliopistossa kahden alkeiskurssin verran. Suosittelen kuitenkin opiskelemaan enemmän kuin pelkät alkeiskurssit.

Suoria lentoja Helsinki-Vantaalta Fukuokaan ei ole, mutta kuitenkin Tokioon ja Osakaan on suora lentoyhteys. Vaihtoehtona on esimerkiksi lentää Osakaan, ja sieltä jatkaa junalla Fukuokaan. Junat Japanissa ovat kuitenkin melko kalliita. Itselläni oli välilasku Shanghaissa, ja sieltä lensin Fukuokaan. Lentokentältä tuutorit tulivat vastaan ja ohjasivat taksiin, joka vei asuntolalle. Siellä meidät otettiin myös hyvin vastaan, saimme avaimen ja joitakin dokumentteja esim. asuntolan säännöistä. Samana päivänä menimme tuutoreiden ja muiden vaihto-oppilaiden kanssa kauppareissulle. Tuutorit auttoivat myös muissa käytännön asioissa, kuten pankkitilin avaamisessa, puhelin hankinnassa jne.

Asuminen asuntolassa

Mielestäni asuntolassa asuminen oli ihan viihtyisää. Jokaisella on oma huone, jossa on erillinen pieni suihkuhuone ja vessa. Huoneesta löytyi myös jääkaappi ja ilmastointilaitte, josta sai sekä kylmää ja kuumaa ilmaa. Vuokra oli noin 300 euroa kuukaudessa. Jokaisessa kerroksessa oli myös yhteinen keittiö ja pesu- ja kuivauskone. Huoneessa on mahdollisuus langalliseen nettiyhteyteen, johdon saa ostettua Japanista. Asuntolan aulassa oli myös Wi-Fi-yhteys. Ainut haittapuoli asuntolassa asumisessa oli se, että talvella huoneessa ja yleisissä tiloissa oli kylmä. Vieraiden tuominen huoneisiin on kielletty. Perheenjäsenten vieraillessa oli käytössä kuitenkin erillinen asuntola, joka on aivan opiskelijoiden asuntolan vieressä.

Opiskelu

Aluksi meille pidettiin tasokoe, jonka perusteella opiskelijat jaettiin kahteen ryhmään. Japanin kielen ja kulttuurin kurssit (kielioppi, kuuntelu, lukeminen, kirjoittaminen, puhuminen, kanji) pidettiin japanin kielellä. Englannin kielellä oli myös muutama kurssi, kuten teeseremonian kurssi, kirjallisuus ja jotkut vapaaehtoiset kurssit. Kirjallisuuskurssia varten oli hankittava kirja, joka kannattaa jo etukäteen hankkia. Muuten kursseilla saatiin opettajien tulostamia materiaaleja. Japanin kielen ja kulttuurin – luennoille osallistuivat vain vaihto-oppilaat. Oli mahdollisuus valita myös valinnaisia kursseja, joihin osallistuivat myös japanilaiset opiskelijat.

Itselleni taso oli liian korkea, koska en ollut opiskellut japania kuin parin alkeiskurssin verran, mutta mielestäni pärjäsin kohtuullisen hyvin. Opettajat yrittivät parhaansa mukaan selittää asiat kaikille ymmärrettäväksi.

Opiskelu Japanissa aloitettiin kertauksesta ja siitä etenimme aina vaikeampiin asioihin. Vaikka luentojen tuntimäärät eivät olleet suuret, kotiläksyjä oli melkein joka tunnille. Itse vietin aikaa paljon kampuksen viihtyisässä kirjastossa läksyjen parissa. Minulla aikaa meni myös vieraiden sanojen kääntämiseen. Lukukauden aikana pidettiin väli- ja loppukoe jokaisesta japanin kielen kurssista. Kirjallisuuskurssista kirjoitimme esseen englanniksi kurssilla luetusta kirjasta. Teekurssilla harjoiteltiin teeseremoniaa käytännössä eli valmistimme, tarjoilimme ja joimme teetä kampuksen teehuoneessa. Luimme myös opettajan kirjoittamaa kirjaa, jonka tiettyjen lukujen pohjalta täytyi kirjoittaa tiivistelmä ja valmistella esitys.

Vapaa-aika ja harrastusmahdollisuudet

Yliopistolla oli mahdollisuus osallistua erilaisiin harrastuskerhoihin/klubeihin, (jousiammunta, kamppailulajit, patikointi..) Fukuoka on mukavan kokoinen kaupunki, sen keskustasta löytyy paljon nähtävää. Muutaman pysäkin metromatkan päästä sijaitsee keskusta, jossa on hyvät shoppailumahdollisuudet (Tenjin ja Hakata). Vapaa-aikana kävimme mm. karaokessa, ravintoloissa, ostoskeskuksissa ja festivaaleilla. Yliopisto järjesti myös erilaisia maksuttomia retkiä, kuten Hollanti-aiheiseen teemapuistoon (Nagasaki) ja sumopainiotteluun. Suosittelen käymään Beppussa, joka tunnetaan lukuisista kuumista lähteistään (onsen). Sinne ei ole kovin pitkä matka junalla. Joululomalla matkustimme myös Etelä-Korean Souliin, joka on vain reilun tunnin lentomatkan päässä.

Muuta mieleentulevaa

Säästä vielä sen verran, että Japanissa kesät ovat hyvin kosteita ja kuumia, kun taas talvet ovat melko leutoja. Fukuoka ei ole niin altis maanjäristyksille kuin Japanin pohjoisemmat osat. Hintataso on melko sama, ehkä hieman korkeampi kuin Suomessa.

Itse olen tyytyväinen, että lähdin vaihtoon nimenomaan Fukuokaan. Se on kaunis ja luonnonläheinen kaupunki. Sain paljon uusia kokemuksia ja kavereita. Japanin kielitaito koheni huomaamatta, sillä tunnetusti kieltä oppii parhaiten maassa asumalla ja olemalla vuorovaikutuksessa paikallisten ihmisen kanssa. Kannattaa käyttää rohkeasti japanin kieltä, vaikka kielitaito ei olisikaan paras mahdollinen. Erilaisiin aktiviteetteihin kannattaa osallistua ja ottaa vaihdosta kaikki irti. Suosittelen lämpimästi vaihtokohteeksi Fukuokaa.

Daito Bunka University, Tokyo,

01.09.2014 – 31.07.2015

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2014 – 31.07.2015

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Daito Bunka University

Ennen lähtöä ja saapuminen Japaniin

Kielitaito. Muutkin tästä ovat kirjoittaneet, mutta tahdon toistaa samaa. Pääasiassa japanilaisten englannin taito on hyvin heikko, eli japania kannattaa opetella jo etukäteen ainakin hiraganat ja katakanat. Hain itse vaihtoon nimenomaan sillä ajatuksella, että haluan

oppia japania. Tampereen yliopisto tarjosi poikkeuksellisesti hakuvuoteni kaksi kurssia japania, joista pääsin toiselle eli alkeisiin. En juuri muuta osannut kuin hiraganat, katakanat ja paperista lukien esitellä itseni kun pääsin Japaniin. Ennen lähtöä, Daito Bunka pyysi kaikkia vaihto-opiskelijoita tekemään verkossa JCAT-kokeen, jolla he voivat hieman haarukoida hakijoiden taitotasoa sekä sijoittaa heidät kielikursseilla oikeaan ryhmään. Sain pisteiksi omastani 37 ja minut sijoitettiin alkeisryhmään tasolle 1.

Lomakkeiden osalta sain hyvin kattavat ohjeet Daito Bunkasta niiden täyttämiseen. Papereita oli paljon ja niistä mielestäni oudoimpana terveystarkistus, jossa oli myös keuhkokuvaan vaatimus. Tämän kanssa YTHS oli hyvin ystävällinen ja hyvinkin ripeä. Joissain tapauksissa lomakkeiden kanssa ongelmaksi voi muodostua nopea aikataulu jolla paperit tulisi toimittaa. Ensimmäisen kirjekuoren ja lomakenipun täyttämiseen oli kyllä hyvin varattu aikaa, mutta seuraavien täyttämiseen ei enää ollutkaan. Jouduin lopulta lähettämään jälkimmäiset lomakkeet kirjattuna ja pikana, jotta ne olisi ehtinyt perille pyydettyyn päivään mennessä. Viisumia varten Daito Bunka toimittaa dokumentin, jolla voi hakea opiskelijaviisumia Helsingissä sijaitsevasta Japanin suurlähetystöstä. Tätä jännitin, että ehdinkö sen hakea, mutta toisin kuin joidenkin maiden turistiviisumit, Japanin opiskelijaviisumin sai saman päivän aikana suurlähetystöstä.

Lennot ovat pitkät ja olin todella väsynyt saavuttuani Japaniin. Olin aiemmin käynyt Japanissa turistina ja osasin jo odottaa pitkiä jonoja maahantuloviranomaisten tiskille. Saapuminen oli järjestetty niin, että Daito Bunkan kansainvälinen keskus tuli vastaanottamaan kaikki vaihto-opiskelijat, jotka saapuivat samana pyydettyinä päivinä. Raskaiden lentojen jälkeen oli mahtavaa kun voi vaan kantaa reppuun linja-autoon ja nukahtaa hetkeksi. Ensimmäinen päivä Japanissa oli hyvin organisoitu yliopiston puolelta ja linja-auto kuljetti meidät suoraan kotiovelle josta tuutorit veivät meidät asuntoihimme ja opastivat miten mikäkin toimii.

Asuminen ja eläminen

Daito Bunkaan tulijat voidaan sijoittaa, ja sijoitetaankin ilman erillistä pyyntöä, yliopiston rakennuksiin, asuntoihin tai asuntolaan. Naisia varten on varattu yksi kaksi kerroksinen asuntola Higashimatsuyamassa yhden pysäkin päässä yliopistolta. Tähän tuki eivät kaikki naisvaihtarit mahdu vaan loput sijoitetaan muihin rakennuksiin. Yliopistolla oli neljä rakennusta vuokralla, aiemmin mainittu naisten asuntola Green House ja sen lisäksi Takasakassa City Palace ja Kita-Sakadossa Ryuugakusei kaikan. Ensimmäisten lomakkeiden seassa tuli myös tieto siitä mihin asuntoon minut oli laitettu. Omaksi ilokseni ja myöhemmin huomasi, että myös onnekseni pääsin Ryuugakusei kaikaniin. Talossa oli 16 asuntoa vain yliopiston vaihto-opiskelijoille ja se sijaitsee yhden juna-aseman päässä yliopistolta. Yliopiston asemalla Takasakassa oli City Palace. Vuokrat oli ilmoitettu Daito Bunkan sivuilla etukäteen sekä karkea arvio muista asuntoon kuuluvista kuluista kuten sähköstä ja vedestä. Vuokra oli Ryuugakusei kaikanissa 42500 ja se maksettiin yliopistolle käteisellä. Lisäksi laskuina asuntoon liittyviä kuluja tuli kaasu, vesi ja sähkö, jotka taasen käytiin maksamassa kioskillä. Ruoan suhteen oli iloinen yllätys, että asunnon vieressä oli jopa kolme suurta kauppaa sekä yksi tukkukauppa, joista löytyi hyvinkin edullisesti ruokatarvikkeita. Suomeen verrattuna ruoka on marketeissa halvempaa. Valmisannoksia löytyy myös paljon, jos itse ruoan tekeminen ei tunnu luontevalta. Tämä toki on kalliimpaa vaikka suomeen verrattuna silti edullista. Kustannuksilla pystyi kyllä pelaamaan miettimällä kuinka usein ja kuinka pitkiä suihkuja otti ja pitkö lämmitystä koko ajan päällä. Ulkona lämpötila ei mennyt suomalaiselle mitenkään kovin kylmäksi, mutta kosteus teki ilmasta huomattavasti kylmemmän tuntuista.

Talot on myös rakennettu niin, että ilma vaihtuu ja se hän vaihtuu vuodenaikasta riippumatta. Kylmimmän kuukauden aikana pelkäästään sähköön minulla meni noin 8000 yenä ja silti puin muutaman villapaidan päälle huoneessani. Suositeltavaa on hankkia erikseen matkavakuutus tai varmistaa, että omaan kotivakuutukseen (jos sen jättää voimaan) sisältyy myös ulkomailla asuessa matkatavaroiden hajoamiseen tai varastamiseen liittyvät ongelmat. Paikallinen kaupungintalolta hankittava vakuutus on lähinnä meidän kelakorttia ja sen tarjoamia etuuksia vastaava.

Yliopistolla oli valtava määrä erilaisia klubeja ja kerhoja joten vapaa-ajalle tekemistä keksii ja löytää helposti. Lisäksi urheilukursseja pystyi valitsemaan, joissa pääsi harrastamaan jalkapalloa yms. ohjatusti ja tasolla ei ollut väliä. Itse käytin kolmelta aukeavaa yliopiston ilmaista liikuntasalia hartaasti. Viikonloppuisin matkustin usein Tokioon tai muualle lähiseuduille. Tokion Ikebukuroon Kita-Sakadon asemalta oli 50 minuuttia ja junalippu maksoi noin 5 euroa. Maailman suurimman kaupungin lähellä asumisessa on puolensa.

Opiskelu

Kuten aiemmin kirjoitin, lähdin Japaniin tavoitteenani oppia kieltä. Lähtötasoni oli hyvin matala ja minut pistettiin alkeisryhmään. Tulimme lukuvuoden keskellä yliopistoon ja onnekseni muita heikkotasoisia opiskelijoita ei ollut, sillä olimme kahdestaan Taiwanista tulleen vaihto-oppilaan kanssa ensimmäisellä tasolla. Kyseessä oli siis melkein yksityisopetusta ja pääsimme etenemään hyvinkin nopeasti ryhmässä. Olimme molemmat myös ahkeria vapaa-ajalla opiskelemaan, joten ensimmäisen puolen vuoden aikana etenimme siihen pisteeseen missä toisen tason ryhmä oli ensimmäisen puolen vuoden jälkeen. Kielenopetusta oli 15h lähiovetusta viikossa ja sen lisäksi tein noin 20 tuntia kotona töitä. Suurin osa kotona opiskelusta meni sanojen ja kanjien harjoitteluun sekä erinäisiin pienimuotoisiin läksyihin. Varsinaista läksyä ei ollut niin paljoa, mutta tahti oli sellainen, että kirjoista ja monisteista piti käydä kaikki läpi muutamaan kertaan aina ennen seuraavaa tuntia, jotta olisimme päässeet eteenpäin. Pienen ryhmän hyviä puolia, mutta myös huonoja puolia oli sen intensiivisyys.

Toinen lukukausi alkoi maaliskuun alusta ja heti lukuvuoden alkuun tehtiin uudestaan JCAT-testit sekä opettajat arvioivat vielä haastattelun perusteella uudelleen kielitason. JCAT-pisteeni olivat lähdön 37 parantuneet 132 pisteeseen joka tarkoitti noin JLPT N4/N3-tasoa. Opettajan haastattelun jälkeen minut sijoitettiin kolmanteen kieliryhmään, eli viimeiseen ryhmään ennen advanced-tasoa, jolla pystyi jo valitsemaan normaalien japaninkielisten kurssien listalta kurseja. En voi muuta kuin kehua koko vuotta ja Daito Bunkan kieliohjelmaa. Kolmannella tasolla tahti ei ollut enää niin nopea kieliopin yms. suhteen vaan oletus oli, että uusia kielioppiasioita luetaan pääasiassa itsenäisesti ja kurssit keskittyi enemmänkin kommunikaatioon, kirjoittamiseen sekä esitelmien pitämiseen. Etenkin essee-kurssi oli aivan loistava. Opettaja korjasi ensimmäisen version ja antoi palautteen, jonka jälkeen korjasimme ja palautimme seuraavan versio, jonka opettaja kävi myös uudestaan läpi. Tämän jälkeen pareittain luimme esseemme ja keskustelimme niiden sisällöstä ja rakenteesta keskenämme sekä kurseille kesäkuuksi kutsuttujen paikallisten opiskelijoiden kanssa. Kaikilla tasoilla kielikurssit opetetaan vain japaniksi ja pienryhmissä.

Daito Bunkassa oli myös kursseja englanniksi, mutta niiden taso vaihteli hurjasti. Valitsin molemmille lukukausille yhden englanninkielisen kurssin. Ensimmäinen, Contemporary issues in Japan, oli hauska, mutta kurssina hyvin hyvin yksinkertainen. Käsittelimme lähinnä historiaa ja runoutta tuhannen vuoden takaa koska se oli opettajan oma erikoistuminen. Lisäksi kurssilla pidettiin esitelmät pienryhmissä valitsemastamme aiheesta. Jälkimmäiselle lukukaudelle valitsin summassa lukujärjestykseeni sopivan kurssin kahdeksasta ”english lecture” kurssista. Debate-kurssiksi osoittautunut kurssi taasen oli todella hyvä ja vaikka paikallisten opiskelijoiden englannin taidot olivat heikot, saimme neljä mielenkiintoista väittelyä aikaiseksi. Toisin kuin muilla englanniksi pidetyillä kursseilla opettaja ei muuttanut puhetyyliään kuin lapsille puhuakseen vaan piti enemmän akateemisen keskustelutyylin koko kurssin.

Merkityksellisyys vaihtovuodestani tuli nimenomaan kielikursseista. Opin melkein nollasta keskustelemaan japaniksi päivittäisistä asioista, kirjoittamaan mielipiteistäni sekä lukemaan helppoja romaaneja. JCAT pisteitä vuoden opiskelun jälkeen sain 157 eli olin lähtötasostani parantanut 120 pistettä. Toki puhumattakaan siitä, mitä opin muista kulttuureista sekä itsestäni koko vaihtovuoden aikana. Voin ehdottomasti suositella vaihtovuotta Japanissa sen kielestä ja kulttuurista kiinnostuneille. Daito Bunkan kieliohjelma on mielestäni todella hyvä ja intensiivinen.

Tuutorointi ja opastus

Tuutorointi ja opastus oli hoidettu todella hyvin Daitossa. Orientaatiossa kerrottiin kaikesta laskujen maksamisesta aina varautumiseen maanjäristyksiin. Yliopisto oli hankkinut myös Suomen suurlähetystön suomenkieliset ohjeistukset maanjäristysten varalta. Eräänä orientaatiopäivänä kävimme tuutorien kanssa kaupungintalolla rekisteröimässä itsemme ja tekemässä tarpeelliset vakuutusasiat. Kaikki käytännön asiat pystyi hoitamaan hyvin helposti tuutoreiden kanssa. He olivat valmiita soittamaan virastoihin tai postiin, jos kotiin oli tullut kirjeitä, joiden sisältöä edes paikallinen ei ymmärtänyt. Puhumattakaan minusta, joka ei pystynyt juurikaan japaniksi kommunikoidaan ensimmäisen puolen vuoden aikana.

Hieman huonoa palautetta voisin sanoa paikallisen KV-keskuksen heikosta englannin taidoista. Tiesin sen jo lähtiessäni, mutta ilman paikallisia englantia välttävästi taitavia opiskelijoita, ensimmäinen puolivuotinen olisi ollut minulle omien heikkojen japanin taitojeni vuoksi hankala. Puhelimen hankintaan annettiin myös hyvin huonosti ohjeistusta. Käytännössä ainoat tarjotut vaihtoehdot oli kahden vuoden sopimus ja prepaid pocketwifillä varustettuna. Prepaidia ei suositeltu vuodeksi vaihtoon tuleville lainkaan, sillä se olisi tullut heidän mukaansa kalliimmaksi. Kahden vuoden sopimus tulee kuitenkin vuoden jälkeen rikottaessa hyvin kalliiksi myös. Maksoin omasta simpukkapuhelimestani noin 280 euroa vuoden päätyttyä. Tästä toki noin puolet oli pelkästään sopimuksen ennaaikaisesta lopettamisesta johtuvia kuluja. Puhelinasioihin tehtiin kuitenkin vaihtoni aikana parannuksia ja jälkimmäiselle lukukaudelle tulleille tarjottiin ja laajempi kirjo eri sopimuksia, joihin käsittääkseni uudet vaihto-opiskelijat olivat tyytyväisiä. Kansainvälistenasioiden keskus otti myös englantia taitavia opiskelijoita ja opettajia avukseen vaihtovuoteni aikana, eli nyt vaihtoon lähtevillä ei pitäisi olla niin paljon ongelmia tärkeiden asioiden kommunikoinnissa.

Daito Bunka University, Tokyo,

23.03.2014 – 31.01.2015

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 23.03.2014 – 31.01.2015

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Daito Bunka University

...aluksi se pelottaa niin että mahaa vääntää, mutta kun se on ohi, sen voisi tehdä vaikka kuinka monta kertaa uudelleen.

En ole kovin tavoitteellinen vaihto-opiskelija siksi, että lähdin vaihtoon Japaniin hetken mielihohteesta. Törmäsin Daito Bunka -yliopistoon täydennyshaussa ja päätin hakea, koska halusin kokea jotain uutta. Ajattelin, että japanilainen kulttuuri nyt ainakin on kaukana omastamme.

No, väittämä on sekä tosi että epätosi. Ensimmäiseksi suureksi eroksi koitui kieli, sillä aloin lukea muiden opiskelijoiden jättämiä matkapäiväkirjoja. Kaikissa matkapäiväkirjoissa valitettiin japanilaisten kehoja englannin kielen osaamista, ja minähän en osannut hakuhetkellä lainkaan japania. Päätin siis opiskella kielen, ja koska Tampereen yliopistolla ei ollut sillä hetkellä tarjolla ainuttakaan japanin kielen kurssia, muistin Joutsenon opiston japanin kielen ja kulttuurin linjan. Linja oli varavaihtoehtoni silloin, kun hain yliopistoon, mutta se jäi harmittavasti käyttämättä. Niinpä kirjoitin vaihtohakemukseeni, että jos pääsen opiskelemaan Daito Bunkaan, lähdän puoleksi vuodeksi opiskelemaan japanin kieltä Joutsenoon.

Pääsin vaihtoon ja koitti lähtö Joutsenoon. Opistossa viettämäni puolivuotinen oli eittämättä yksi elämäni parhaimmista opiskelun ja vapaa-ajankin suhteen. Koska japanin kieltä opiskeltiin 15 tuntia viikossa, kielitaitoni oli melko hyvä suunnatessani maaliskuun lopussa kohti Japania (lukuvuosihan alkaa Japanissa huhtikuun alussa ja päättyy tammikuun lopussa, mikä aiheuttaa hämmennystä täällä Suomessa). Sijoituinkin siis japanilaisessa yliopistossa japanin kielen tasolle 3, joka on toiseksi ylin. Ylimmällä tasolla pääsee japanilaisten opiskelijoiden kanssa samoille luennoille, jos varmuus omaan kielitaitoon riittää. Kun menin Japaniin, minulla oli JLPT-testin taso N5 (alin) ja kun tulin takaisin, tasoni oli noussut N2:een (toiseksi ylin).

Paperisotaa ennen vaihtoa – ne ah niin ihanat lomakkeet

Palatakseni järjestelyihin ennen vaihtoa, toistan monien matkakertomusten välittely paperinpyörittelystä. Japani on lomakkeiden luvattu maa, ja kaiken maailman papereiden täyttelystä tuli lähes kirosana vuoden aikana. Papereiden täyttäminen alkoi jo Suomesta, ja lopulta niitä oli niin paljon, etten edes meinannut huomata yliopiston apurahan puuttumista. Paperi oli hukkunut johonkin matkalla, ja koska olin täyttänyt kymmenkunta muuta lomaketta, ajattelin ettei mikään ole pielessä. Onneksi apurahan puuttuminen tuli huomattua noin viikkoa ennen lähtöä. Kannattaa kuitenkin tarkistaa, että nimi on kaikissa papereissa, joissa sen pitääkin olla. Tärkeimpiä ovat Daito Bunkan paperit asumisesta ja opiskelusta, viisumipaperit ja se apurahapaperi.

Huomioksi myös sellainen, että lentolippuja ei kannata varata ennen kuin on saanut tiedon päivästä, jolloin Daito Bunkan kansainvälisen toimiston väki tulee hakemaan; itsehän jouduin vaihtamaan lennon päivämäärää, koska olin liian hätäinen. Hätäisyys maksoi yli sata euroa. Oli silti kiva olla lentokentällä samana päivänä kuin kaikki muutkin, koska helpottaa paljon stressaamista, kun on joku vastassa lentokentällä. Daito Bunkan puolelta vaihtarien hakeminen ja ensimmäisen illan kotiutus on järjestetty todella hyvin, koska bussikuljetus on kotiovelle saakka, ja kotiovelta omaan huoneeseen opastavat paikalle kerääntyneet japanilaiset tuutorit. Tuutoroinnista annan muutenkin plussia – jos siis osaa edes auttavasti japania, sillä tuutoreissa on yleensä vain vähän kunnollista englantia puhuvia opiskelijoita. Tuutorointi kuitenkin katsotaan hiukan englannin kielen taidon mukaan, eli ne englantia osaavat tuutorit tulevat yleensä opastamaan niitä, jotka eivät osaa kovinkaan hyvää japania.

Asuntolaan vai omaan yksiöön?

Asumisen hinta ja laatu puolestaan riippui paljon siitä, minne sijoittui. Majoituspaikkaa ei saanut itse valita, vaan koulun kv-toimisto päätti sen opiskelijoiden puolesta. Itse majailin Daito Bunkan ainoassa vaihtariasuntolassa eli Green Housessa. Kaikki muut vaihtarien asumukset ovat yksiöitä, mutta Green House on noin parinkymmenen vaihto-opiskelijan asuntola yhden asemanvälin päässä yliopistosta. Aiemmin se on ollut sekä miesten että naisten asuntola, mutta nykyisellään siellä asuu vain naisia. Vinkiksi se, että asuntolan esittelyvideo löytyy Youtubesta otsikolla Daito Bunka Green House Student Housing Quick Tour! Vuokra oli japanin jeneissä 52500 jeniä, eli nykyisellä kurssilla noin 410 euroa. Huoneen kokoon ja talon sijaintiin nähden vuokrataso on todella kallis, sillä Higashimatsuyamasta on tunnin junamatka Tokioon, ja Tokiossa asuva kaverini maksoi omasta huoneestaan Tokion ytimessä vähemmän. Green Housen vuokraan kuitenkin kuului kaikki nettiä, vettä ja sähköä myöten, joten siinä missä omissa yksiöissään asuvat säästivät paellen sähköä, me Green Housen asukit pidimme lämmitystä lähes koko ajan päällä. Japanilaiset talot ovat kylmiä talvella, joten talvella Green Housen kaiken sisältävä vuokra oli todellinen etu. Omissa yksiöissään asuvat opiskelijat joutuivat solmimaan nettisopimuksensa erikseen, ja sähkö + vesikin taisivat tulla erillisellä laskulla. Lähtiessä he kävivät siis myös sopimusten irtisanomisrumban läpi, mitä Green Housen opiskelijoiden ei tarvinnut tehdä.

Riippuu paljon omista mieltymyksistä, pitääkö enemmän asuntolassa vai omassa yksiössä asumisesta. Minun kohdallani vaihtovuosi jakautui muiden asukkien osalta kahtia: ensimmäisen puolen vuoden aikana olisin halunnut asua omassa yksiössäni, koska oli lämmintä ilman lämmitystäkin ja suurin osa muista asukeista oli niin sottaista, että keittiöön meneminen yökötti. Kuumimpana kesäaikana tosin ilmastointia sai huudattaa täysillä, mikä teki elämisen huomattavasti miellyttävämmäksi. Vuoden jälkimmäinen puoli puolestaan oli erittäin miellyttävää aikaa asuntolassamme, koska meillä oli yläkerrassa tiivis porukka, joka tykkäsi siivota, ja talvella ilmaista lämmitystä todella tarvittiin. Vietimme monta hauskaa iltaa keittiössä japanilaisen kotatsu-pöydän äärellä. Talvi-iltoina kotatsu-pöytä, jonka päällä on peitto ja alla lämmitin, oli maailman mukavin keksintö.

Daitoon ei kannata mennä opiskelemaan englanniksi – japania sen sijaan oppii tehokkaasti

Opiskelu Daito Bunkassa oli joiltakin osin aika iso pettymys. Hyvää siinä oli se, että opin japanin kieltä loistavasti ensimmäisen puolen vuoden aikana, koska Daiton lyhytaikaisille vaihtareille suunnatut kielikurssit ovat erinomaisia. Ryhmäkoot ovat pieniä, joten opettajat joustavat oppilaiden tason mukaan. Minua auttoi myös se, että osasin jo japania mennessäni, joten ei haitannut, vaikka opettaja selitti asiat yleensä japaniksi. Siirryin kuitenkin

jälkimmäisen puolen vuoden aikana ylemmille japanin kursseille, jota kävivät muun muassa kiinalaiset tutkinto-opiskelijat, ja paineet siellä olivat todella kovat. Kiinalaiset osaavat enemmän kirjoitusmerkkejä kuin länsimaalaiset, koska mandariinikiinassa käytetään lähes samoja merkkejä kuin Japanissa. Länsimaalaisena saa siis varautua siihen, että opettajat aika usein jopa olettavat, ettet osaa lukea merkkejä, mikä on todella ärsyttävää, jos kuitenkin osaat. Ja koska Suomessa japania ei voi opiskella kovin pitkälle, voi myös varautua siihen, että jos ikinä päädyt ylimpään ryhmään, et ole koskaan ryhmän paras, vaan aina yksi huonoimpia.

Vaikka japanin kielen kursseissa oli paljon hyvää, suuri pettymykseni olivat englanninkieliset kurssit. Englanninkielisiä kursseja oli olemattoman vähän, ja käymistäni neljästä kurssilla tasan yhdellä opettaja ei laskenut tasoaan ala-astemaiseksi lauseiden täydentämiseksi ja ääntämysharjoituksiksi. Vastapainoksi se yksi loistava kurssi, Asian Peace and Security, pesi kaikki sekä Suomessa että Japanissa käymäni kurssit mielenkiintoisuudellaan. Ei siis niin paljon pahaa ettei jotain hyvääkin. Myös japaniksi käymäni Japanin historian kurssit olivat mielenkiintoisia.

Vaikka tuskailin vaihtovuoteni aikana paljon sitä, pääsenkö kursseista läpi japanin kielen taidoillani, pääsin kaikista läpi ja joistain jopa yllättävän hyvin arvosainoin. Vaihtarien on todella helppo päästä kursseista läpi. Väitän, että vaihtarit eivät reputa kurssejaan koskaan, koska opettajat ovat niin ylitsevuotavan ystävällisiä, että päästävät kaikki vähänkin yrittävät läpi – eikä siihen tosiaan aina tarvita edes kovin paljon yritystä. Lyhytaikaiset (vuoden tai alle) vaihto-oppilaat ovat kunniavieraita, joita kohdellaan Japanissa erittäin hyvin. Toisaalta ylimääräinen holhoaminenkin saattaa käydä itsenäisen suomalaisen hermoille.

Vaikka opiskelu aiheuttikin hiukan pettymyksiä, aikani Japanissa lukeutuu elämäni parhaisiin vuosiin. Väittäisin, että se saattaa olla jopa paras. Tarkoitukseni oli alun perin viettää Japanissa vain puoli vuotta, mutta tykästyin japanilaiseen elämänmenoon niin paljon, että pidensin vaihtoaikani vuoteen. Vaihdos on helppo tehdä, joten jos yhtään houkuttaa olla pidempään, se kannattaa ehdottomasti tehdä. Japanilaiset ovat luonteeltaan vähän kuin suomalaiset – ujoja ja vaatimattomia. Japanilaiset ovat myös usein erittäin auttavaisia ja kiinnostuneita vieraista kulttuureista, vaikka yhteistä kieltä ei aina olisikaan.

Vapaa-aika japanilaisittain ja unohtumattomat ystävät, joiden kanssa se vietettiin

Vietin paljon aikaa yliopistolla vuoden aikana, mutta myös vapaa aikaa jäin. Vapaa-ajallani tutustuin muun muassa japanilaisen yliopiston kerhotoimintaan osallistumalla taido-nimisen kamppailulajin kerhoon. Olin harrastanut taidoa jo asuessani Tampereella, joten kehnollakin kielitaidolla oli helppo päästä mukaan. Olin oletettavasti ensimmäinen ja viimeinen vaihtari kerhossa, sillä taido on melko tuntematon kamppailulaji jopa synnyinmaassaan Japanissa. Minut otettiin todella lämpimästi vastaan, ja myöhemmin harmittikin jättää taidoilu kiireiden vuoksi pois.

Vaihtarit yleensä kertovat vaikeuksistaan tutustua paikallisiin, mutta Japanissa viettämäni vuoden aikana kaksi parhainta ystävää olivat juuri japanilaisia, ja vaikka yhteydenpito luonnollisesti jäikin vähemmälle Suomeen palattua, pidämme edelleen yhteyttä. Daito Bunkassa oli minun aikani melko tiivis tuutoriporukka, joka haki innostusta ja kielitaitoa tutustumalla vaihtareihin. Minulle muodostui jo parin kuukauden jälkeen oma pieni porukkani, jonka kanssa kävimme keväällä lähes joka viikko Tokiossa tutkimusretkellä. Kesällä

reissut harvenivat, mutta pelasimme usein korttia asuntolalla, ja talvella kävimme samalla porukalla Etelä-Koreassa. Tulipa tirautettua muutama kyynelkin, kun lähdin Suomeen ja kaksi ystävääni saattoivat minut lentokentälle!

Sain ystäviä myös vaihtareista, joiden kanssa vietimme monta hetkeä asuntolalla tai juhlimassa toisessa opiskelijatalossa. Erityisesti mieleeni on jäänyt Japanissa vietetty joulukuun vaihtojen keskenämme lahjoja, joimme saksalaisen vaihtarin valmistamaa glögiä ja teimme yhdessä ruokaa.

Japanilaisten ystävien kanssa tuli vietettyä paljon aikaa ulkona, koska ulkona syöminen on todella halpaa verrattuna Suomeen. Ravintolassa syöminen maksaa ehkä kolmasosan siitä, mitä se maksaa Suomessa, joten melko usein kävimme kaveriporukalla syömässä ulkona. Japanilaiset käyvät harvoin toistensa kotona, joskin vaihtariasuntola ja toisen vaihtaritalon yhteinen tila olivat eri juttu, minkä takia vietimme paljon aikaa myös niissä. Yleisesti hintataso oli ehkä jonkin verran halvempi kuin Suomessa, mutta hedelmät ja julkiset liikennevälineet saattoivat olla jonkin verran Suomea kalliimpia.

Japanilaiset puhelinfirmat, jotka ehkä kannattaa kiertää kaukaa

Puhelinliittymistä minulla on vain huonoa sanottavaa. Japanissa on kolmen puhelinfirman kartelli (ei ehkä virallisesti, mutta siltä se tuntuu), joka määrää hinnat todella korkealle. Maksoin kuukausittain noin 50 euroa puhelinlaskua, jos halusin puhelimeeni toimivan netin, jota ilman yhteydenpito japanilaisten kavereiden kanssa oli erittäin vaikeaa. Japanilaiset käyttävät Whatsappin sijasta korealaista vastaavaa palvelua Linea, ja tekstarien lähettäminen oli todella harvinaista. Kysyin liittymähinnoista japanilaisilta kavereiltani, ja ilmeisesti myös muilla firmoilla oli sama hintataso. Lisäksi firmat eivät tarjoa muuta kuin 2 vuoden määräaikaista sopimuksia, joten lähtiessä täytyy maksaa sakkomaksua operaattorille. Lisättäköön vielä se, että oman Suomesta tuodun puhelimenkin käyttäminen vaatii niin paljon säästöä, että monet taipuivat ostamaan puhelimen Japanissa.

Eli, jos haluaa päästä vähällä Japanissa, kannattaa miettiä vähän puhelinasiaa etukäteen. Pelkällä netillä pärjää yhteydenpidon puolesta hyvin, mutta ystävien ulkopuolella monet tahot kuten koulu, pankki ja työpaikat saattavat haluta myös puhelinnumeron. Silloin ehkä kannattaa harkita japanilaista prepaid-liittymää, koska se käy halvemmaksi.

Länsimaalainen vaihtari saa helposti töitä englanninopettajana

Tein Japanissa myös töitä. Otin vaihtovuoden aikana lainaa, mutta työnteko sekä kehittää japanin kielen taitoja että tarjoaa mahdollisuuden tutustua opiskelijoita vanhempiin japanilaisiin. Parhaimmillaan (tai pahimmillaan, miten sen nyt ottaa) minulla oli neljä työpaikkaa, jossa opetin japanilaiselle ryhmälle englantia. Aluksi tuntui siltä, ettei englannin kielen taitoni millään riitä opettamiseen, sillä enhän ole natiivi, mutta ainakin töitä tuli vain koko ajan lisää ja lopulta olinkin vähän pulassa sen kanssa, kun puolet vapaa-ajastani meni englannin opettamiseen. Aika paljon englannin opettamisessa tarvitsi japanin kieltä apuna, sillä ryhmien lähtötaso ei päättä huimannut, mutta oli mahtavaa opettaa englantia samalla, kun itse oppi japania. Poikkeuksena yksi tunti, joka oli yksityisopetusta vanhalle naiselle. Naisella oli parempi englannin kielen taito kuin minulla, ja hän halusi tutustua ihmisiin eri puolilta maailmaa ennemmin kuin oppia englannin kielioppia. Minulla oli toisinaan niin hauskaa töissä, että tuntui suorastaan väärältä ottaa siitä vastaan palkkaa.

Töitä kannattaa kysellä muilta vaihtareilta, sillä lähtevät vaihtarit usein antavat omat työnsä seuraaville, koska Japanissa ei ole ihan helppo löytää välttäviäkään englannin opettajia. Joskus työpaikat suorastaan kävelevät sisään ovesta – yhden työpaikkani sain istumassa junassa matkalla Tokion Shibuyaan, kun eräs nainen alkoi jutella minulle ja pyysi minua opettamaan englantia itse kokoamalleen ryhmälle.

Mitä jäi käteen?

En usko, että vaihdostani oli suoranaisesti hyötyä tutkinnolleni Tampereella, mutta epäsuorasti siitä on hyötyä elämälleni ylipäätään. Kun aloitin työnhaun ennen Suomeen paluutani, kävi selvästi ilmi, että sain enemmän haastattelupyyntöjä, koska ansioluetteloni on kiinnostavampi. Osaan tätä nykyä japania, mikä on melkoinen harvinaisuus – ja jota en varmasti missään muussa tilanteessa olisi opetellut.

Vaihtovuodesta jäi käteen paljon hyviä muistoja. Päälimmäisenä ehkä kiipeäminen Fuji-vuorelle, joka ei kiipeämishetkellä ollut kovin mukavaa (kiipeäminen kesti 7 tuntia ja oli täyttä tuskaa), mutta sitä on jälkeen päin muisteltu naureskellen. Rankat kokemukset tiivistivät välejäni kahden japanilaisen kaverini kanssa, koska Fujista riitti koko vuodeksi kommentteja ja vitsejä. Myös matkat Länsi-Japaniin, Hong Kongiin ja Etelä-Koreaan jäivät mielen. Myös ihan arkiset hetket koululla tai kotona asuntolassa ovat edelleen aikoja, joihin haluaisin palata.

Lisäksi vaihdosta jäi paljon ystäviä, joiden luona majoittua maailmanympärysmatkalla ja varmuus siitä, että aina ei tarvitse osata ilmaista itseään täydellisesti tullakseen toimeen. En ole missään vaiheessa katunut sitä, että opiskelin japania Joutsenossa, mutta vähemmälläkin kielitaidolla olisi varmasti saanut unohtumattomia muistoja. En ole myöskään katunut sitä, että valitsin Daito Bunkan, koska jos en olisi valinnut, en olisi tutustunut niin moneen mahtavaan ihmiseen. Tokion ulkopuolella oli erilainen pakko opiskella japania, joten siellä harvoin pääsi alisuorittamaan englannilla. Jos et pelkää haasteita, kannattaa ehdottomasti mennä Daito Bunkaan.

Jos jollekulle Daitoon aikovalle jää vielä tämän jaaritelman jälkeen kysymyksiä, minuun voi ottaa yhteyttä. Kerron sen verran mitän osaan. :)

Daito Bunka University, Tokyo, 01.09.2013 – 15.08.2014

Maa: Japani

Kaupunki: Tokyo

Vaihtoaika: 01.09.2013 – 15.08.2014

Vaihto-ohjelma: Yliopiston vaihtosopimus

Yliopisto: Daito Bunka University

1.9.2013-26.7.2014

Daito Bunka University, Japan

yliopiston kahden välinen vaihto

Olin suunnitellut Japanin vaihtoa jo ennen yliopistoon pääsyä, ja kun pääsin yliopistoon aloin suunnitella vaihtoon lähtöä aloittamalla Japanin kielen JOO-opinnot TTY:llä, olin lukenut Japania jo aikaisemmin, joten sovin opettajan kanssa, että tulen mukaan kolmannelle kurssille ja tentin kaksi edeltävää. Tein TTY:llä neljä kurssia ennen vaihtoon lähtöä, ja näin jälkikäteen voin sanoa, ettei se ollut tarpeeksi, sillä opetus eteni hitaasti ja kanjimerkkejä ei juurikaan harjoiteltu, joka Japaniin päästyä osoittautui hyvin hankalaksi. Suosittelisin kaikille itsenäistä kanjien opiskelua ennen lähtöä. Osasin lähtiessä noin 100 kanjia ja tullessani takaisin ehkä 300, mutta sekään ei ole tarpeeksi. Suosittelisin lähemmäs noin 500 kanjin osaamista vaihtoon lähtiessä.

Suomen päässä hakuprosessi oli helppo ja sain hyvin apua Sari Hyttiseltä, joka vastasi Aasian kahdenvälisistä vaihtoista. Paljon sai täytellä papereita, mutta ei mitenkään tuntunut ylivoimaiselta saada kaikkea tehtyä ajoissa, koska motivaatio oli korkealla. Loppujen lopuksi minulla ei ollut kilpailijoita Daito Bunkan yliopistoon, joten veikkaan että olisi pitänyt olla jotain todella painavaa, kuten englannin kielen taito tai opintojen huono edistyminen, joka olisi voinut pilata mahdollisuudet päästä vaihtoon. Jos kilpailua olisi ollut enemmän uskoisin, että yksi painavimmista valinta perusteista on motivaatio kirje, sillä yliopisto ei varmastikaan halua lähettää ulkomaille ihmisiä, jotka saattaisivat ottaa vaihdon vain lomana.

Japaniin päästessä alkoi vasta oikeat haasteet. Ensimmäisen kaksi viikkoa jouduin vahvasti tukeutumaan muihin länsimaalaisiin vaihto-oppilaisiin, sillä en ymmärtänyt kaikkia kanjia lomakkeissa eikä minulla ollut älypuhelinia, jossa olisi ollut kanjin hakuohjelmia, toisin kuin muilla länsimaalaisilla. Jos tekisin jotain toisin, olisin ostanut itselleni älypuhelimien ennen lähtöä ja ladannut siihen jonkin kanjin hakuohjelman, johon ei tarvitse internetiä. Olisin ladannut myös jonkin sanakirjan, johon sanojen puuttuessa olisi voinut tukeutua.

Japaniin mennessä täytyy vaan hyväksyä se, ettei juuri kukaan puhu englantia, joten olet japanin varassa, ja jos et osaa japania muiden vaihto-oppilaiden varassa. Daito Bunkan kansainvälisellä toimistolla oli vain yksi työntekijä, joka puhui tarpeeksi hyvää englantia, jotta pystyi hoitamaan asioita englanniksi, mutta yleensä vaihto-oppilaat ottivat toisen vaihto-oppilaan mukaan ja yrittivät yhdessä hoitaa asiat japaniksi. Itsellä asioinnin kanssa oli ongelmia loppuun asti, sillä en ollut ennen Japaniin lähtöä ikinä puhunut japania vapaassa keskustelussa, joten minulla kesti koko vuoden tottua japanin puhumiseen, enkä edelleenkään tunne oloani luontevaksi puhuessani japaniksi. Myös sanasto eri toimistoissa asioidessa on niin spesifistä, että välillä ei vain tiennyt mistä puhuttiin. Kehityin silti mielestäni hurjasti, ja lopussa pysyin jo kärryillä, vaikken osannut vastata kysymyksiin sanaston puuttumisen takia. Minulla kesti varmaan kuukausi kaksi ennen kuin aloin kommunikoida japaniksi muiden kuin opettajien kanssa.

Vaikka vaihto-oppilaille oli apuna tuutoreita, en voi väittää että heistä olisi ollut minulle juurikaan apua, sillä heistä kukaan ei puhunut englantia, joten jouduin hankalien asioiden kohdalla kysymään toiselta vaihto-oppilaalta, joka puolestaan kysyi tuutoreilta asian ja sitten käänsi sen takaisin minulle englanniksi. Tuutorit kyllä tulivat meidän mukamme pankkiin ja kaupungin talolle, joka oli positiivista, sillä Japanissa on hyvin hankala löytää paikkoja, kun katujen nimet puuttuvat.

Minun asuntoni oli Green Housissa, joka on kaksi kerroksinen asuntola, jossa kummassakin kerroksessa on jaettu keittiö, vessa ja maksimissaan 8 henkeä, kaikki naisia. Syksyllä vaihto-oppilaita tuli sen verta vähän, että meitä oli toisessa kerroksessa vain 4, kaksi amerikkalaista, australialainen ja minä, joten tilat pysyivät puhtaina ja viihtyisinä. Vuokra oli n. 500€, mutta

sisälsi veden, sähkön ja internet yhteyden, mikä etenkin sähkön kanssa oli hyvä, sillä talvella oli sisällä kylmä ja kesällä kuuma, joten huoneen ilmasto oli koko ajan joko lämmittämässä tai viilentämässä. Uusien oppilaiden tultua keväällä tilojen kunto huononi. Uudet oppilaat eivät juurikaan siivonneet jälkiään, joten paikat olivat jatkuvasti likaisia. Onneksi meillä kävi siivooja kerran viikossa niin tilanne ei päässyt täysin käsistä. Itse en kuitenkaan enää käyttänyt keittiötä, kun pannut ja kattilat olivat aina likaisia ja pahimmassa tapauksessa homeessa, kuten kerran kävi riisinkeittimen kanssa.

Kuten jo aiemmin mainitsin, omat japanin taitoni eivät olleet erityisen hyvät japaniin mennessäni, joten omat opiskeluni olivat vain japanin kielen opintoja pienryhmässä. Taso vaihteli liian helposta liian vaikeaan. Kuunteluharjoitustunnit olivat liian helppoja, kellonaikoja jne. Field Work oli taas liian haastava, joka viikko piti japaniksi haastatella jotain toista oppilasta ja tunnilla tehdä pienryhmän kanssa yhteenveto vastauksista ja esittää se koko ryhmälle japaniksi, jokaisesta ryhmästä yksi esitteli tulokset. Itse yritin laistaa esityksestä ensimmäisen kuukauden, koska en tuntenut itseni tarpeeksi hyväksi japanin puhujaksi.

Itse japanin opetuksessa ainut harmi oli se, etteivät opettajat osanneet englantia, joten jos ei jotain ymmärtänyt jäi sen selvittäminen ja ymmärtäminen omalle vastuulle. Yhdellä keväällä tulleista vaihto-oppilaista ei ollut mitään taustaa japanin kanssa, joten useat ruokatauot menivät kieliopin selittämiseen hänelle, sillä hän ei ymmärtänyt opettajan selitystä, joka siis oli japaniksi. En tiedä oliko tämä osasyä itsellä siihen, että opiskelu tuntui välillä turhan paljon vain ulkoa opettelua, eikä taitoja päässyt soveltamaan kuin kahdella tunnilla, toinen niistä oli Field Work ja toinen puhekurssi. Opittuja asioita piti vain yrittää soveltaa koulun ulkopuolella, jos vain pystyi.

Myöhemmin huomasimme puoli vahingossa, että koululla olisi ollut enemmänkin englannin kielellä pidettyjä kursseja kuin mistä meille kerrottiin (sain tietää yhdestä tai kahdesta joista yleensä toinen tai molemmat menivät omien tuntien päälle). Keväällä osa länsimaalaisista oppilaista siirtyi japanilaisten opiskelijoiden kanssa samoille tunneille ja kuuli heiltä tunneista, joita olisi ollut englanniksi. Keväällä tapasimme myös erään opettajan, joka tuli luoksemme kysymään tietä ja piti pienehkön saarnan siitä kuinka hänen draamatunnillaan, joka oli siis kokonaan englanniksi, kukaan ei suostunut puhumaan tai tekemään mitään englanniksi, mikä draaman opettelussa ei tietenkään ole tavoite. Minusta olisi hyvä, jos yliopistolla kannustettaisiin englanninkielen taitoisia vaihto-oppilaita englanniksi järjestettävillä tunneilla ihan jo japanilaisten oppilaiden motivoinnin takia. Voisin kuvitella, että opettajillakin olisi helpompaa kun olisi muutama ihminen luokassa, jotka olisivat aktiivisia, kun kielimuuri ei ole niin suuri. Ainut kurssi, jonka otin englanniksi osoittautui hyvinkin turhaksi, koska muut oppilaat eivät osanneet englantia tarpeeksi sujuvasti, joten tunnit olivat kirjallisuuden lukemista englanniksi pienryhmissä, mutta ilman syvempää analyysiä, koska kaikki aika meni lukemiseen ja luetun tulkkaukseen japanilaisille.

Itse en harrastanut mitään Japanissa ollessani, mutta kävin opettamassa englantia vapaa-ajan keskuksessa kerran viikossa. Opetus oli aluksi hankalaa, kuten todettu omien japanin taitojen takia ja japanilaisten englannin taitojen takia, mutta väittäisin, että en osaisi japania niin hyvin kuin osaan ellen olisi joutunut opettamaan ”japaniksi” englantia. Positiivisella asenteella ja elekielellä pääsi pitkälle. Daito Bunkassa on todella paljon eri kerhoja, joten jos haluaa harrastaa jotain löytyy varmasti jokin kerho tai ryhmä, joka kiinnostaa.

Kaiken kaikkiaan vaihtovuosi oli opettavainen. On yllättävää kuinka nopeasti arki koittaa ulkomailla asuessa, joten suurta ”seikkailua” en kokenut. Itse en todennäköisesti tule asumaan uudestaan Japanissa, mutta varmasti käyn siellä vielä lomalla. Henkilökohtaisesti oma persoonani ei sopinut maan kulttuuriin, mutta ihmiset ovat erilaisia ja ainakin opin asioita itsestä ja suomalaisesta kulttuurista, joita en aiemmin huomannut ja koen, että osaan arvostaa joitain asioita omassa kulttuurissa nyt enemmän kuin aikaisemmin. Jos vain on avoimin mielin liikententeessä, en usko että vaihtovuosi menee hukkaan.